COLECȚIA

Iubiri de poveste

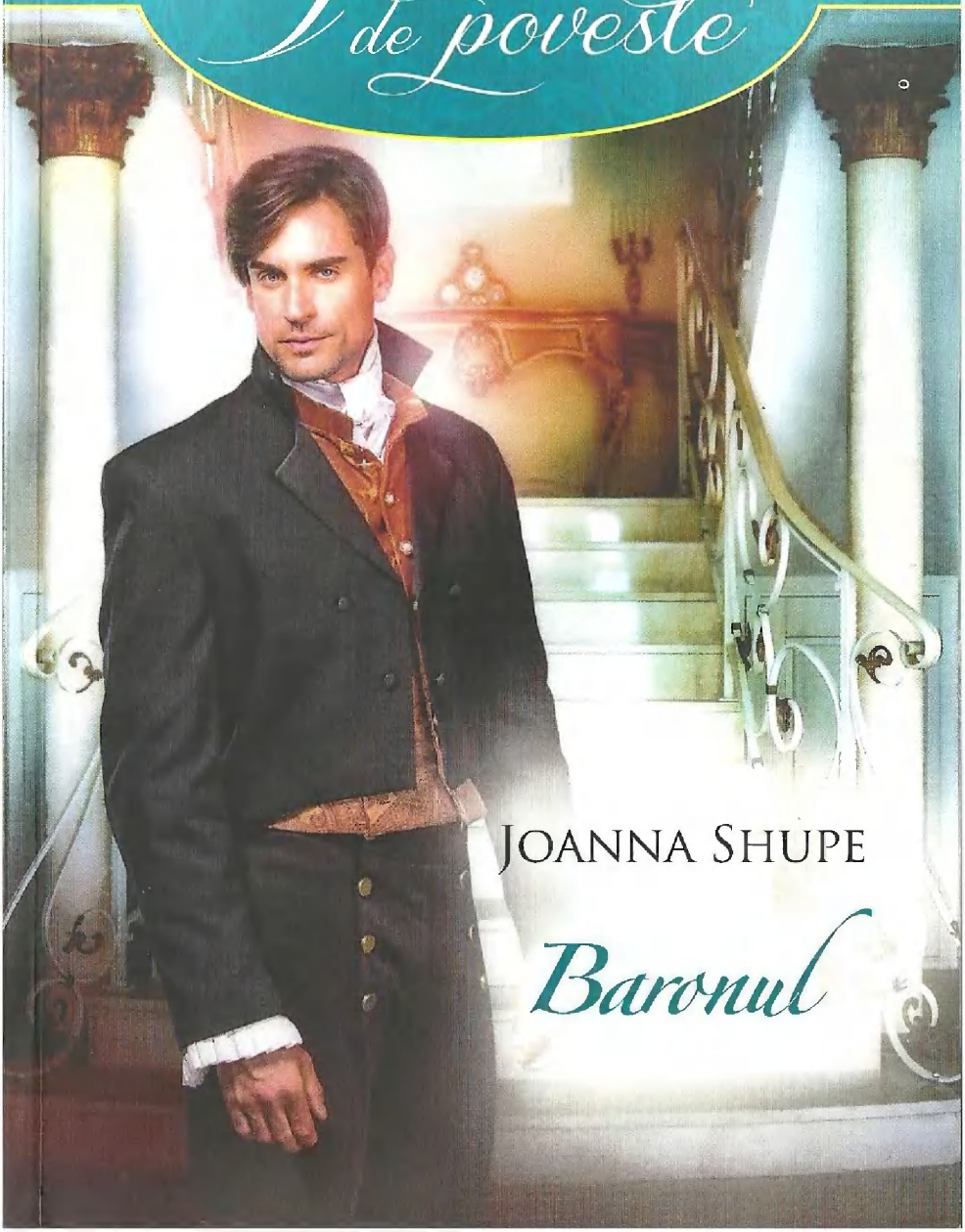

JOANNA SHUPE

Baronul

SERIA „CLUBUL KNICKERBOCKER"

Născut într-una dintre cele mai respectate familii din New York, William Sloane este un baron al căilor ferate care are toți prietenii potriviți în toate locurile potrivite. Dar indiferent de cât succes are, întotdeauna își dorește mai mult. Avându-și locul asigurat în rândul celor mai selecte grupuri ale societății, el își îndreaptă acum atenția spre o carieră politică, dorind să candideze pentru postul de viceguvernator. Nimic nu-l poate distrage de la următorul său scop – cu excepția, poate, a unei încântătoare escroace a cărei apariție în viața lui îl ia cu totul prin surprindere.
Ava Jones supraviețuiește cu greu de la o zi la alta și face tot ce poate pentru a avea grijă atât de ea, cât și de sora și de frații ei mai mici. Cu pseudonimul Madame Zolikoff, un mediu, chipurile, de origine rusă, ea îi înșală pe creduli încercând să-i convingă că poate să comunice cu lumea spiritelor, ghicind în palmă sau în frunze de ceai. Dar personajul pe care l-a construit cu migală este aproape distrus când Will Sloane intră în viața ei și îi deconspiră ultima escrocherie. Ava este sigură că îl poate vrăji pe chipeșul milionar, astfel încât să-i păstreze secretul și să se folosească de talentele ei pentru campania electorală... asta doar dacă nu cumva el este cel care a reușit deja să o vrăjească.

Joanna Shupe a avut un debut fulminant cu seria „Minciuni periculoase", impunându-se ca una dintre cele mai bune noi scriitoare de *historical romance*. Valoarea romanelor sale a fost confirmată prin acordarea premiului Golden Heart de către Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2113-9
9 786063 321139
Alma®

Capitolul 1

Este o corupție onestă, iar eu sunt un exemplu de cum funcționează aceasta. Aș putea rezuma totul spunând că nu mi-am ratat șansele.

GEORGE WASHINGTON PLUNKITT, senator de New York
în perioada Epocii de Aur americane și
membru al mașinăriei politice Tammany Hall

Atlantic Theater, New York
Mai 1888

William Sloane nu credea în capacitatea de a comunica cu lumea spiritelor. La naiba, el nici măcar nu credea că exista o lume a spiritelor.

Totuși, iată-l stând într-un teatru șubred din districtul Tenderloin, privind acest spectacol îndrăzneț. Își spunea Madame Zolikoff. Mediul enigmatic care putea interacționa cu spiritele și realiza fapte extraordinare. Femeia era cea mai proastă actriță pe care o văzuse vreodată – iar Will văzuse destule.

Cu ochii închiși, își legăna și flutura mâinile, totul în timp ce psalmodia. Bărbatul de lângă ea, cel pe care îl luase pe scenă, se holba vrăjit cum Madame încerca să vorbească cu mama lui decedată. Luminile electrice de deasupra pâlpâiră, iar publicul chicoti.

–Ah! Cred că suntem aproape! anunță tare cu un accent rusesc oribil.

Will aproape că își dădu ochii peste cap. Chiar credea cineva farsa asta?

Mișcându-se în scaunul inconfortabil, scrută publicul restrâns. Aproximativ douăzeci de bărbați și femei, arătând toți obișnuit, cu mult diferiți de societatea extravagantă pe care o frecventa

de obicei. Nici o diademă cu diamante sau pene de struț, doar gambete și bonete simple. Dar fiecare pereche de ochi era atentă la tânăra de pe scenă.

Femeia era atrăgătoare, dacă-ți plăceau mincinoasele și escroacele, ceea ce lui, cu siguranță, nu îi plăceau. Cu toate astea, părul ei blond-deschis îi punea în evidență ochii căprui frapanți. Avea un nas drept și delicat. Pomeți înalți. Sprâncene arcuite. Buze pline de un roșu scandalos.

Îi plăceau acele buze. De fapt, chiar foarte mult. Dacă ar fi mort, acele buze l-ar putea readuce la viață.

– O aud! Un murmur ferm se auzi de jur împrejurul încăperii. Un complice, fără îndoială, totuși publicul era fascinat.

– Domnule Fox, acum mama dumneavoastră este aici cu noi. Ce-ați vrea să o întrebați?

Bărbatul de pe scenă puse întrebări simple preț de cincisprezece minute, iar Madame Zolikoff „interpretă" răspunsurile mamei decedate. Will se frecă absent pe stomac, clocotind de furie în fața acestui spectacol, văzând cum femeia profită de suferința cuiva într-o manieră atât de profund necinstită. Când mama lui murise, Will ar fi făcut orice ca să o aducă înapoi. Însă nimic nu o putuse readuce la viață, iar el rămăsese într-o casă rece împreună cu un om și mai rece.

Madame Zolikoff își continuă bolboroseala, recăpătându-i atenția. Oare femeia asta nu avea nici un pic de rușine? Nici o empatie față de omul cu inima frântă care pierduse o ființă iubită? Pentru prima oară de când se așezase, abia aștepta să o înfrunte.

Avea de gând să o distrugă pe femeia mediu. Să o alunge din Manhattan, dacă era necesar, pentru că stătea în calea a ceva mai important, a unei puteri diferite față de cea pe care o poseda el acum, dar de o semnificație mai mare. O putere pe care nu va eșua să o obțină.

John Bennett, fost senator al statului New York și în prezent candidat la postul de guvernator, îi propusese lui Will să i se asocieze ca viceguvernator. Era ceva ce tatăl lui Will își dorise întotdeauna, să dețină influență politică, dar murise înainte ca o astfel de carieră să înceapă să prindă aripi. Acum Will avea să fie acel Sloane care să atingă acest țel – și va dansa pe mormântul tatălui său după ce el și Bennett aveau să câștige.

Dar John Bennett avea o slăbiciune, una pe nume Madame Zolikoff. Se părea că femeia pusese gheara pe Bennett, iar candidatul

nu avea să vadă pericolele pe care acest fapt le ridica. Dar Will nu intenționa să o lase să pericliteze cariera politică a lui Bennett – nici pe a sa. Nu-și puteau permite un scandal cu șase luni înainte de alegeri.

Când spectacolul se termină în sfârșit, Will nu se deranjă să aplaude sau să bată din picioare precum ceilalți. Se ridică, se întoarse și se îndreptă direct către ușa care dădea spre culise.

Nimeni nu-l opri. Nu numai câteva priviri curioase îi fură aruncate, iar el își trase pălăria mai jos ca să-și ascundă fața. Conducea Northeast Railroad de treisprezece ani, și provenea din una dintre cele mai renumite familii din New York. Numele Sloane era la fel de cunoscut precum Astor, Stuyvesant sau Van Rensselaer. În consecință, Will nu fusese niciodată lipsit de atenția publică, ci mai degrabă nu primise recunoașterea ei.

Timp de câteva minute, străbătu coridoarele lungi ale teatrului. Apoi bătu la ușa cabinei ei. Ușa se descuie și se deschise dezvăluind o femeie brunetă într-o bluză și o fustă neagră, aceleași haine pe care le purtase și pe scenă. Buzele îi erau încă de un roșu aprins. Își înclină ușor capul.

Madame Zolikoff.

Intrați, vă rog! Vocea ei era adâncă și răgușită, un ton potrivit mai curând în dormitor decât pe scenă. Bine măcar că dispăruse acel accent rusesc ridicol, pe care îl folosise în fața mulțimii.

Poate că această conversație nu urma să fie atât de dificilă pe cât se temuse el.

Se dădu la o parte.

Vă aşteptam, domnule Sloane.

Nu era nici o surpriză că îi cunoștea fața, dar oare îl observase în sală? Din trei pași ajunse în cabina ei, asta numai dacă cineva putea numi un spațiu nu mai mare decât un dulap „cabină". Nu exista suficient loc pentru altceva, în afară de măsuța și scaunul de acolo. O oglindă atârna pe peretele de deasupra mesei, și o perucă blondă se afla pe un suport de pe ea. Neavând unde să se așeze, își împreună mâinile la spate.

Se întrecură pe lângă el și se așeză pe singurul scaun, fără să-l privească în timp ce se întinse după o bucată de pânză. El o urmări în oglindă cum își trecea ușor cârpa peste gură pentru a-și îndepărta rujul. Nu se grăbea, iar Will avu suficient timp să îi studieze

gura. Suspectă că totul era un alt fel de spectacol, oferit cu scopul de a-l tulbura.

– Aveți și un alt nume în afară de numele de scenă?

– Nu.

– Mi se pare ridicol să vă spun Madame Zolikoff.

– Asta e problema dumneavoastră, nu a mea. După ce-și termină de șters buzele, lăsă bucata de pânză să-i cadă pe masă și îl privi în oglindă. Noi nu suntem prieteni, domnule Sloane, deci să nu ne prefacem. Știu de ce sunteți aici.

– Așa să fie oare? Nu se așteptase ca ea să fie atât de directă. El și-o închipuise supusă și speriată, preocupată de neplăcerile pe care un bărbat ca el le poate provoca unei femei ca ea. Dar această femeie nu părea nici supusă, nici speriată. Și de ce credeți că sunt aici?

– Vreți să mă îndepărtați de John. Să-l eliberați de sub influența mea nocivă. Își încleștă pumnul amenințătoare. Ce ziceți?

– Bine. Asta ne salvează timpul amândurora. Acum, trebuie să fii de acord să nu îl mai vezi niciodată pe Bennett, să nu îl mai storci de bani și să stai pentru totdeauna departe de el.

– Îl storc de bani? Buzele ei se curbară, atrăgându-i, la naiba, din nou atenția la gura ei. Țin să te anunț, profitorule, că am câștigat fiecare dolar oferind servicii prietenului tău – și nu acel fel de servicii. Relația dintre John și mine este una strict de afaceri.

Will zâmbi afectat. Nu mai întâlnise un bărbat și o femeie care să petreacă timp împreună în schimbul banilor, a căror relație să fie „strict de afaceri".

– Domnișoară cum v-o chema, nu-mi pasă ce fel de minciuni spuneți publicului, dar eu nu sunt un novice. Știu ce aveți de gând, și asta se vede de la o poștă.

– A, serios? Și ce-am de gând, atunci?

– Șantaj. Și dacă nu plătește, veți oferi ziarelor informații personale despre el, și îl veți face de râs. Nu voi permite să se întâmple asta.

Se ridică și, în spațiul îngust, era suficient de aproape ca să-i poată vedea petele aurii din ochii căprui. Iar aceia erau oare pistrui pe nasul ei?

– Nu-mi pasă cine ești sau ce crezi despre mine. Dacă ai impresia că voi lăsa un încrezut îmbuibat de la calea ferată să-mi ia cel mai bun client, te înșeli amarnic.

*

Ava Jones se chinuia să-și mențină zâmbetul pe buze, în timp ce bărbatul chipeș din fața ei se străduia să-i înțeleagă ultima afirmație.

„Da, ai înțeles bine, feroviarule. Nu mă tem de tine."

Toată lumea din New York îl știa pe William Sloane. Indecent de bogat și provenind dintr-una din familiile snoabe ale societății înalte, era frecvent menționat în ziare, atât în paginile cu conținut financiar, cât și monden. Nu era de mirare că bărbații și femeile îi făceau mereu pe plac. Dar în nici un caz Ava. Nu îi datora nimic și nu îi păsa de pretențiile lui. Dacă nu și-ar fi dorit să scape de el definitiv, l-ar fi ignorat complet.

Cel puțin ar fi *încercat* să-l ignore. Din păcate, domnul Sloane nu era ușor de trecut cu vederea. Îl remarcase în public imediat. Maxilarul puternic. Pomeții proeminenți care-i puneau în evidență nasul aristocratic. Părul blond nisipiu ridicat de pe frunte și frumos pomădat, o gură aspră, nezâmbitoare, care provoca o femeie să-și imagineze de cât ar fi nevoie pentru a-l relaxa.

De aproape, imaginea se îmbunătățea remarcabil. Ochii sfredelitori, care păruseră albaștri în sala teatrului, erau, de fapt, de un gri metalic. Era înalt, cu un aer încrezător, potrivit unui prinț, și cu o energie aproape palpabilă, degajată de statura sa. Umerii lați îi umpleau frumos croiala hainei lui elegante.

Ea fusese întotdeauna atrasă de umerii robuști ai bărbaților. Era ceva ce-i amintea de Atlas purtând pe umeri greutatea lumii...

Dar ea învățase cu mult timp în urmă că nu era nimeni care să poată duce povara greutăților sale. Aceea îi aparținea doar ei.

– Client? râse el batjocoritor. Nu ar fi „victimă ușoară" un termen mai potrivit?

Dumnezeule, începea să-l displacă pe bărbatul acesta.

– Ai impresia că îl înșel luându-i banii, când, de fapt, eu îi ofer un serviciu?

– Vorbind cu rudele moarte ale lui John? Să fim serioși, Madame Zolikoff! Amândoi știm că asta e imposibil.

Avea el habar cât de singur se simțea John Bennett? Indiferent dacă acei clienți ai ei credeau sau nu în puterile sale, majoritatea dintre ei aveau nevoie de cineva care să aibă grijă de ei. Un prieten cu care să poată vorbi. O persoană care să le dea speranța

că exista ceva mai presus de acest chin numit viață. Asta era ceea ce oferea Madame Zolikoff – în schimbul unei anumite sume de bani, bineînțeles.

Aceste reprezentații erau cu totul altceva. Oamenii își doreau spectacol. O experiență unică pe care să o împartă cu prietenii și vecinii lor. Un dram de fantastic pentru a-i distrage de la oboseală. Nu toată lumea provenea dintr-o familie bogată și conducea o companie mare pentru a-și umple timpul; majoritatea oamenilor aveau nevoie să ia o pauză de la corvezile lor zilnice.

– Vorbiți despre lucruri pe care nu le înțelegeți, îi zise ea. Când îmi va spune John că nu mai are nevoie de harul meu, atunci mă voi retrage respectuos. Dar vă purtați de parcă el ar fi un consumator de opiu, iar eu l-aș aproviziona. Eu nu-l forțez să mă vadă.

– Ce înțeleg eu este că vânați un bărbat bogat și pe cale de a fi influent.

Mușchii i se încordară, iar furia îi punea stăpânire pe fiecare centimetru din corp.

– Nu l-aș șantaja niciodată – nu încerc să creez probleme. În calitate de client al meu, guvernatorul nu ar face decât să mă *ajute*.

Clienții cu nume sonore însemnau mai mulți clienți, implicit un venit mai mare. Tot ceea ce avea ea nevoie era să strângă suficienți bani pentru a-i salva pe cei doi frați ai ei și pe sora sa de fabrici. După calculele ei, mai avea doar patru luni de muncit, dacă nu intervenea nimic. Încă patru luni, după ce se metamorfozase în Madame Zolikoff în urmă cu doi ani, și avea să aibă suficient cât să ofere siguranță familiei sale.

În afara orașului. Departe de mizeria și capcanele vieții din acest oraș. Departe de amintirile neplăcute. În loc de asta, aveau să se bucure de aer curat și de spații deschise la o fermă din nordul statului. *De libertate*.

Domnul Sloane dădu din cap și își ciupi nasul cu două degete, ceea ce o făcu pe Ava să-și dea ochii peste cap. Cum poate cineva atât de bogat să pară atât de îngândurat? Acest om nu știe ce înseamnă probleme adevărate? Îi stătea pe limbă să-i propună să-l ducă la fabrica de chibrituri și să-i arate cazuri de fosfonecroză a maxilarului. Văzuse el femeile cu fețele în descompunere, cu oasele maxilarelor strălucind în întuneric, doar pentru că aveau nevoie să pună niște mâncare pe masă?

Acelea se puteau numi suferințe. Nu faptul că prietenul și partenerul lui politic îi plătise cinci dolari pentru a-i ghici în frunze de ceai și a-i oferi „informații" din lumea de dincolo.

– De cât e nevoie? o întrebă Sloane. Cât vrei ca să-l lași în pace?

Ah, atât de tentant! Ava ar putea să ceară un preț mare și să vadă dacă feroviarul mușca momeala. Dacă ar face-o, frații și sora ei ar putea să renunțe la slujba de la fabrică. Ea ar avea suficient cât să cumpere acea proprietate, iar ei ar putea fi cu toții împreună. În final.

Dar nu făcu asta. În primul rând, nu o lăsa mândria. Să accepte banii lui Sloane însemna că recunoaște că escroca oamenii, ceea ce nu făcea. În al doilea rând, știa mai bine ca majoritatea că acceptarea banilor nu era niciodată lipsită de repercusiuni. Dacă luai ce ți se oferea, lumea se purta de parcă le aparțineai.

Și Ava Jones nu mai aparținea acum nimănui.

– Nu ai suficienți bani încât să mă faci să dispar. Dar dacă te face să te simți mai bine, îți voi face o ofertă cu o ședință de spiritism.

El scoase un sunet din gât.

– Ăsta e ultimul lucru de care am nevoie.

Cineva ciocăni la ușă înainte ca Robbie, unul dintre asistenți, să strige:

– Grăbește-te, Ava! Am nevoie de cameră.

Domnul Sloane își mișcă surprins sprâncenele, iar Ava ocărî ca pentru sine, iritată fiind de mica întrerupere.

– Ava, spuse el tărăgănat, de parcă ar fi gustat sunetul pe limbă. Drăguț. Și îmi place părul tău mai mult așa, fără perucă.

Ea se întoarse și începu să-și bage lucrurile în sacoșă, încercând să-și ignore fluturii din stomac. Complimentele erau pe cât de neașteptate, pe atât de puțin bine-venite.

– Păstrează-ți poezia pentru debutantele de pe Fifth Avenue, feroviarule! Îți pierzi vremea cu mine. Își băgă peruca și suportul de perucă în geantă. Își găsi boneta. Apoi dădu să-și pună haina pe ea.

O mână prinse haina și o ridică. Ea își vârî brațele cu ușurință.

– Mulțumesc, mormăi ea.

Fără să-l aștepte, ieși în hol și se îndreptă către ieșirea din teatru. Tocurile cizmelor ei înalte răsunau pe podeaua tare, iar ea putea distinge sunetul pantofilor eleganți ai lui Sloane urmând-o. Fără

îndoială, el se ducea într-un loc fascinant, precum la operă sau la un bal din înalta societate. Nu într-un apartament înghesuit de trei camere dintr-o pensiune din partea de vest, pe care ea îl împărțea cu frații și sora ei.

Ea deschise ușa de la foaier.

– E totul în regulă, Ava? Robbie o privi cu grijă, uitându-se la bărbatul tăcut din spatele ei.

– E în regulă, Robbie. Spune-i surorii tale că mă duc pe la ea mâine. Pe săptămâna viitoare!

Omul dădu din cap, iar ea își continuă drumul către ușile principale. O ploaie la început de seară căzuse în timpul reprezentației sale, răcind aerul un pic mai mult decât s-ar fi așteptat cineva la mijlocul primăverii. Lumina de la felinarele stradale împrăștia o strălucire galbenă peste asfaltul ud. Avei îi plăcea mult ploaia. Spăla orașul și le oferea locuitorilor o pauză de la obișnuitele miasme, acelea de transpirație, gunoi, deșeuri și cai.

– Ați câștigat ceva după aceste spectacole.

– Încă sunteți aici? Începu să meargă, fără să-i pese dacă o urma. Din păcate, picioarele lui lungi nu aveau nici o problemă să țină pasul cu ea. Sunt foarte bună la ceea ce fac, domnule Sloane. Recunoașteți, v-ați distrat!

Gura i se strâmbă de parcă ar fi mâncat o lămâie.

– Am fost jignit, dacă vreți să știți.

Ajunsă la colțul străzii, traversă Twenty-Seventh Street, îndreptându-se către sud și încercând să-și controleze mânia.

– Noi nu servim șampanie și caviar, așa că îmi imaginez ce seară grea ați avut.

– Mă refeream la trucul pe care l-ați prestat în fața acelor oameni sărmani care nu suspectau nimic.

– Truc? Acei oameni sărmani care nu suspectau nimic voiau un spectacol, și eu exact asta le-am oferit. Există un motiv pentru care prestez la teatru, și mă pricep foarte bine la ce fac.

– Le luați banii și pretindeți că rudele lor decedate vă vorbesc.

Îi vorbea de parcă ar fi fost o criminală, tonul îi era condescendent și incisiv, așa că ei i se înroșiseră urechile.

– În primul rând, cum de sunteți atât de sigur că talentul meu nu este real? El dădu să vorbească, așa că ea se opri pe trotuar și îl amenință cu degetul. Nu aveți habar, domnule Sloane, deci

păstrați-vă opinia pentru dumneavoastră. În al doilea rând, nu știam că modalitatea dumneavoastră de a face afaceri a fost întotdeauna atât de scrupuloasă. Ochii i se întunecaseră, iar ea înțelese că-l atinsese unde îl durea mai tare. Sunt convinsă că în timp ce conduceți o mare cale ferată nu fentați niciodată legea sau nu cumpărați favoruri politice. Așa că scutiți-mă de atitudinea asta ipocrită!

– Fie, mormăi el, apropiindu-se și mai mult. Fă-ți trucurile oriunde vrei, drăguțo, dar lasă-l pe John Bennett în pace!

Will Sloane era înalt, mult mai masiv decât ea, totuși ea nu se retrase, nici măcar preț de o secundă. Ea lăsase deja un bărbat chipeș și privilegiat să încerce să-i distrugă viața. În nici un caz nu va mai repeta greșeala.

Îl străfulgeră cu privirea.

– Nici măcar în cele mai frumoase visuri ale tale nu primesc ordine de la unii ca dumneata. Du-te și terorizează pe altcineva!

„La naiba cu femeia asta!"

Will nu o putea crede. Îi oferise orice sumă de bani voia ca să se retragă, iar ea îi râdea în nas. Lui, William Sloane. Animozitatea continua.

Femeia se îndepărta, așa că se grăbi după ea, pașii lui mari mâncau trotuarul îngust. O zonă neplăcută a orașului, Tenderloin nu era un loc potrivit pentru o tânără după lăsarea serii. Totuși, ea era încrezătoare, nefiind îngrijorată de siguranța sa.

O studie o clipă – pe Ava, nu pe Madame Zolikoff. Haina sa simplă, croită în stil milităresc îi îmbrățișa umerii mici și partea superioară a corpului, dezvăluind forme generoase. O bonetă mică de paie, cu flori artificiale, îi acoperea părul castaniu-închis. Cizmele ei erau uzate, dar curate. Fără bijuterii. Nu observase vreo verighetă înainte să-și pună mănușile, din păcate însă observase generozitatea bustului ei.

Niște bărbați care pierdeau vremea în fața unei porți de lângă un colț de stradă o urmăriră din priviri pe Ava când trecu prin dreptul lor. Unul dintre ei se desprinse din grup, ca și cum ar fi vrut să se ia după ea, iar Will îl amenință cu degetul. „Oprește-te", spuse el, iar bărbatul se opri, ridicându-și mâinile în aer în semn de predare.

Încă doi pași și Will era lângă ea.

– Ți-ar trebui o escortă. Asta nu e o zonă a orașului care să fie sigură pentru o femeie singură.

– Nu există nici o zonă din oraș care să fie sigură pentru o femeie singură, pufni ea. Nici măcar în cartierul tău elegant. Își vârî mâinile în buzunarele hainei. Și nu e nevoie să mă protejezi. Pot să am grijă de mine însămi.

El nu se îndoia de asta. Îi veni în minte imaginea unei leoaice, una care ar mesteca un om și apoi l-ar scuipa afară.

– Întotdeauna ești atât de dificilă?

Ea își dădu capul pe spate și râse – un sunet natural și senzual, care îl lovi în plex. Își îndepărtă reacția, și o puse la un loc cu toate celelalte pe care le ignora.

– Numai cu bărbații care încearcă să mă domine.

– Ai întâlnit mulți astfel de bărbați la viața ta?

– Doar unul, de fapt. Ai vreo idee cum aș putea scăpa de el?

Will strâmbă din buze în încercarea de a-și suprima un zâmbet.

– Nu, doar dacă ești gata să cedezi. Nu voi dispărea până nu îl vei lăsa pe John în pace.

Se opri din mers și își puse mâinile în șold. Privirea ei căpruie scăpăra, iar bustul ei generos se înălța într-un mod tulburător de ispititor.

– De ce îți pasă atât de mult? Banii tăi pot cumpăra orice ți-ai dori, pot acoperi orice scandal s-ar ivi. Așadar, nu prea îți pasă ce îi fac lui John. Spune-mi, de ce mă urmărești? Pentru că trebuie să-ți spun, nu te cred.

La ce naiba se referea? Că umbla după *ea*? Se apropie și își încleștă mușchii, sperând să o intimideze prin diferența de înălțime. În mod surprinzător, rămase nemișcată, ridicând doar o sprânceană ca și când ar fi spus „Continuă". El încercă să nu fie impresionat.

– În primul rând, nu mi-aș folosi niciodată banii pentru a cumpăra alegerile. Eu vreau să *câștig* și vreau să fac asta în mod cinstit. În al doilea rând, pot înăbuși orice scandal vreau, dar nu e nevoie decât de o adiere, de un *mic gest* indecent, și cariera mea politică s-ar sfârși înainte să înceapă. Aș fi de râsul tuturor. Și în nici un caz nu voi permite să se întâmple asta.

– Nu, John va fi de râsul tuturor. Cariera politică a lui John se va sfârși. Și – pufni ea neîncrezător – te porți de parcă politica din

New York ar fi curată și cinstită. Amândoi știm că politicienii sunt mai murdari decât coșarii, iar asta spune ceva.

– Dacă aș fi în locul tău, eu nu aș arunca cu pietre în legalitatea altor vocații.

– Ah! Făcu un gest exasperat cu mâinile și se îndepărtă. Lasă-mă în pace, William Sloane!

El veni după ea, prinzând-o imediat din urmă.

– Te înșeli. În lumea mea, ești judecat nu doar pentru propriile acțiuni, dar și pentru acțiunile celor de lângă tine. Ale asociaților tăi. Dacă John cade, cad și eu odată cu el.

– Atunci nu pot decât să-mi imaginez ce ar spune *lumea ta* despre asocierea ta cu mine în Tenderloin.

– Ar spune că mi-am pierdut mințile, mormăi el.

– Atunci grăbește-te să ajungi acasă pe Fifth Avenue. Sunt sigură că majordomul tău te așteaptă cu coniac și trabucuri. Nu te oprește nimeni aici.

– Washington Square.

Își îndreptă capul către el.

– Poftim?

– Locuiesc în Washington Square. Trecuse multă vreme de când trebuise să-i spună cuiva acest lucru. Familia Sloane fusese în acel loc de când orașul acoperise mormintele și schimbase spațiul într-un parc public.

– Ah, scuză-mă, spuse ea cu o sinceritate simulată. Grăbește-te să ajungi acasă în *Washington Square!*

– După ce îmi promiți că vei înceta farsa cu John.

– Sloane!

Vocea se auzi din spatele lor, așa că se întoarse să vadă cine era. Zări câteva persoane, dar nici una nu se afla suficient de aproape. Nu veni nimeni spre el și nici nu-i căută privirea. Oare cine îl striga pe nume?

Ciudat!

Privind înainte, observă imediat altceva. Era singur acum.

– Ava? Fără să se miște din loc, privirea lui scrută trotuarul și strada, căutând-o. Se uită pe partea cealaltă a străzii, gândindu-se că poate traversase strada. Nimic.

Nu era nici urmă de ea. Dispăruse complet.

Capitolul 2

Ava făcuse cu greu câțiva pași în fața pensiunii. Mersese pe jos pe tot drumul de la teatru, neobosindu-se să sară într-un tramvai. Aerul de seară și mișcarea o ajutaseră să-și limpezească mintea. Unde mai pui că preferase să economisească banii de bilet.

Mai existase vreodată un om mai enervant decât Will Sloane?

„În lumea mea... Nu voi dispărea până când nu-l vei lăsa pe John în pace... Locuiesc în Washington Square." Băgă cheia în ușă și o răsuci cu putere. Dumnezeule, fusese exact așa cum își imaginase ea: arogant și privilegiat.

„Asta nu e tot ceea ce ai gândit despre el."

Da, bine. Era mai chipeș decât orice alt bărbat care ar fi putut fi în locul lui. Dar acele gânduri nu puteau decât să-i creeze probleme.

După ce intră în clădire, începu să urce către etajul trei. Treptele scârțâiau sub picioarele ei obosite. Trebuia să plătească chiria în mai puțin de o săptămână. Trebuia să vadă cu cât puteau contribui frații ei luna asta. Suma varia întotdeauna, depinzând de munca la fabricile lor, de boala vreunuia din ei, de zilele libere și tot așa. Ava avea aproape toată chiria, și putea lua restul din economiile lor, dar prefera să nu facă asta. Dacă era necesar, putea să sară peste mese câteva zile pentru a mai face niște bani. „A economisi bani înseamnă a nu-i cheltui."

Madame Zolikoff le oferea un trai decent. Mai bun decât cel cu care crescuseră. Le putea cumpăra haine noi, încălțăminte și mâncare fraților și surorii sale. Erau curați și aveau un acoperiș decent deasupra capului. În urmă cu paisprezece luni, reușise să-i mute din casa veche și dărăpănată din Lower East Side – o realizare pe care părinții ei nu și-o permiseseră când erau în viață.

În plus, strângea bani pentru viitorul lor. În curând, își va lua familia din această groapă uitată de lume și o va duce într-un loc frumos și spațios. Copiii ar putea crește asemenea... copiilor, nu asemenea muncitorilor care trudesc prea mult, dar care sunt plătiți insuficient, nefiind tratați mai bine ca niște câini vagabonzi. Unde nu ar face aceleași greșeli pe care le făcuse ea cândva.

Așadar, nu, William Sloane. Nu se va da bătută. Nu acum, nu când era atât de aproape.

Descuie ușa de la apartamentul lor, intră și își lăsă geanta jos. O izbi mirosul pregnant de supă de cartofi, și îi găsi pe Tom și pe Mary la masă.

– Bună seara. Încuie ușa și își descheie haina. Văd că ați început deja să mâncați din supa pe care v-am făcut-o mai devreme.

Sora ei încuviință din cap, umerii ei de fetișcană de treisprezece ani erau cocârjați de epuizare.

– E delicioasă. Mulțumesc, Ava. Mary lucra ca retușoare într-un magazin de îmbrăcăminte de pe Ludlow Street. Treaba ei era să coasă de mână ultimele detalii de pe haine. Cu toate că munca era obositoare, măcar nu era periculoasă.

Tom nu spuse nimic, își vârî doar mai multă supă în gură. Ava știa că aceea era probabil prima masă de la micul dejun a băiatului de cincisprezece ani. Lucra la o fabrică de trabucuri de pe Rivington Street, nu departe de magazinul lui Mary.

– Unde e Sam?

Mary înghiți și zise:

– Stă întins. Spune că nu se simte bine.

Un nod bine cunoscut de îngrijorare cuprinse pieptul Avei. Sam nu fusese un copil prea sănătos. Sânge slab, obișnuia mama lor să spună, deși Ava știa că era o prostie. Dintr-un motiv sau altul, Sam, în vârstă de doisprezece ani, avea tendința de a se îmbolnăvi mai des decât ceilalți. Ava era convinsă că nu va mai fi așa odată ce vor părăsi New Yorkul, iar el se va putea odihni și respira aer proaspăt.

Ciocăni la ușa închisă a dormitorului lui Sam și Tom.

– Sam, dragule, sunt Ava. Pot să intru?

O tuse înăbușită, urmată de vocea lui Sam:

– Da.

Camera era întunecată, așa că lăsă ușa deschisă ca să vadă să aprindă lampa cu gaz de lângă patul lui. O siluetă plăpândă tremura sub așternuturi, deși camera era suficient încălzită.

– Sam, ce-ai pățit?

– A trebuit să-mi părăsesc colțul de stradă. Am crezut că voi leșina.

Îi dădu pe spate părul șaten și zburlit, și îi atinse fruntea.

– Ai febră. De când te simți așa?

– De ieri, spuse el. Îmi pare rău, Ava. A trebuit să plec înainte să pot vinde toate ziarele...

Simți tremurul din vocea lui. Ca băiat care vindea ziare, orice exemplar pe care Sam nu îl putea vinde îi era reținut din salariu. Companiile de difuzare a presei nu acceptau retururi.

– Ah, nu-ți face griji! E important să te faci bine.

– Voi fi mai bine mâine. Trebuie. Cineva îmi va ocupa colțul de stradă, dacă nu voi fi acolo.

Un colț de stradă unde își putea vinde ziarele însemna totul pentru el, deoarece o zonă aglomerată putea face diferența dintre a vinde sute de exemplare, în loc de zeci. Sam se luptase din greu să-și mențină colțul de stradă dintre Broadway și Vesey.

– În regulă, dacă te simți suficient de bine. Însă nu aș risca. Ai mâncat de cină?

– Nu, nu mi-e foame. Vreau doar să dorm.

– Îți aduc o compresă rece, mănânci și apoi dormi.

– Ava!

– Fără văicăreli.

Se îndreptă către dulap unde găsi o cârpă curată. Împărțeau toaleta de pe hol cu cealaltă familie de pe etaj. Ava se grăbi acolo și înmuie cârpa în apă rece înainte de a se întoarce să-i pregătească lui Sam un castron de supă. După ce avu grijă de el, se așeză la masa din bucătărie.

– O zi grea?

Tom își terminase cina și stătea la un pahar cu bere. Apăru și Mary cu un castron de supă caldă pe care îl așeză în fața Avei.

– Mulțumesc. Stai jos, Mary! Arăți obosită.

– Sunt bine. Să stai și să coși nu e atât de greu. Nu în comparație cu ce faci tu.

Ava ar fi vrut să o contrazică, desigur. Știa că pe Mary o dureau mereu mâinile de la ac și spatele, de la statul aplecat.

– Spectacolul a ieșit bine în seara asta. Au fost și mai mulți spectatori decât săptămâna trecută.

– Mary, trebuie să vorbesc cu Ava, spuse Tom.

– Între patru ochi.

Sora lor ridică din sprâncene, iar Ava căută să o liniștească, simțind cum i se strângea și ei stomacul. Furia și frustrarea lui Tom erau

tot mai vizibile în ultimele luni. Părea că pe măsură ce creștea, intra tot mai mult în dezacord cu Ava.

– E în regulă, Mary. Du-te la culcare!

Mary se uită repede la amândoi, iar apoi privirea ei se opri asupra lui Tom.

– Bine. Dar sper că asta nu are de-a face cu băieții ăia cu care te-am văzut vorbind după serviciu.

– Ți-am spus să-ți vezi de treaba ta, răbufni băiatul.

– Ava, el vrea să se alăture unei bande, spuse Mary încrucișându-și brațele osoase. Băieții ăia fură, i-am văzut eu.

– Taci din gură, Mary! strigă Tom care în clipa aceea semăna atât de mult cu tatăl lor, încât Ava simți o durere în piept.

– Mary, te rog! Lasă-mă să vorbesc cu el!

Mușcându-și buzele, Mary încuviință din cap și îi lăsă singuri. Nici unul din ei nu spuse nimic o vreme. În cele din urmă, Ava dădu castronul la o parte, lăsând supa neatinsă.

– Este adevărat? Ai de gând să te alături unei bande?

– Nu e o bandă, spuse el după ce își bău restul de bere și se lăsă pe spate. E doar o gașcă de prieteni.

– Care fură. O gașcă de prieteni care fură lucruri pe care le vând apoi pe bani.

– Te porți de parcă ar fi un lucru oribil, când, de fapt, și tu faci aproape același lucru. Te întâlnești cu bogătașii ăia și îi convingi că îi auzi pe părinții lor decedați. Haide, Ava, să fim serioși!

Replica asta o duru, mai ales că Will Sloane o acuzase de același lucru cu nici două ore în urmă.

– Dar ceea ce fac nu rănește pe nimeni. Îmi dau bani de bunăvoie pentru divertisment. Este complet diferit față de a fura de-a dreptul de la oameni.

Umbrele care îi acopereau ochii se adânciră.

– Urăsc nenorocita aia de fabrică. Mi-ai cerut să mai rabd încă un an, dar nu mai suport. Sunt epuizat. Munca asta o să mă omoare sau o să mă înnebunească. În nici un caz, nu mai pot continua.

– Știu, Tom. Dar mai am nevoie de încă patru luni, dacă lucrurile merg ca până acum. Încă patru luni, după care vom putea pleca din nenorocitul ăsta...

– Poate că eu nu vreau să plec. Poate că nici Mary și nici Sam nu vor să plece. Te-ai gândit la asta?

Ei nu-i veni să creadă. De ce ar vrea să stea aici, când ar putea avea propria casă și o bucată de teren?

– Am putea duce o viață mai bună în afara orașului.

– Unde să muncim la o fermă de dimineața până noaptea? Cum naiba e asta altfel decât ceea ce facem acum? Am obosit să muncesc tot timpul, Ava. Există oameni cu bani – bani adevărați – și care nu muncesc paisprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână.

– Vrei să spui pentru că îi fură.

– Cerșesc, împrumută, fură... care e diferența? gesticulă el.

– Este, Tom. Este o diferență mare. Și nu vreau ca preocuparea vieții tale să devină furtișagul. Poți mai mult de atât.

– Nu, nu pot. Și cu cât înțelegem asta mai repede, cu atât ne va fi mai bine, spuse el ridicându-se. Ai făcut atâtea pentru noi. Să nu crezi că nu sunt recunoscător. Dar am aproape șaisprezece ani, și este rândul meu să fac ceva pentru familie.

– Te rog, mai dă-mi patru luni! Doar de atât mai avem nevoie.

Băiatul își încrucișă brațele și se uită pe fereastră, cu o expresie nefericită pe chip.

– O să încerc. Asta e tot ce pot promite.

New York are multe fețe, iar Will le iubea pe toate. De la apartamentele aglomerate și murdare de pe Lower East Side, boemii și imigranții din partea de nord a îndrăgitului său Washington Square, magazinele gigantice și comerțul în plină ascensiune din Union Square, la locurile recreative de lângă Longacre Square, el le aprecia pe toate. Fiecare colț, clădire și casă din acest oraș îi erau înrădăcinate adânc în măduva oaselor.

Acesta era orașul. Familia Sloane contribuise la dezvoltarea Manhattanului, banii lor fuseseră reinvestiți în infrastructură pentru a-i pune temeliile trebuincioase. Străbunicul lui fusese pionul principal în alimentarea orașului cu apă, în timp ce Will investise în trenuri aeriene și în firele de telefon și de telegraf care traversau cerul în zigzag, asemenea unei plase de pescar.

Conducea Northeast Railroads de la șaisprezece ani, muncind neîntrerupt de când împlinise nouăsprezece ani. Ani cu ore lungi de lucru, somn puțin, îngrijorându-se și făcând planuri, de el depinzând soarta uriașei moșteniri a familiei sale. Avusese multe de învățat într-o perioadă scurtă.

Ura îi fusese motorul în toți acei ani. Ura față de un bărbat mort și nemilos îi adusese lui Will succesul. „Ești slab, exact ca mama ta." De câte ori nu fusese Will numit o dezamăgire și o rușine adusă numelui Sloane? Și totul pentru că avusese scarlatină în copilărie și pentru că, aflase mai târziu, nu putuse suporta să stea departe de mama sa, chiar și după ce își revenise. De unde să fi știut Will că părinții lui se urau, sau că tatăl lui percepea dragostea lui Will pentru mama lui ca o trădare? Anii trecuseră, totuși tatăl lui își ignorase mult singurul fiu.

Și ticălosul murise, iar Will jurase să depășească cu mult ceea ce realizase Archibald Sloane.

Majoritatea planurilor îi fuseseră totuși distruse după ce Will descoperise că firma lui de investiții deturnase bani de la companie. Toată truda, toată sudoarea frunții sale îi fuseseră luate, iar rușinea eșecului său îi crea o senzație constantă de arsură în stomac. „Vei distruge tot", îl condamna vocea tatălui său.

Acționând numaidecât, situația fusese remediată, și compania începuse din nou să înflorească. Cu toate astea, nu putea nici acum să pășească în birou fără să simtă o durere ascuțită în piept.

– Nu ar trebui să muncești atât de mult, William, îi spusese doctorul Van Kirkland. Trebuie să mergi la un sanatoriu. Odihnește-te, altfel corpul tău nu-și va putea recăpăta vigoarea.

– Desigur, răspunse Will. Pentru că bursa de valori nu se va da peste cap când se va afla că președintele de la Northeast Railroad e bolnav.

Nu se putea retrage, nu putea renunța la companie și la tot ce construiseră strămoșii lui, doar pentru a-și reface forțele. Oricât de mult avea nevoie de un respiro, nu ar fi putut pune în pericol imperiul pe care îl făurise – în special nu atunci când era pe punctul de a obține funcția politică pe care tatăl său o visase cândva. De fapt, funcția de viceguvernator părea floare la ureche în comparație cu ce făcea Will în fiecare zi. Așadar, le-ar face pe amândouă. La naiba, *voia* să le facă pe amândouă. Chiar dacă dormea doar patru ore pe noapte, în loc de cinci.

Madame Zolikoff era provocarea neprevăzută. Îi amenința planul cu influența sa nefastă asupra lui Bennett. Will nu putea permite ca respectatul nume Sloane să ajungă de râsul lumii. Să fie luat peste picior în taverne și cluburi, din Battery și până în Bronx. Nu, nu atâta

vreme cât el era încă în viață. Avea să câștige campania electorală corect și fără scandal.

Acesta fusese motivul pentru care străbătuse în grabă Fifth Avenue într-o joi după-amiază, în zona locuințelor vulgare, supradimensionate. Aroganța acestor minipalate îl cutremură. Fiecare mai mare și mai ostentativ decât celălalt, inclusiv monstruozitatea noului său cumnat. Acești oameni nu aveau nici un pic de gust? Scopul banilor nu era să te lauzi cu ei, ci mai degrabă să-i folosești pentru ceea ce merita cu adevărat: puterea.

Recunoscu casa de la depărtare. Will deschise ușa trăsurii înainte ca roțile să se oprească din mers. Spera să nu fi întârziat prea mult.

Majordomul apăru și deschise larg ușa.

– Domnule Sloane, vă rog, intrați! Momentan, domnul Bennett are un oaspete, dar sunteți bine-venit să-l așteptați în salonul albastru până...

Will își făcu loc pe lângă majordom. Știa atât cine era oaspetele, cât și ce făceau cei doi. Nu îi spusese oare femeii în urmă cu trei zile să stea naibii departe de John Bennett?

Când dădu buzna în birou, îi găsi pe amândoi așezați confortabil pe canapeaua lungă de catifea, capul Avei fiind înclinat înspre cel al lui Bennett, în timp ce aceasta se holba într-o ceașcă din porțelan.

Amândoi se uitară spre ușă, expresia de pe fața lui Bennett indicând surpriza. Buza de sus a Avei se încreți ușor de dezgust, iar Will surâse batjocoritor. „Escroaca superbă."

– Sloane. Bennett se ridică și se duse să îi strângă mâna lui Will. Am stabilit cumva să ne vedem?

Will își scoase pălăria.

– Nu, dar am auzit că Madame Zolikoff urma să te viziteze și nu am putut sta deoparte. Se întoarse către Ava. Nu te deranjează, nu-i așa? Eram foarte curios în legătură cu talentele tale renumite.

Privirea ei îi dădu de înțeles că știa precis ce intenții avea, dar spuse cu oribilul ei accent rusesc:

– Desigur. Luați loc! Luați loc, domnule Sloane!

– Vă mulțumesc. Fără a-i da șansa lui Bennett să spună ceva, Will se așeză pe un scaun. Vă rog, nu mă luați în seamă! Continuați!

Bennett își reocupă locul și i se adresă doamnei cu grijă:

– Va incomoda prezența lui interpretarea?

– Nu, spuse ea făcând un gest cu mâna. O să pretind că nici nu există.

Will încercă să nu zâmbească și rămase tăcut în timp ce ea se întoarse la frunzele ei de ceai.

– Aici văd o insectă, zise ea arătând înspre baza ceștii. Asta înseamnă că ai parte de lucruri care îți creează confuzii. Sau complicații. Există cineva în viața ta care te îndepărtează de la scopul pe care îl ai?

– Da, consimți Bennett cu ușurință. Cum de știi asta?

„Poate pentru că toată lumea are parte de confuzii și complicații." Will oftă adânc, dar ei îl ignorară, iar Ava continuă:

Frunzele de ceai nu mint niciodată.

– Trebuie să o înlături pe această persoană care nu este deloc de partea ta. Nu va încerca decât să-ți pună piedici.

Will apucă strâns brațul scaunului. Se referea la el? Înainte ca el să poată spune ceva, ea își continuă predicțiile ridicole:

– Acesta pare a fi un picior, ceea ce înseamnă că ai nevoie să mergi mai departe. Mergi mai departe. Înseamnă că vei avea o schimbare de adresă sau de carieră.

Bennett se îndreptă, fața i se lumină vizibil.

– Alegerile. Ai auzit asta, Sloane? Urmează să ne mutăm în casa guvernatorului.

Will scoase un sunet neîncrezător, iar Ava își continuă ghicitul cu bărbia deasupra ceștii de porțelan.

– Aici văd un câine lătrând. Asta înseamnă că cineva apropiat spune lucruri pe care nu ar trebui să le spună. Nu este de încredere. Știi cine ar putea fi această persoană?

Bennett se foi în scaun, ridicând din sprâncene ca și când l-ar fi pus pe gânduri această remarcă ridicolă, iar Will își simți vârfurile urechilor fierbinți. „Cum îndrăznește?" Acest ghicit fraudulos se transformase într-un asalt la adresa *sa*, iar lui nu-i păsa deloc.

Ca să se răzbune, ea încerca să creeze probleme între el și Bennett. O greșeală scandaloasă din partea ei. Bennett știa că Will era un prieten loial – unul care nu ar încerca niciodată să le saboteze viitorul. Spre deosebire de această femeie șatenă frivolă, care se ocupa cu minciuni și sabotaj, creând ravagii pe oriunde mergea.

Cei doi intraseră în competiție.

– Vedeți ceva anume pentru domnul Bennett? întrebă el. Poate frunzele de ceai i-ar putea spune numele unui cal pe care ar putea paria mâine la Saratoga Springs?

Madame Zolikoff strâmbă dezgustată din nas.

– Frunzele de ceai nu pot fi folosite pentru cursele de cai, domnule Sloane. Spiritele nu sunt pentru lucruri insignifiante, precum pariurile.

– Insignifiante? Spuneți-le asta învinșilor, mormăi Will.

Ochii ei căprui se îngustară periculos, iar Will o provocă ridicând dintr-o sprânceană.

– John, îi zise ea clientului său, poate că ar trebui să vin din nou mâine. Există energie negativă în această cameră.

– Bine, Madame Zolikoff. Oricum timpul alocat zilei de astăzi aproape că s-a scurs. Se ridică și o ajută și pe ea să se ridice ca și când ar fi fost o debutantă emoționată, și nu o impostoare lipsită de suflet.

Doamne, Dumnezeule, era oare Will singurul om rațional din acest oraș?

Bennett îl privea cu nerăbdare, iar Will își dădu seama că stătea încă jos. Nu își arătase intenționat lipsa de respect, dar ea nu era o femeie ușor de respectat. Se ridică ușor.

– V-aș putea lăsa undeva, Madame Zolikoff?

Ochiul drept îi zvâcni ușor. Fără îndoială că ar fi vrut să-i dea o replică acidă, dar prezența lui Bennett o făcu să se abțină.

– Nu e necesar, domnule Sloane, spuse ea. Mă descurc și singură.

– Ah, bineînțeles că da, dar ar fi plăcerea mea.

– Nu vă certați cu Sloane aici, spuse Bennett atingându-i mâna. Este un adevărat gentleman. Nu e nimeni mai potrivit să vă conducă. Nu ar trebui să vă temeți deloc.

– Nu mă tem, ripostă ea, iar furia făcu să-i dispară accentul rusesc din voce, lăsând doar tonul cald și răgușit pe care Will îl prefera. Dar își dădu seama imediat și își reintră în rol. Ce vreau să spun este că domnul Sloane are lucruri mult mai bune de făcut cu timpul lui. A venit aici să te vadă, John.

Cu un gest exagerat, Will pocni din degete, dându-și capul pe spate.

– Da, însă am uitat complet despre ce voiam să vorbesc cu Bennett. Nici o problemă. Îți comunic, dacă îmi amintesc, Bennett.

– Excelent, așa rămâne, spuse Bennett. Ai grijă de ea, Sloane! E un dar din ceruri.

– „Un dar din ceruri", repetă ironic bărbatul de lângă ea. Dumnezeule, cum poate să doarmă noaptea?

Ava nu-și lua privirea de la fereastra trăsurii. Îi era greu să se concentreze de vreme ce coapsa și șoldul lui Sloane erau lipite de trupul ei, iar umărul lui se lovea de al ei de fiecare dată când trăsura trecea peste vreo groapă. Își dorea să nu fie atât de conștientă de el, dar acest bărbat era imposibil de ignorat. Mai mult decât orice altceva, el radia curaj și hotărâre, un simț al încrederii aproape palpabil. Puterea o atrăsese întotdeauna; totuși, acest bărbat avea și o atitudine care o deranja. Era dur și încrezut, un huligan în frac.

Trebuia să rămână puternică.

Ava rânji cu falsă sinceritate.

– Dorm la fel ca tine, feroviarule! Ca un prunc. Pe un maldăr de bani.

– Nu te cred. Dacă ai avea bani, ai avea încălțăminte mai bună. Și propria trăsură.

Avea dreptate, dar nu putea să recunoască. Ava economisea orice bănuț putea, iar asta însemna să-și uzeze pantofii prin oraș. Nu era nevoie să plătească pentru ceva elegant sau pentru o trăsură, dacă își putea folosi propriile picioare ca să ajungă undeva.

– Ai obținut ce ai vrut, adică să-l salvezi pe John de sub influența mea nefastă?

– Nu prea. L-ai orbit atât de tare, încât nu mai poate vedea adevărul. Unde să te duc? Tot ceea ce i-ai spus vizitiului meu a fost în sud.

– De parcă ți-aș da adresa mea. Nu, mergem până acasă la tine, iar de acolo o să merg pe jos.

– Ți-e teamă că-ți voi vedea casa din turtă dulce, unde frigi copii?

– Nu, nu copii. Toată lumea știe că bogătașii enervanți și avari au un gust mai bun. E mai bine să te ții departe – s-ar putea să nu pot rezista tentației.

Pufni, dar rămase tăcut. Ea preferă ca el să continue să vorbească, făcând-o astfel să nu-i mai observe aroganța și calmul, calități pe care le emana chiar și numai respirând. Nu avea nici o idee de ce le găsea atât de atractive, dar unele femei nu se învățau niciodată minte, reflectă ea.

El dădea din picior – un obicei pe care îl observase dinainte. Îl agita oare? Se uită în altă parte, hotărâtă să nu mai observe nimic la el.

– Dar de ce ai insistat să mă conduci acasă?

– Pentru că nu am terminat discuția din seara aceea. Aș fi putut să jur că am avut impresia că aud pe cineva strigându-mă pe nume. Dar când m-am întors, nu era nimeni.

– Ciudat! Încercă să-și ascundă zâmbetul. Să învețe să-și prefacă vocea fusese unul dintre trucurile ei cele mai bune.

– Totuși, cred că ne-am spus tot ceea ce era nevoie să ne spunem unul altuia. Nu crezi?

– Nu, cu siguranță că nu. Îi prinse cu grijă bărbia și o făcu să-l privească în ochi.

Ava se înfioră de emoție, o senzație feminină ce semnala lucruri neadecvate și nefericite. El îi dădu drumul la mână și continuă:

– Mi se pare că nu înțelegi gravitatea situației. Este datoria mea să te fac să înțelegi. Indiferent cum.

– Indiferent cum? Dumnezeule, chiar ești hotărât. Ce-ai spune dacă l-aș lăsa pe John în pace, cu condiția ca tu să fii de acord să faci parte din planul meu?

– Aha, planul tău? Își lăsă capul pe spate și râse atât de tare, încât i se mișcară mușchii puternici de la gât pe sub pielea aspră.

Ea avu dintr-odată impulsul de a-și trece limba peste acele protuberanțe, pentru a-i gusta râsul.

La naiba, trebuia să se oprească! Își mută privirea către stradă, tremurând din tot corpul. Nu-și putea permite astfel de gânduri, mai ales, în preajma lui William Sloane. Pentru numele bunului Dumnezeu, probabil că el avea nevoie de o dovadă a originii unei femei înainte să se hotărască să o sărute. Pe lângă asta, ea flirtase acum mulți ani, pe când era foarte tânără, și la ce o ajutase asta? Simți un nod în gât, iar povara regretului îi tăie respirația.

„Te-ai jucat cu focul, fetițo! Așa că acum te-ai ars."

Vocea ascuțită a mamei sale îi sună Avei în minte. Da, fusese proastă. Nu trecea o zi fără să-și reamintească să nu mai fie niciodată proastă.

În cele din urmă, ticălosul se opri din râs.

– Nu m-aș coborî atât de jos încât să iau parte la planul tău nici dacă asta mi-ar asigura președinția.

– Ești sigur? Fiindcă l-aș putea convinge cu ușurință pe John să mă vadă de două ori pe săptămână.

Asta îl făcu să-i piară veselia.

– Nu ai îndrăzni. Îți jur că dacă faci asta...

– Calmează-te, feroviarule! Am și alți clienți. Nici măcar pentru John nu sunt sigură că am timp, îi spuse ea privindu-l cu atenție. Dar *mi-aș putea face timp*, dacă nu mă lași în pace.

– Nu te pot lăsa în pace până când nu-mi promiți că-l lași pe *John* în pace. Am prea multe de pierdut dacă nu-mi reușește asta. Sau dacă decizi să îi vinzi secretele.

– Ai cuvântul meu că nu o voi face, spuse ea. De ce nu accepți asta și nu continui să-ți pregătești campania electorală?

– Iartă-mă dacă nu mi-e ușor să accept cuvântul unei femei care poartă o perucă blondă și adoptă un accent rusesc – ceea ce este de neimaginat, apropo. Ai întâlnit vreodată un rus adevărat?

Era deja sătulă de insultele acestui bărbat. De parcă ar fi trebuit să le reamintească tuturor celor pe care îi cunoștea cât de inferiori erau față de măreția lui sublimă.

– Nu ai un imperiu de condus? Cum e posibil ca un bărbat atât de important să aibă atât de mult timp liber să se plimbe prin oraș?

– Nu am deloc timp liber, spuse el. Absolut deloc. De fapt, am plecat de la o întâlnire foarte importantă când am aflat că erai la Bennett. Ceea ce înseamnă că voi anula rezervarea pentru cina de la ora nouă și voi lua masa la birou.

Ea se bosumflă.

– Ah, bietul, bietul milionar! Sunt sigură că orice prostuță nevinovată pe care urma să o scoți la cină diseară va înțelege.

În mod amuzant, privirea lui rămăsese ațintită asupra buzelor ei. Avea feroviarul o afinitate pentru buzele pline? Ale ei erau pline, la fel ca bustul. Se holbase și la acesta o dată sau de două ori, remarcă ea. Fără îndoială că era obișnuit cu femeile suple și grațioase de pe Fifth Avenue, care-și păstrau paloarea neieșind din casă. Femei care nu aveau niciodată vreo șuviță de păr nelalocul ei. Care își puteau permite un corset bun care să le aplatizeze sânii. Formele Avei și pielea ei măslinie îl fascinau probabil, precum una dintre ciudățeniile de la Barnum.

Ei bine, se putea zgâi cât voia. Putea folosi fascinația lui față de ea în avantajul ei. Bărbaților ca Will Sloane nu le plăcea o femeie

agresivă și modernă. Fără îndoială, el ar prefera o creatură docilă care să stea acasă, bând ceai, până când s-ar întoarce el de la club. Nu asta își dorea orice bărbat bogat și încrezut?

Dacă așa stăteau lucrurile, puțină îndrăzneală din partea ei ar trebui să-l sperie de tot.

– Nu dai niciodată înapoi? o întrebă el.

Se aplecă, bucuroasă să-i vadă ochii cenușii și întunecați. El mirosea ușor a săpun scump, cu aromă de santal și lămâie. Îl privi printre gene.

– Niciodată, șopti ea. Nu dau niciodată înapoi, iar tu ai face bine să ții minte asta, domnule Sloane! Ridică un pumn și lovi într-o parte a trăsurii. Aici, te rog!

Vizitiul trase la marginea șoselei și încetini calul. Când opri, ea deschise ușa.

– Mulțumesc.

Sări pe trotuar și dispăru în mulțime.

Capitolul 3

Will bătea cu degetele pe balustradă și observa mulțimea de sâmbătă seara, bine îmbrăcată, din loja sa. Deși sezonul de operă se încheiase înainte de Postul Mare, sezonul de vară din Newport nu începuse încă, ceea ce însemna că reprezentația caritabilă din această seară a spectacolului *Mult zgomot pentru nimic* atrăsese la Opera Metropolitană un număr mare de persoane din înalta societate.

Cu toate că Will sprijinea cauza – îmbunătățirea vieții oamenilor săraci ai orașului –, era prezent dintr-un motiv foarte precis. Se hotărâse să se însoare.

Îi venise vremea. Până și sora lui, fata pe care o crescuse de la moartea părinților lor, pe când ea avea șaisprezece ani, se măritase. De ce nu s-ar căsători și el? Avea aproape treizeci de ani, în definitiv. Rezolvase niște probleme financiare în urmă cu câteva luni – concediind firma de investiții și angajându-și sora în locul ei – iar vistieria familiei Sloane era din nou plină. Săptămâna trecută o terminase și cu amanta sa, domnișoara Osborne.

Mai mult decât atât, cu siguranță că publicitatea făcută căsătoriei nu ar face rău nici campaniei electorale. În curând va fi viceguvernator, căsătorit, și va scăpa de durerea aceea neplăcută de stomac.

În prezent existau patru candidate la onoarea de a deveni următoarea doamnă Sloane. Fiecare dintre ele fusese verificată cu grijă, toate proveneau din familii cu reputații ireproșabile. Toate erau frumoase și inocente, exact cum fusese mama lui când se măritase cu tatăl lui, înainte ca Archibald să-i amărască viața cu vorbe de ocară.

Căsătoria lui Will ar fi total diferită de a părinților săi. El ar respecta-o pe femeia cu care s-ar însura. Nu ar pune-o la punct în fața fiului lor, făcând-o să plângă la micul dejun. Nu ar neglija-o an după an în favoarea cântărețelor și a actrițelor. Nu, indiferent pe cine ar alege, ar trata-o cu atenție, cu onoare și considerație mai presus de orice, până la sfârșitul vieții sale.

Imaginea unei brunete micuțe, cu ochi rotunzi și cu un trup și mai rotund îi apăru în minte. I se încleștă maxilarul amintindu-și cum se aplecase Ava și se uitase la el în trăsură. Doar câțiva centimetri îi despărțiseră și ar fi putut să o sărute. Și fusese aproape sigur că voia și ea asta. Femeia era o pacoste.

Mai rău decât atât, nimic nu se rezolvase încă. Voia ca Ava să stea naibii departe de Bennett. De ce era atât de greu? Acum trebuia să asiste la spectacolul ei de luni doar pentru a-i băga mințile în cap. Dumnezeule, se săturase să o mai urmărească pe escroacă prin tot New Yorkul.

– Will!

Se întoarse la sunetul vocii surorii sale. Lizzie, purtând o rochie albă de gală, împodobită cu pene de struț, se apropie de el. Din nefericire, o urmă o siluetă masivă.

Zâmbind afectuos, se duse să o salute, sărutând-o pe obraz.

– Bună, Lizzie. Îți mulțumesc că ai venit. Arăți minunat.

– Și tu arăți foarte bine. Ți-l amintești pe soțul meu.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, iar Will spuse:

– Cavanaugh.

Soțul masiv al surorii sale își înclină capul.

– Sloane.

– Ah, voi doi. Lizzie oftă teatral – un sunet cu care urechile lui Will erau obișnuite. Până la urmă, avusese grijă de ea de când avea opt ani. Te rog, încetează! Am pretenția ca voi doi să vă purtați decent.

Puțin probabil, având în vedere că Cavanaugh o sedusese pe Lizzie și aproape că îi distrusese reputația.

– Desigur, spuse el ușor. De ce ne-am purta altfel?

– Fiindcă sunteți cei mai încăpățânați bărbați din New York. Dar sunt foarte fericită în seara asta, așa că nu mi-o stricați. Asta e valabil și pentru tine, îi spuse ea lui Cavanaugh peste umăr.

Soțul ei îi luă mâna și îi sărută încheietura acoperită de mănușă, iar expresia lui înamorată părea să-l facă pe Will să verse.

– Desigur, Elizabeth.

Will scutură din cap. Nu-și închipuise vreodată că l-ar putea vedea pe durul Emmett Cavanaugh – fostul băiețaș dur din Five Points, iar acum proprietarul companiei East Coast Steel – îmblânzit de o femeie. Dar avea sens, deoarece Lizzie era cu totul diferită de oricare altă femeie din lume, iar atâta vreme cât Cavanaugh își amintea asta, Will se va purta decent.

– Deci, spuse Lizzie întorcându-se înspre Will, ai spus că e important să-ți fim alături în seara asta. Dar de ce anume?

– Am nevoie de ajutorul tău. Am decis să mă însor.

Cavanaugh izbucni în râs, un sunet zgomotos care atrase atenția câtorva persoane din jur. Încercă să-l mascheze tușind, iar Will și Lizzie îi aruncară priviri ucigătoare.

– Emmett, oprește-te! De ce nu te duci să iei un pahar cu ceva din ce a pregătit Will în salon? Și eu aș vrea niște limonadă.

Cu un zâmbet care îl făcu pe Will să-și strângă pumnul, Cavanaugh își sărută soția pe obraz.

– Vă las pe tine și pe fratele tău – chicoti el – singuri pentru o clipă. Cu umerii zguduindu-se de râs, bădăranul se îndepărtă greoi.

– Reamintește-mi de ce a trebuit să te măriți *cu el*, spuse Will încrucișându-și brațele. Ai fi putut alege orice bărbat.

– Pentru că îl iubesc. Și pentru că este tatăl viitorului tău nepot sau al viitoarei tale nepoate, așa că poartă-te frumos!

– Un copil despre care cred că a rezultat dintr-o concepție imaculată – și nu îndrăzni să mă contrazici.

– Bineînțeles, dragă frate, spuse și îl bătu ușor pe reverul hainei. La fel cum eu mă prefac că nu știu despre domnișoara Osborne.

– Tu... Rămase cu replica neterminată. Lizzie! Nu ar trebui să știi despre...

– Despre amanta ta? continuă Lizzie cu voioșie, ca și când auzind acel cuvânt rostit de sora lui mai mică nu l-ar fi stânjenit atât de tare. Da, știu. Toată lumea care o întâlnește știe. Se laudă cu tine peste tot – nu că aș fi stat să ascult detaliile.

O durere îl săgetă brusc, făcându-l să tresare. Făcuse tot ce-i stătuse în putință să o ferească pe Lizzie, chiar și înainte de moartea părinților lor, de orice necuviință. În mod evident, greșise în ceea ce o privește pe amanta sa.

– Nu mai am nimic de-a face cu ea. Vorbesc serios când spun că vreau să mă însor.

Ochii cenușii ai lui Lizzie, atât de asemănători cu ai lui, se măriră.

– O, chiar ești serios, spuse ea lovindu-și mâinile înmănușate și apoi frecându-le una de cealaltă. Ei bine, atunci, hai să vedem... Am o prietenă, Edith. Un pic exuberantă, dar e simpatică. Apoi mai e fata din Chester. Este rudă prin alianță cu Roosevelt.

Îi făcu semn să se oprească.

– Mi-am redus deja lista posibilităților la patru fete: domnișoarele Iselin, Cameron, Baldwin și Rives.

Lui Lizzie îi căzu fața.

– Sper că glumești.

– Sigur că nu glumesc. Căsătoria nu e ceva în legătură cu care aș glumi. Iar domnișoara Cameron tocmai a sosit. Vino cu mine! Tu îi cunoști familia mai bine decât mine, spuse el dând să se îndrepte către coridor, dar Lizzie întinse o mână să-l oprească.

– Will, cele patru fete sunt complet nepotrivite pentru tine. În primul rând, toate sunt cam *tinere*.

– Spui asta de parcă eu aș fi un duce decrepit care încearcă să pună mâna pe o avere. Am doar douăzeci și nouă de ani, Lizzie.

O expresie de nefericire apăru pe chipul ei.

– Da, ai douăzeci și nouă de ani. Ele au optsprezece sau nouăsprezece ani. Sunt copii.

– Nu cu mult mai tinere decât tine. Și tu știi că majoritatea fetelor se căsătoresc la vârsta asta.

– Nu însă cu singurul meu frate. Își ridică repede capul. Mi-ar plăcea să te văd căsătorit, dar cu cineva la care ții. Cineva care să te merite, nu cu orice fată prostuță care nu știe să poarte o conversație.

Fiica familiei Rives abia își poate aminti propriul nume. Vrei o căsnicie așa cum au avut părinții noștri?

Will aproape că tresări. Lizzie nu avea habar de adevărata natură a mariajului părinților lor – iar el voia ca lucrurile să rămână așa.

Se uită peste marea de fracuri negre și bijuterii sclipitoare, gândindu-se la tipul de căsnicie pe care l-ar fi preferat. Ceea ce-și dorea era o relație liniștită, cu așteptări moderate și responsabilități tradiționale. Un aranjament încheiat cu respect și serenitate. Lizzie își găsise dragostea, dar Will nu avea aceeași intenție.

– Hai, vino să mergem în loja familiei Cameron!

– De ce te grăbești așa? De ce nu aștepți până la următoarea serie de petreceri din toamna viitoare?

Era limpede că Lizzie avea să-și dea seama și știa că nu trebuia să o mintă. Ea ar simți numaidecât lipsa lui de sinceritate și ar insista până l-ar face să mărturisească adevăratul motiv.

– Reclama făcută căsătoriei va ajuta în campania electorală.

Vrei să te căsătorești cu... voturile câștigătoare? *Ești nebun?*

– Șșșt, vorbește mai încet!

Își înclină capul către doamna McVickar, din loja alăturată, și îi oferi femeii mai în vârstă un zâmbet fals. Aceasta se înroși și începu să-și facă vânt cu evantaiul. El se uită la sora sa.

– Te comporți de parcă nici un alt politician nu și-ar fi folosit viața personală pentru a câștiga publicitate. Eu cred că e un plan bun.

– Sigur că asta crezi. Tu ești bărbatul, nu o fată care va descoperi într-o zi că e garanția carierei tale politice. Pedeapsă veșnică, Will.

– Nu sunt sigur că accept cuvintele astea în vocabularul tău de vreme ce tu te-ai măritat cu Cavanaugh.

– Acum nu vorbim despre mine. Nu-ți voi permite să-ți distrugi propria viață – dar și pe a altcuiva – doar pentru a câștiga.

– Lizzie, viața mea va fi distrusă, dacă *nu* câștig. Asta este o șansă uriașă și nimic nu mă va putea opri.

Cu siguranță, nu dezaprobarea surorii sale.

Și, cu siguranță, nici o șarlatancă care face pe mediul, dispusă să facă repede bani – chiar dacă avea fantezii tulburătoare legate de buzele ei.

– Will, ai deja aproape tot ce și-ar putea dori un bărbat. Nu ai nevoie de o carieră politică. Exagerezi atât de mult și nu am înțeles niciodată de ce. Ce altceva mai ai nevoie să obții?

Rațional vorbind, o parte din el știa că ea avea dreptate. El nu fusese niciodată mulțumit cu ce avea; întotdeauna voia *mai mult*. Poate că nu va avea niciodată destul. Dar asta era o îngrijorare la care se va gândi peste ani, nu acum.

– O carieră politică, de asta am nevoie. Mi-ar plăcea să nu încerci să mă convingi să renunț la ideile mele minunate.

– Fie, dar nu pot să fiu de acord cu aceste idei.

– Am observat. Hai să mergem în loja familiei Cameron!

Îi luă mâna și i-o puse pe brațul său, apoi o conduse către spatele lojei.

– Lasă-l pe soțul tău! Nu va face oricum decât să-i sperie pe ceilalți.

Când Lizzie și Will ajunseră în loja familiei Cameron, aceștia își vorbeau încet. Doamna Cameron îi observă prima și se ridică, trăgând-o și pe domnișoara Cameron în picioare.

– Bună seara, Elizabeth.

Cele două femei se salutară în timp ce Will îi strânse mâna domnului Cameron, iar apoi doamna Cameron îi întinse mâna lui Will.

– Bună seara, domnule Sloane. Ce frumos din partea dumneavoastră să treceți pe la noi.

– Bună seara, doamnă Cameron, spuse Will aplecându-se către mâna ei întinsă.

– V-o amintiți pe fiica mea? întrebă ea apucând-o de braț pe femeia mai tânără și împingând-o ușor în față.

– Desigur, spuse Lizzie calm. Ce bine arăți în seara aceasta, domnișoară Cameron.

Și fata chiar arăta bine, cu părul ei castaniu-deschis, aranjat cu grijă și evidențiind niște cercei cu perle mari, dar totuși de bun-gust. Tot un colier de perle îi împodobea gâtul la baza elegantei sale rochii crem. Fața îi era plăcută, albă și lipsită de imperfecțiuni. Nu îi crea fluturi în stomac, dar nici repulsie.

Apoi fata chicoti, un râs copilăresc și spasmodic care-i zgârie ceafa ca unghiile unei fantome.

– Bună seara, doamnă Cavanaugh, spuse domnișoara Cameron dând mâna cu sora lui, apoi se întoarse către Will și îi întinse mâna. Domnule Sloane.

El făcu plecăciunea obligatorie.

– Domnișoară Cameron.

Acel sunet – un râs ascuțit și neregulat – erupse din nou, făcându-l pe Will să-și reprime un fior. Poate că era emoționată. Toți cei prezenți știau motivul vizitei sale, acela că domnișoara Cameron era momeala care atrăgea un gentleman în lojă. Ritualul nu reprezenta nici o surpriză, totuși își închipuia că era o experiență intimidantă pentru momeală.

– Te bucuri să vezi piesa? o întrebă el.

– Foarte mult, răspunse ea, și un alt chicot însoți cuvintele.

Oare se va hlizi la tot ce-i va spune? Se întoarse spre sora lui, cu un zâmbet politicos pe buze, dar implorând-o din privire. Lizzie, fiind cea mai isteață femeie din lume, îl înțelese perfect. Ea se înclină către domnișoara Cameron.

– Ai mai văzut această piesă de Shakespeare?

– Nu, doar am citit-o.

– Lillian e foarte citită, interveni mama ei cu mândrie.

Și Will iubea cărțile. Poate că ar putea începe de acolo.

– Păi, și cine este scriitorul tău preferat?

– Ah, nu am unul preferat. Chicoti. Și-apoi, mi-ar plăcea să știu care este scriitorul *dumneavoastră* preferat, domnule Sloane.

Interesul îi pieri brusc. Chiar și fără acel chicot, o femeie incapabilă să-și spună părerea l-ar plictisi de moarte. Prea mulți ani petrecuți alături de Lizzie, fără îndoială. Sora lui nu ezita niciodată să-și spună părerea... Și nici Ava Jones. Se încordă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce îi venise în minte femeia?

Se sili să-și îndrepte din nou atenția la conversație.

– Am mulți, răspunse el calm. Dar în ultimul timp citesc mai mult ziare și rapoarte de afaceri.

Lizzie îl bătu ușor pe braț.

– Mă tem că fratele meu nu este prea amuzant. Lucrează mult prea mult. Înainte de a deschide gura pentru a protesta, sora lui continuă: Cum te distrezi, domnișoară Cameron?

Tânăra clipi.

– Să mă distrez? Cum ar veni...

– Să te distrezi, spuse Lizzie binevoitor, ceea ce lui Will i se păru o încercare disperată de a o face pe fată să se exprime liber. Știi ce vreau să spun, pasiuni. Ai și alte pasiuni sau interese, în afară de – făcu un gest cu mâna, care indica sala de teatru – toate acestea?

Domnişoara Cameron deschise gura fără a putea spune ceva. Se uită neajutorată la mama ei, iar doamna Cameron rosti cu convingere:

– Fiica mea este o muziciană desăvârşită. Vorbeşte trei limbi străine şi va deveni o gazdă minunată într-o bună zi. Nu toate femeile aspiră la lumea afacerilor, doamnă Cavanaugh, zise femeia mai în vârstă, arătându-şi dezaprobarea faţă de decizia surorii lui de a deschide o firmă de investiţii.

Lizzie se încordă, iar Will reacţionă rapid, încheind vizita înainte ca seara să devină dezastruoasă.

– Iar acestea sunt într-adevăr preocupări nobile. Văd că reprezentaţia este pe punctul de a începe. Poate că ar trebui să ne aşezăm. Bună seara, doamnelor.

Pe cât putu de repede fără a părea nepoliticos, îşi conduse către coridor sora vizibil enervată.

– Cum îndrăzneşte femeia aia, spuse Lizzie în drum spre loja lui Will. Ce, toate femeile ar trebui să stea acasă şi să-şi aştepte cumin ţi soţii? Are aroganţa să...

– Linişteşte-te, Lizzie! Nu merită să te enervezi pentru astfel de lucruri lipsite de valoare.

– Nu te însori cu ea. Îţi interzic.

Râse uşor şi înclină capul către o cunoştinţă care trecea pe lângă ei.

– Îmi amintesc că ţi-am spus ceva asemănător despre soţul tău cu puţin timp în urmă.

– Nu e amuzant, Will. E total nepotrivită pentru tine, iar mama ei e un monstru.

– Nu te îngrijora! Chicotitul acela a fost suficient să mă facă să nu mă mai gândesc la căsătorie, lăsând-o la o parte pe mama ei care te-a insultat.

Chicotitul suna ca gâgâitul unei gâşte înecându-se cu un pumn de pietricele. El nu se putea imagina auzind acel sunet în fiecare zi pentru tot restul vieţii sale.

Sora lui se relaxă puţin.

– Slavă Domnului! Ai nevoie de o femeie care să te provoace – şi să te liniştească atunci când te apasă prea mult regulile ridicole ale societăţii. Ca să nu mai spunem când stai la birou toată noaptea.

– Mă faci să par de nesuportat.

– Ei bine...

Încercă să nu se supere.

– Continuă cu asta, iar eu nu-mi voi răsfăța nepoata sau nepotul.

– De parcă aș crede asta, spuse Lizzie ironic. Ai trimis deja cadouri ca pentru șase copii. Apropo, Emmett spune că ar trebui să renunțăm la calul de lemn dacă este fată.

– Asta e ridicol. Te-a întâlnit pe tine, nu? E greu să mi-o imaginez pe fiica ta temându-se de ceva.

Lizzie se opri brusc, chiar în fața draperiei de la loja lui, și își duse mâna la gură. Will privi în jos, ridicând din sprâncene. Dumnezeule mare, ochii lui Lizzie erau scăldați în lacrimi.

– Plângi?

– Ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Înălțându-se pe vârfuri, îl sărută pe obraz.

– Ești un frate bun.

Se emoționă. Ea îi spunea deseori asta, iar el se considera norocos că ea nu descoperise niciodată adevărul despre părinții lor. Rușinea și teama cu care trăise mama lor. Răceala din casa familiei Sloane înainte de moartea tatălui. Minciunile nenumărate ascunse de un frate mai mare pentru a încuraja o fetiță care își pierduse ambii părinți.

Lizzie crescuse crezând că părinții lor fuseseră îndrăgostiți, cu totul devotați unul altuia, iar Will nu avusese niciodată intenția să o facă să creadă altceva. Mai degrabă și-ar fi tăiat un braț decât să-i răpească copilăria idilică.

Intrară în salonul din spatele lojei Sloane, unde Lizzie se strecură prima, iar Cavanaugh se ridică în picioare, uitându-se nervos când la soția lui, când la Will.

– Ce i-ai spus?

Lizzie își șterse ochii.

– Calmează-te! A spus ceva drăguț, jur – iar tu ar trebui să știi cât de ușor plâng la orice zilele acestea.

Cavanaugh se relaxă și se apropie de ea. Îi atinse obrazul cu degetul mare, vorbindu-i în șoaptă.

Will nu voia să ia parte la momentul de tandrețe, așa că își făcu drum către locul său din lojă. Reprezentația începu, iar el încercă să nu se simtă dezamăgit de acea seară. În definitiv, mai erau încă trei fete pe listă. Urma să se însoare înainte de sfârșitul verii.

*

Spectacolul fu un dezastru.

În unele zile de luni, Avei îi era greu să se conecteze cu publicul. Nu erau la fel de pregătiți să creadă în talentele ei, păreau mai reticenți decât alte mulțimi. Totuși, folosindu-se de șarmul pe care-l avea din plin, ea găsea întotdeauna calea, determinându-i să-și exprime șocul și uimirea în timpul reprezentației sale.

Totuși, publicul din seara aceea nu putea fi înduplecat. Nu putea fi fermecat. În timp ce se străduia să-i impresioneze, simțea cum îi transpirau fruntea și buza de sus. O urmăreau numai fețe nezâmbitoare, cu priviri încruntate, participanți dezinteresați de interacțiunea pe care o găsea în mod normal atât de simplă.

Refuza să creadă că eșecul ei avea de-a face cu faptul că *el* era din nou prezent. De îndată ce spectacolul începu, Will Sloane se așezase în primul rând, își încrucișase brațele pe pieptul bine îmbrăcat și începuse să se încrunte la ea.

Doamne, îl ura pe omul ăsta.

O făcea să fie... agitată. Emoționată. *Neliniștită.* Și nu înțelegea de ce. Văzuse o mulțime de bărbați frumoși – New Yorkul era plin de ei – deci nu putea fi doar asta. Dar era ceva diferit la Will Sloane, ceva puternic care o făcea să reacționeze. Niște farmece făcute să o transforme într-o masă tremurătoare de stupiditate feminină.

Era timpul pentru măsuri drastice.

Făcu semn în spatele scaunului unde publicul nu putea vedea. Matthew, băiatul care trăgea cortina, așeză două fire grele sub materialul din spatele ei. Pretinzând că e în transă, Ava își intră repede în rol în semiîntunericul de pe scenă. În timp ce își mișca brațele și picioarele, lăsă capetele firelor întoarse să cadă sub două dintre picioarele opuse ale unei măsuțe. Când firele închise la culoare erau pregătite, îi făcu lui Matthew un alt semn cu mâna.

Firele se întinseră, Matthew ridicându-le deasupra aparaturii, iar masa începu să se ridice, mișcându-se de-a lungul și de-a latul scenei. Mulțimea chicoti, iar ea crezu că-i convinsese – până când Matthew dădu drumul firelor prea curând. Unul dintre picioarele mesei coborî pe degetul ei de la picior, ochii i se umplură de lacrimi, făcând-o să-și dorească să termine numaidecât reprezentația.

La final, spectacolul ei eșuă. Will Sloane se arăta foarte încântat, ca și când se hrănea din nenorocirea ei. Încheie brusc, fără să aștepte

aproape deloc ca slabele aplauze să se stingă înainte de a intra în cabina ei din spatele scenei.

Își dădu jos peruca, o vârî în geantă și își puse haina pe ea. Fără a se mai deranja să-și îndepărteze machiajul strident, se grăbi către ușa de serviciu a teatrului. Această ieșire lungea drumul către casă, dar cel puțin nu va da peste William Sloane așteptând-o în față. Ieșind pe alee, își strânse geanta în mâini și se îndreptă spre stradă.

Niște aplauze ușoare răzbătură din întuneric înainte ca ea să facă cinci pași. Ah, la naiba! Sloane apăru din beznă, bătând din palme, cu pălăria trasă pe ochi și cu un baston din abanos la subsuoară. Un zâmbet larg îi transformă fața în ceva care-ți tăia respirația, și dintr-odată păru să o strângă rochia. Totuși, încercă să-și păstreze calmul. Nu voia ca el să-i simtă disconfortul. Dumnezeu știe că el avea să se bucure și de asta. „Ești actriță. Așadar, joacă, Ava!"

– Mulțumesc, domnule Sloane. Ți-a plăcut spectacolul?

– O, da. Chiar amuzant. Încercam să înțeleg dacă aveau să arunce mai întâi cu roșiile stricate sau cu salata veștejită.

Strânse din dinți. Era asemenea unei boli contagioase. Un bărbat imposibil și arogant, care avea prea mult timp liber.

– De ce-ai venit? E mai ușor să scapi de febra tifoidă decât de tine.

Continuă să meargă, sperând să-l piardă în mulțime.

– Am venit să fac o înțelegere cu tine.

Se feri de câțiva beți care se împleticeau pe Twenty-Sixth Street, împrăștiind cu mâna duhoarea de whisky. Ura acest oraș câteodată.

– Nu mă interesează să fac vreo înțelegere cu tine, nu când nu am greșit cu nimic.

– Ne tot învârtim în jurul cozii, iar eu îmi pierd răbdarea, Ava.

Își lăsă capul într-o parte.

– Nu ți-am permis să folosești acest nume.

– Nu știu alt nume, în afară de Madame Zolikoff. Îți amintești?

– Atunci eu o să-ți spun Will. El pufni, dezaprobarea îi apăru pe față, iar ea aproape că rânji. Atât de cuviincios și de condescendent. Să-și audă numele rostit de buzele ei trebuie să fi jignit fiecare părticică din educația lui simandicoasă. Fiindcă dacă refuzi, arăți că ești un ipocrit de primă mână.

– Aș prefera să-mi spui numele de familie.

– Nici gând, Wiiiiiill. Lungi prenumele, bucuroasă să-i remarce grimasa de pe față.

El era din nou îmbrăcat impecabil, haina lui din lână neagră potrivindu-se atât de bine siluetei sale perfecte. Fără vreo urmă de uzură și fără pete. Fără semne de retuș. Bastonul lustruit, cu mâner din argint. Cum era oare să provii dintr-o lume atât de privilegiată și de bogată? Cum era să nu trebuiască să-ți faci vreodată griji pentru hrană sau îmbrăcăminte, ca să nu mai vorbim pentru doi frați și o soră? Acel fel de siguranță nu-i fusese niciodată Avei la îndemână; ea trăise cu grija viitorului lor în fiecare zi de când muriseră părinții ei – și probabil chiar și înainte.

Pe de altă parte, William Sloane era regele din New York. Sau cel puțin un mare prinț. El conducea una dintre cele mai mari companii din țară. Prieten la cataramă cu politicieni importanți și cu elita societății. Bogat și chipeș, avea, cu siguranță, armate de angajați și de servitori care se grăbeau să-i facă mereu pe plac. Ava îi văzuse numele în ziare de nu mai puțin de douăzeci și două de ori numai săptămâna trecută.

Dar ea nu avea să facă nimic. Mai avea puțin până îi reușea planul pentru ea și frații ei. Pentru că dacă eșua... Imaginea lui Tom în spatele gratiilor îi veni în minte, înghețându-i sângele în vene. Se cutremură.

– Ți-e frig?

– Nu, spuse ea repede.

Grija din vocea lui o enervă. Dacă s-ar îmbolnăvi și ar muri, problemele lui ar fi rezolvate. Deci de ce simula interesul față de bunăstarea ei?

Încercă să traverseze Twenty-Fifth Street, grăbindu-se să oprească o trăsură. Sloane o urmă, luând-o de braț ca s-o ajute să treacă strada, interpunându-se între ea și vehiculele în mișcare. Gestul său elegant îi făcu inima să tresalte, deși știa că reacția era ridicolă. Fără îndoială că gestul se datora obișnuinței, nu curtoaziei față de ea. Un alt lucru care arăta cât de diferiți erau ei doi.

– Ai de gând să te plimbi prin tot orașul cu mine? Fiindcă aș vrea să spui ce ai de spus și să dispari.

El scoase un sunet.

– Dacă te-ai opri și m-ai asculta, nu ar trebui să te urmăresc peste tot. Odată ajunși pe partea cealaltă a străzii, o luă de braț și o trase către clădiri. Vreau să mă asculți.

Nu îi dădu drumul la braț, stând aproape unul de altul, mai aproape decât ar fi permis orice carte de bune maniere din biblioteca lui

simandicoasă. Se uită în sus la el, uimită de diferența de înălțime dintre ei. O domina cu statura lui – în definitiv, majoritatea bărbaților o făceau –, iar Ava se aștepta să-i displacă. În mod straniu, era tocmai invers.

Pielea catifelată a gâtului său, de deasupra gulerului se întindea către linia maxilarului. Nici un fir de păr acolo. Buzele i se curbau într-o parte în timp ce ochii îi erau concentrați asupra ei. Era întruchiparea încrederii supreme, cu pălăria lui, a eleganței masculine și a inteligenței ascuțite. Și în vreme ce o parte din ea îl respingea, exista și o atracție inexplicabilă care o copleșea. Un val de căldură se răspândea în stomacul ei, iar impulsul de a se cuibări la pieptul lui îi vibra sub piele.

– Mi-ar plăcea foarte mult să știu la ce te gândești acum, spuse el pe un ton intim, liniștit, pe care nu-l mai auzise la el până atunci.

– La rufele de spălat, minți ea. Mă gândesc la ce am de spălat mâine. Chiar nu am vreme de pierdut, așa că spune repede ce ai de spus, ca să pot merge acasă.

Capitolul 4

Deși era o mincinoasă desăvârșită, Will nu o crezu nici o clipă. Rufele nu puteau fi responsabile pentru scânteia din ochii ei de culoarea alunei, ceva ce semăna mai degrabă cu interesul senzual. Nu că se uitase lasciv la el, dar, cu siguranță, fusese ceva pasional în ei. O strălucire. Ceva neașteptat – și îi făcuse trupul să tresară.

„Nu-i privi buzele, nici bustul generos care se mișcă ușor în ritmul respirației." Prea târziu. La naiba!

Încă îi rămăsese pe buze rujul din timpul spectacolului – un roșu aprins vizibil chiar și din Brooklyn, fără îndoială – iar priveliștea unei părți, lăsate la vedere, a trupului ei plin îi dădeau fiori. Senzația îl deranjă, dar până la urmă era doar un bărbat, pentru numele lui Dumnezeu! Orice alte buze ale unei femei, la fel de frumoase și de senzuale l-ar tulbura. Nu-i așa? Păcat doar că buzele erau ale unei femei pe care nu o putea suporta.

Făcu un pas înapoi, eliberându-și brațul din strânsoarea lui.

– Acum nu mai vrei să vorbești? Nu am timp de asta, Will.

Se întoarse și continuă să meargă cu pași grăbiți și hotărâți. *La naiba!*

Își forță picioarele să se deplaseze. Când se apropie de ea, îi spuse dintr-odată:

– Bennett și cu mine avem un miting electoral în Albany săptămâna viitoare. Aș vrea să vii și tu.

Se opri și se uită la el fix.

– Poftim? De ce naiba aș merge eu la mitingul tău? Și apoi nu pot călători la Albany săptămâna viitoare. Am *responsabilități*, accentuă ea ultimul cuvânt, ca și când el nu i-ar înțelege sensul.

– Înțeleg asta, de aceea te invit la mitingul de săptămâna viitoare, și nu la evenimentul din Yonkers, de sâmbăta asta. Aș vrea să vezi ce riscă prezența ta. Eu și Bennett avem șansa de a face mult bine oamenilor din New York. Odată ce vezi asta, vei înțelege de ce sunt atât de interesat să te țin departe de Bennett.

Un lucru pe care îl învățase în toți acești ani de făcut afaceri era că uneori cearta era insuficientă. Unora dintre oponenți trebuia să li se arate că greșeau. Cei care pichetaseră Northeast în '83 pretinzând compensații inechitabile pentru muncitorii de la calea ferată? Le escortase personal liderii într-un oraș din Pennsylvania și îi lăsase să observe condițiile de trai peste nivelul mediu ale angajaților de la Northeast. Sau atunci când reporterii afirmaseră că nici o companie de căi ferate nu plătea pentru pierderile suferite de muncitorii din Virginia de Vest? Will organizase o excursie pentru a vizita câteva familii de acolo, care continuau să primească beneficii de la Northeast după ce fuseseră răniți în timpul lucrului.

Deseori oamenii aveau nevoie să vadă ceva pentru a crede. Nu clienții Avei, desigur; ei erau bucuroși să creadă fără nici un fel de dovadă. Dar Will nu putea crede orbește. El credea în fapte, și cu cât înțelegea ea mai repede ce sperau el și Bennett să realizeze, și anume că plănuiau să distrugă influența nefastă a societății Tammany asupra statului, ea avea să fie rezonabilă în ceea ce privește asocierea ei cu viitorul guvernator.

– Dumnezeule, aroganța ta! exclamă ea. Dacă vrei să mă ții departe de el, atunci de ce mă inviți? Nu ar dăuna?

– Vii ca Ava, nu ca Madame Zolikoff. Și nu vei vorbi cu Bennett. Vei fi acolo doar ca observator.

Ochii i se îngustară, iar el știu că ea va lupta cu el până la capăt. Dar el era pregătit să lupte murdar, oricât de murdar va fi necesar pentru a dovedi că avea dreptate.

– Nu mă interesează deloc să particip la un miting electoral din Albany, indiferent cine vorbește.

– Așa o fi, spuse el, dar eu cred că ar trebui să te mai gândești – mai ales când auzi ce se poate întâmpla dacă *nu vii*.

Lovi cu bastonul lucios din abanos, pentru a-și accentua vorbele.

Ea își strânse buzele, probabil pentru a se abține să nu strige la el.

– Mă amenințI.

– Ți-am spus cândva că un bărbat cu statutul meu poate face lucrurile inconfortabile pentru o femeie ca tine. Ai auzit de Societatea pentru Cercetare a Mediilor?

Chiar și în lumina palidă a felinarului cu gaz de pe Twenty-Third Street îi putea vedea fața palidă.

– Nu.

– Un grup din Anglia. Studiază validitatea fenomenelor psihice. Ceva ciudat se întâmplă cu fiecare mediu pe care îl investighează. Ai vrea să ghicești ce anume?

Scutură din cap, cu siguranță suficient de isteață să înțeleagă sugestia.

Will continuă, doar pentru a fi sigur:

– Fiecare mediu cercetat de această organizație este demascat ca escroc. Dispare din oraș. Forțat să se mute și să o ia de la capăt în altă parte. Făcu o pauză pentru a lăsa timp cuvintelor să-și facă efectul. Asta vrei, Ava? Pentru că le pot trimite o telegramă și îi pot anunța. Pot fi aici înainte să înceapă sezonul de vară în Newport.

– Ești un ticălos, Will Sloane!

– Adevărat. Așadar, tot mai vrei să refuzi invitația la miting?

Ava se întoarse către stradă. Dacă avea nevoie să joace o carte nepopulară pentru a câștiga mâna în fața unui adversar, el ar putea face asta fără să clipească. Nu transformase Northeast Railroads într-una dintre cele mai puternice companii din țară răsfățând pe oricine. „Era mai bine să strângă inamici decât prieteni."

Lăsă să se aștearnă tăcerea. Ava era încăpățânată, dar nu proastă. Cu siguranță înțelegea că refuzându-i cererea simplă – să meargă la Albany, nu la capătul pământului – i-ar putea afecta viața. Doar dacă

nu credea că el ar face asta cu adevărat... ceea ce ar fi o greșeală colosală din partea ei.

Arăta obosită în seara aceea, cu părul ei castaniu un pic în dezordine și cu cearcăne negre formându-i-se sub ochi. Spectacolul nu mersese prea bine, iar el simți un ghimpe de vinovăție pentru că îi complicase și mai mult ziua. Totuși, nu o va lăsa să-i ruineze cariera politică înainte de a o începe.

Ea trase aer în piept, iar privirile li se întâlniră. Furia scăpăra în adâncul ochilor ei căprui, obrajii i se înroșiră, iar el fu copleșit de un sentiment rău-prevestitor.

– Du-te naibii, Will!

„La naiba!" Dezamăgirea îl făcu să răbufnească:

– Vei regreta asta.

– Nu, nu voi regreta. Să regret este să las un om pe care abia îl cunosc să-mi spună cum să-mi trăiesc viața. Fă ce vrei, feroviarule!

Se răsuci și se îndreptă către stradă. Făcu semn cu mâna unei trăsuri, iar vizitiul opri caii. Înainte ca Will să apuce s-o ajute să urce, ea dispăru înăuntru și trăsura se pierdu în noapte.

Ava lăsă vizitiul să o ducă trei străzi mai înainte, apoi îl rugă să oprească. Nu voia să cheltuiască bani, dar trebuise să scape de Will Sloane. După ce îi dădu vizitiului câteva dintre monedele cu greu câștigate, Ava coborî pe trotuar și continuă să se îndrepte către sud.

Afurisitul de bărbat arogant!

Tocmai când credea că nu o poate enerva mai tare. Să aducă orice grup voia el să o investigheze. Ce făcea ea nu era o crimă. Trebuiau să demonstreze că înșela oamenii cu bună-știință, ceea ce era aproape imposibil. Așadar, nici un grup, britanic sau american, nu o putea pune în spatele gratiilor sau nu o putea alunga din oraș. Poate va trebui să-și găsească o slujbă, dar Ava făcuse multe munci de-a lungul anilor. Găsirea unei ocupații nu ar fi fost o problemă.

„Și ai câștiga doar o părticică din ce-ți aduce Madame Zolikoff."

Adevărat. Înainte să devină unul dintre cei mai cunoscuți medii din New York, lucrase într-un birou pentru doi dolari pe lună. Înainte de asta, fusese garderobieră la un restaurant. Măturase podele, spălase rufe, servise mâncare... orice pentru a-și proteja și hrăni frații și sora. Dar Madame Zolikoff fusese o idee genială.

Ideea îi venise de la un prieten care văzuse reprezentația unui mediu. Îi dăduse Avei toate detaliile experienței. Atunci Ava se apucase să citească despre abilitățile psihice și chiar fusese să vadă câteva reprezentații. Actul în sine părea simplu, în special dacă te gândeai la banii implicați.

Oamenii plăteau bine pentru divertisment în New York. Într-o seară, în postura de Madame Zolikoff, Ava câștigase de peste patru ori salariul pe o lună de la ultima ei slujbă. Unde mai pui orele mai bune de lucru, faptul că avea mai multă libertate... și nu existau bărbații tineri în birou care să încerce să profite de ea.

Oare toate fetele de șaisprezece ani erau atât de naive? Amintindu-și, Ava fu copleșită de sentimente de regret și de rușine. Stephen van Dunn era fiul șefului, ca să nu mai spunem bogat și o încântare pentru ochi. Un seducător care îi făcea mereu complimente Avei legate de munca, îmbrăcămintea sau coafura ei. Tatăl lui Stephen, Richard, nu fusese prea des prin preajmă, lăsând datoriile manageriale în seama fiului său, iar Stephen începuse să îi ceară Avei să lucreze câteodată până seara târziu. Acest lucru dusese rapid la momente mai intime, care deveniră – ceea ce crezuse ea – o relație adevărată.

Partea cea mai proastă era că ea *îl plăcuse*, se visase împreună cu el. Mai mult decât atât, el o lăsase să creadă că vor avea un viitor împreună. „Te iubesc, Ava. Ești altfel decât oricare altă femeie pe care am cunoscut-o vreodată."

Stephen menționase frecvent ideea căsătoriei – până în momentul în care ea rămăsese însărcinată. Acela a fost momentul în care Ava a învățat cea mai grea lecție dintre toate: Indiferent de ce-ți spune cineva, ești pe cont propriu pe lumea aceasta.

Un oftat obosit îi scăpă de pe buze. Nu era timp pentru acele răni vechi. Avea răni noi pentru care să se îngrijoreze, cum ar fi durerea de picioare pe care o simțea când ajungea acasă. Mai presus de toate, seara promitea să fie una neplăcută. Cina va fi simplă în seara aceea – ou fiert și gulii fripte – ceea ce nu-i va bucura pe frații și sora ei. Din nefericire, Ava nu cumpărase nimic altceva, așa că nu prea aveau de ales.

Un miros delicios se răspândea în clădire în timp ce urca scările. Cineva gătise o cină minunată, carne friptă, dacă nu greșea. Era lihnită de foame. Într-o zi, aceea va fi familia ei. Pui fript, porc, oaie... orice puteau crește la fermă.

Mirosul se simțea și mai puternic, lăsându-i gura apă, iar când băgă cheia în ușă, ar fi putut jura că mirosul îmbietor provenea din propria casă. Pesemne era imaginația ei.

Intră și se opri brusc. Foamea se transformă în confuzie. Cei doi frați și sora ei erau adunați în jurul mesei de bucătărie, iar o jumătate de fazan fript stătea cu mândrie pe suprafața zgâriată de lemn.

– Ava, spuse Sam cu gura plină. Uite ce-a adus Tom acasă!

Lăsă să-i cadă geanta cu zgomot.

Își mută privirea către cel mai mare dintre frați, ai cărui ochi exprimau un amestec de sfidare și mândrie. „Ah, nu! Spune-mi că nu a făcut asta." Dezamăgirea și furia i se înnodară în gât.

– Vino și așază-te, spuse Mary, punându-și încă o porție de carne pe farfurie. E divină.

Să mănânce era ultimul lucru la care se putea gândi.

– Tom, aș vrea să vorbesc cu tine în dormitor.

– Nu acum. Fazanul este cald încă, spuse Tom luând o îmbucătură mare și mestecând-o în timp ce zâmbea satisfăcut, ceea ce o făcu pe Ava să scrâșnească din dinți.

– Ba acum. Fazanul poate să aștepte.

Se uitară unul la altul, fără să-și vorbească, dar Ava era hotărâtă. Nu avea să cedeze, nu avea să tolereze asta, iar Tom o cunoștea destul de bine încât să știe când era înfrânt. Își șterse mâinile pe un șervețel pe care îl puse apoi pe masă și se ridică.

Cu tocurile răsunând pe podeaua de lemn, Ava se grăbi spre dormitor.

Tom o urmă și închise ușa. Își ridică mâinile.

– Înainte de a începe...

– De unde ai luat banii?

– Ava, ascultă-mă înainte de a...

– *De unde ai luat banii?*

– Muncind, spuse el încrucișându-și brațele pe pieptul osos.

– Nu la fabrică. Deci ce fel de muncă ți-a permis să faci suficienți bani pentru asta? Gesticulă în direcția bucătăriei.

– I-am ajutat pe băieți la câteva dintre sarcinile de seară.

– Băieți înseamnă băiețași – cei din banda de hoți. Ai furat din buzunare, Tom?

El ridică bărbia și nu-i răspunse.

– Nu mă minți, îi spuse ea. Ăsta e lucrul pe care ni l-am promis atunci când au murit mama și tata. Fără minciuni.

Maxilarul i se încleștă.

– Da, furat. Odată ce învăț cum se face, mă lasă să păstrez tot ce găsesc. Și nu-ți va veni să crezi cât de mulți bani am găsit.

– Nu *i-ai găsit*, strigă ea. *I-ai furat*. Nu vezi diferența? Și asta e ceea ce fac aceste bande – la început te lasă să păstrezi ce furi ca să pară extraordinar de profitabil. Cu toate astea, odată ce li te alături, vei fi obligat să dai un procent din ce obții și altcuiva. Ești naiv dacă ai altă impresie.

– Nu sunt naiv, și nu mă deranjează să dau un procent din câștigul meu. Știi câți bani am câștigat astăzi? Am câștigat mai mult de...

– Nu vreau să știu, spuse ea repede. Și în loc să economisești acei bani pentru un viitor mai bun pentru noi, te-ai dus să cumperi cea mai scumpă carne pe care ai putut-o găsi.

– Ah, deci nu ar trebui să fur, dar, dacă aș face-o, ar trebui să economisesc banii pentru ca familia să se poată muta la o fermă mitică din nordul statului. Așa e, Ava?

– Nu vreau să furi. O să fii prins, ca să nu mai spunem că e greșit.

– Ah, da? Ei bine, nici ceea ce faci tu nu e tocmai corect. Nu înțeleg de ce tu poți să înșeli oameni, iar eu nu pot fura un portofel din când în când. Nu e nici o diferență, cel puțin nu în ochii mei.

– Nu va fi din când în când după ce banda asta te va implica mai mult. O să faci asta tot timpul, Tom. Iar eu nu înșel oameni.

Se uitau unul la celălalt, o înfruntare a voințelor, pe care Ava simțea că nu o mai poate controla. De când devenise fratele ei atât de încăpățânat?

Buzele lui se strâmbară într-un zâmbet cinic și neîncrezător.

– Mi se răcește fazanul. Se întoarse și deschise ușa.

Simțind că i se face greață, Ava îl urmări cum se așază și începe să mănânce din fazan.

Trebuia să îi ia naibii de acolo – și cât mai curând.

La o secundă după ce se auzi un ciocănit, ușa se deschise, iar Will își ridică privirea de pe contractul pe care îl citea. John Bennett și consilierul lui politic, Charles Tompkins, intrară, în timp ce asistentul lui Will, Frank, rămase în prag. Will se ridică și le făcu semn să intre.

– Intrați, sunt gata!

Cei doi candidați, împreună cu Tompkins, se întâlneau în biroul lui Will în fiecare miercuri dimineață. Aici, își plănuiau campania din Albany. După ce dădură mâna, se așezară.

Bennett fusese ales senator al Statelor Unite în '81 și slujise țara până în '86. Tompkins lucra de mult pentru fostul senator, cei doi fiind prieteni de la Yale, iar Tompkins își asumase între timp rolul de consilier politic. Era probabil o modalitate de a câștiga niște bani buni. Will și Tompkins nu aveau întotdeauna aceleași păreri, dar Will nu deținea rolul principal, așa că învățase să lase de la el când era necesar. Știa că Bennett și Tompkins aveau nevoie de el doar pentru prestigiul numelui Sloane, ceea ce nu-l deranja pe Will, deoarece avea planuri mult mai mari. Asta reprezenta doar o trambulină.

Cu toate àstea, nu-i păsa de Tompkins. În ciuda protestelor repetate ale lui Will, Tompkins nu făcuse nimic în privința prezenței lui Madame Zolikoff în viața lui Bennett. Tompkins era convins că nici o consecință dezastruoasă nu ar putea rezulta din asocierea mediului cu Bennett. Will avea o cu totul altă părere. Celelalte partide politice aveau să caute orice slăbiciune, orice greșeală pe care să o folosească într-o campanie murdară în ultimele săptămâni de dinaintea alegerilor.

– Am găsit un loc pentru întrunirea electorală, spuse Tompkins, iar Frank, asistentul lui Will, începu să ia notițe. Va fi patinoarul Saratoga. Așa că mă gândeam să ne ținem mitingul acolo, la sfârșitul lui iulie. Să avem un avantaj în fața celorlalți. Nu va fi vreo problemă pentru tine, nu-i așa, Sloane?

Presupuneau că avea să-și petreacă vara în Newport, ca în fiecare an. Însă făcuse asta ca să-i facă pe plac lui Lizzie, astfel încât ea să poată petrece vara la fel ca toate celelalte fete din cercul ei. Dar ea era a lui Cavanaugh acum, iar Will nu vedea nici un motiv să deschidă casa de pe plajă doar pentru el însuși.

– Nu, o să rămân în oraș.

– Bine, spuse Bennett, zâmbind larg de parcă s-ar fi așteptat ca Will să refuze. Tompkins o să facă toate pregătirile și o să te anunțăm care e data pe care am stabilit-o.

– În regulă. Ce știm despre celelalte întruniri?

– Partidul Prohibiției se întrunește pe douăzeci și șase iunie în Syracuse, cum era de așteptat. Democrații se întâlnesc în Buffalo

pe douăsprezece septembrie, dar nu știm unde. Fără îndoială că Robert Murphy va primi numirea, cu sprijinul societății Tammany Hall. Laburiștii se întrunesc tot în septembrie, dar nu-mi fac griji pentru ei.

– Nu cred că ai dreptate legat de Murphy, spuse Will. Nu este chiar atât de simpatizat, ținând cont că a fost împotriva proiectului de reformă.

Republicanii încercaseră să promulge legea pentru a opri frauda electorală din statul New York, iar toți cei asociați cu Tammany Hall, puternica mașină politică, se opuseseră vehement. Ce spunea asta despre felul în care funcționa politica în Empire State?

– Mă îndoiesc, răspunse Tompkins. Membrii de la Tammany au forțat acel veto pentru că le-ar fi incomodat propriile practici, plătindu-i pe irlandezi să voteze cu democrații. În fine, nu ne putem face griji în privința lui Murphy încă. Mai întâi trebuie să ne asigurăm de nominalizare.

Will nu-și făcea griji pentru asta. Bennett știa să interacționeze cu mulțimile, iar Will era renumitul om de afaceri, care oferea maselor transport ieftin și eficient. Oriunde se ducea, oamenii dădeau mâna cu el și îi mulțumeau pentru că le oferea o modalitate de a o vizita pe mătușa Martha sau pe draga verișoară Sally, care era pe moarte. Căile ferate schimbaseră felul cum trăiau americanii, iar Will jucase un rol important în această schimbare.

Așadar, asigurarea nominalizării nu avea să fie o problemă. Adevăratul obstacol era să treacă peste Robert Murphy și Tammany Hall, ținând cont de mâna de fier cu care menținea organizația politica din New York. Fiindcă pentru a legifera orice schimbare reală pentru oamenii acestui stat, pentru a le oferi o viață mai bună, corupția și exploatarea trebuiau să înceteze.

– Avem ceva noutăți legate de mitingul din Albany? întrebă Will.

– Ar trebui să fie așa cum am discutat. Trupa Bennett va fi pregătită, spuse el, referindu-se la numele clubului de campanie pe care și-l dăduseră republicanii locali.

– Vei avea parada, urmată de grătar, apoi de discursuri și de strângeri de mână.

– În regulă. Voi pleca devreme în dimineața aia.

Apoi continuară să vorbească despre multe alte probleme politice, de la ipotezele despre oponenți la posibilele date pentru alte

mitinguri. Subiecte care să sune bine în timpul discursurilor. Bennett rămase tăcut, lăsându-l, ca de obicei, pe Tompkins să vorbească. Când discuția se apropie de sfârșit, Tompkins spuse:

– Bennett, ne lași puțin singuri pe mine și pe Sloane?

Aceasta nu era o rugăminte neobișnuită, așa că Bennett încuviință din cap, îi strânse mâna lui Will și se plecă. Will îi făcu semn lui Frank, care își strânse repede lucrurile și se retrase. Când cei doi bărbați rămaseră singuri, Tompkins se așeză confortabil în scaun.

– Am auzit că te-ai dus la Bennett acasă chiar atunci când era mediul acolo.

– Da, m-am dus, și știi de ce.

Tompkins oftă, iar mustața deasă îi tremură.

– Am mai discutat despre asta. Îl ține... părea să caute cuvântul potrivit. Cu picioarele pe pământ. Bennett este un orator minunat și un politician și mai bun. Oamenii îl plac. Înainte să o găsească pe Madame Zolikoff, era sperios ca un mânz de trei zile. Convins că toată lumea îl vâna. Nu avea încredere în nimeni și în nimic. Totuși, de când a întâlnit-o pe ea este concentrat și hotărât. Auzi ce spun?

– Da, aud. Dar știu cum operează genul acesta de oameni. Fie îl descoase de secrete pe care le va folosi ca să-l șantajeze, fie lucrează pentru opoziție și îl va face de râs în public. Oricum ar fi, toți trei avem de pierdut.

– Ai mai spus asta, Sloane, dar eu nu sunt de acord. Fata este inofensivă.

– Inofensivă? Ava era oricum altcumva, dar nu inofensivă.

Will se gândi la o voce ușor răgușită, care putea înnebuni orice bărbat de dorință. La un bust generos, care implora mâinile și gura unui bărbat. Și la buze... buzele acelea afurisit de ispititoare. Femeia însemna pieirea oricărui bărbat.

Își drese vocea:

– Reputația mea va suferi la fel de mult cât va suferi și cea a lui Bennett – atunci când această femeie va decide să-l folosească pentru profit. De aceea, dacă nu vei interveni, o voi face eu. Intenționez să o conving pe fată să se retragă. Lasă-l să găsească alt mediu după ce se termină alegerile.

– Nu vrea un alt mediu. I-a luat mult până să găsească unul care să-i placă. Îți cer să renunți la asta acum. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

Will bătu cu pumnul în masă. Nu primea ordine de la nimeni, cu atât mai puțin de la acest om. Una era să urmeze instrucțiuni pentru campanie, dar blestemat să fie dacă Tompkins avea să aibă vreo influență în oricare alt domeniu al vieții sale.

– Sunt perfect conștient de ce mă vrei în această cursă, spuse Will aplecându-se către el. Numele meu adaugă o anumită valoare campaniei, iar tu te bazezi pe relațiile mele ca să ajute la asigurarea guvernării – dar numele meu nu înseamnă *nimic* dacă ajung de batjocura lumii. Ceea ce este exact ce se va întâmpla când escroaca aceea îl va face pe Bennett să spună ceva ce nu ar trebui.

– Ai dreptate. Am nevoie de numele tău în campanie, dar nu uita că numele lui Bennett cântărește mai greu. El este valoros pentru mine, așa că lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru oamenii din viața lui. Tot ce trebuie să faci tu e să-ți faci apariția și să arăți bine.

Will se abținu cu greu să-și țină gura. Tompkins îl trata de parcă era un filfizon, un dandy incapabil să aibă ceva serios în cap. Idiotul! Will fusese la cârma unei companii mari de când avea șaisprezece ani. Obținuse o diplomă de la Universitatea Columbia, în vreme ce construia imperiul Northeast Railroads, și se străduia să iasă din umbra tatălui său. Se dovedise un lider remarcabil, așa cum avea s-o facă și în cazul de față. Nu va mai citi discursurile pregătite de Tompkins și nu-l va mai urma orbește. Își va controla propria campanie de aici înainte.

Se ridică și-și vârî mâinile în buzunare.

– Tu ocupă-te de campanie, Tompkins. Lasă-mă pe mine să am grijă de numele meu și de cei hotărâți să-l ruineze.

Capitolul 5

Trăsura opri în față la numărul 12 de pe Washington Square, o casă mare, aflată la intersecția dintre Fifth Avenue și Washington Square North. Cu patru etaje din cărămidă roșie și marmură albă, remarcabila clădire etala la fațadă un portic cu coloane și un gard din fier forjat în jurul întregului perimetru. Exprima eleganță și statut social, o lume diferită de existența Avei.

Chiar și la lumina felinarului, fațada părea la fel de rece și de cuviincioasă precum proprietarul ei.

– Am sosit, domnișoară, spuse vizitiul.

Ea își scoase repede monedele din poșeta legată de încheietura mâinii și deschise ușa.

– Mulțumesc.

După ce plăti cursa, se grăbi pe alee.

Ușa de la intrare se deschise înainte ca ea să atingă mânerul. Un majordom – purtând o uniformă care costa probabil mai mult decât chiria ei pe un an – o privi dezaprobator.

– Bună seara, domnișoară. Deși sunt sigur că strângeți bani pentru cauze nobile, vă rugăm să ne vizitați doar în timpul zilei.

– Nu strâng bani pentru o cauză. Am venit să-l văd pe domnul Sloane.

Expresia majordomului deveni și mai amenințătoare.

– Și pe cine să anunț?

Majoritatea vizitatorilor pentru cauze sociale ar prezenta o carte de vizită, dar Ava nu avea așa ceva. Nu avusese niciodată.

– Spuneți-i, vă rog, că Ava e aici.

– O să văd dacă domnul Sloane vă poate primi.

Ușa i se închise ferm în față, și ea suferi ofensa de a fi lăsată la intrare, deși își dorea cu toată ființa să plece.

Totuși, să plece nu era o opțiune. Ava nu avea de unde altundeva să ceară ajutor, nu dacă dorea să-și ajute fratele. Tom fusese arestat în acea zi.

În ciuda amenințărilor ei, a tot ce îl făcuse să promită, fratele ei ajunsese să fure în zona Union Market. Stătea acum în Secția 13, împreună cu doi dintre membrii bandei, așa-numiții prieteni care înrăutățiseră și mai mult o situație deja rea. Ceilalți doi băieți erau hoți renumiți, așa că poliția nu o crezuse pe Ava când le spusese că Tom nu făcea parte din bandă. Îi implorase, dar ei refuzaseră să-i elibereze fratele. Bandele de hoți nu erau tolerate, în special acelea cu antecedente.

– Băieții ăștia sunt o pacoste pentru orașul nostru, spusese sergentul. Îmi pare rău, domnișoară, dar aceste bande trebuie să-și învețe lecția. Dacă-i trimitem la Tombs pentru câteva luni ar trebui ca asta să-i învețe ceva.

I se strânse din nou stomacul. Doamne, Dumnezeule, Tombs! Era cea mai îngrozitoare și mai dură închisoare din New York. Dacă Tom ajungea acolo, nu s-ar putea spune când – sau dacă – ar mai fi eliberat. Trebuia să-l elibereze pe fratele ei înainte să i se dea sentința.

Ceea ce însemna ca o persoană cu suficientă influență politică și socială să determine poliția să asculte motivul, să-i facă să înțeleagă că Tom era un băiat de cincisprezece ani care fusese păcălit, și nu un criminal periculos. Că nu dorise cu adevărat să fure. Că totul era din vina ei, fiindcă nu-și mutase familia din oraș în urmă cu câțiva ani.

Doar doi cunoscuți ai săi aveau puterea de a face așa ceva – iar John Bennett plecase deja la Yonkers.

Înghiți greu, știind că Sloane nu va fi de acord să o ajute, nu din bunătatea inimii sale. Fără îndoială că Ava va trebui să-i dea ceva în schimb, cum ar fi să-i promită să stea departe de John Bennett. Ura să se afle într-o asemenea situație, dar nu avea de ales. Va renunța cu bucurie să mai ia bani de la John pentru a-și scoate fratele din închisoare.

Până la urmă, să o țină departe de Bennett era ceea ce dorise Will de la început. Deci, dacă avea s-o ajute, ea va fi de acord să facă tot ceea ce-i va cere – iar apoi nu va mai auzi de ea și nu o va mai vedea niciodată.

Ușa grea din lemn se deschise din nou. Majordomul se holbă la ea, cu expresia dezaprobatoare întipărită pe chipul arogant.

– Intrați, vă rog! Domnul Sloane o să vă primească la dumnealui în birou.

Se simți ușurată și aproape că se împiedică la intrare. Majordomul se oferi să-i ia haina. De îndată ce și-o dădu jos, o conduse prin una dintre cele mai elegante și minunate case pe care le văzuse vreodată. Marmură neagră, parchet, cornișe. Mobilă masivă, închisă la culoare, de-a lungul pereților impecabili, fără pete sau urme de degete. Fără îndoială că angajații munceau toată ziua să mențină locuința curată. Aici crescuse Will? O copilărie de felul acesta i se părea de neimaginat.

Înaintă în casă până când majordomul bătu la o ușă din stejar. O voce clară se auzi dinăuntru:

– Intră!

Majordomul ținu ușa deschisă și îi făcu semn Avei să intre, așa că își îndreptă umerii și păși în cameră. Îl găsi pe Will Sloane

agitându-se în spatele unui birou uriaș și dând ordine. Doi bărbați așezați pe scaunele din fața lui luau de zor notițe.

Ava aștepta cât Will le dădu indicații legate de clauzele contractelor, prețurile cerealelor, costurile de transport și despre un teren din San Francisco, pe care voia să-l cumpere. În acest timp, ea se uita prin biroul lui, încercând să-și potolească bătăile inimii. Un spațiu masculin, cu mobilă veche și teancuri de hârtii, încăperea părea folosită des. Șiruri de cărți erau aliniate de-a lungul pereților, focul ardea în șemineu, lumina portocalie jucând cu nuanțe aurii ca topazul. Îi plăcea camera mai mult decât orice altceva văzuse acolo în seara aceea.

– Asta e tot, spuse Will în cele din urmă. Terminați ce mai aveți de făcut astăzi. Apoi mergeți acasă, și ne vedem mâine-dimineață.

Cei doi bărbați se ridicară și se grăbiră să iasă, dar nu înainte de a arunca pe furiș priviri curioase spre Ava. Ea abia dacă îi observă. Niște ochi cenușii pătrunzători o sfredeleau, iar încăperea se umplu de energie. Un fior îi străbătu întregul trup. Recunoscu acel sentiment – *atracție* – și îl respinse imediat. Să simtă dorință pentru un bărbat atât de inaccesibil era de tot râsul.

Nu că ar putea să dorească un bărbat atât de reținut și de arogant. Trebuia să-și amintească asta și să pună capăt felului în care reacționa în prezența lui. Numai de nu ar fi fost atât de chipeș.

– Ava. Ce surpriză!

Nu era vreme de pierdut.

– Am nevoie de ajutorul tău. Fratele meu este reținut de poliție, iar eu am nevoie de cineva cu influență ca să-l elibereze.

Își ridică arogant o sprânceană și se rezemă de birou încrucișându-și mâinile, în timp ce haina lui din lână îi scotea în evidență umerii puternici.

– Fratele tău... reținut la poliție. De ce a fost arestat?

– Furt din buzunare, reuși ea să bâiguie, cu fața aprinsă de umilință.

Se aștepta să râdă sau să se folosească de ocazie pentru a face o paralelă între arestarea lui și ocupația ei, dar o surprinse. Se îndreptă către ușă, o deschise și îl strigă pe majordom.

– Frederic, pregătește-mi trăsura, te rog! Am ceva de făcut în seara asta.

Ava aproape că leșină de ușurare. Avea de gând să o ajute, slavă Domnului!

– Asta e o întâmplare cu totul neașteptată, spuse el întorcându-și atenția asupra ei. Nu numai că-ți voi afla numele de familie, dar îți voi cunoaște și fratele.

Ambele lucruri erau, din păcate, adevărate.

– Nu am avut de ales. Dacă John nu ar fi plecat deja la Yonkers, i-aș fi cerut lui ajutorul.

– Și cum ar fi fost? John și-ar fi dat seama că fratele tău nu este rus. Într-un fel ar fi pus activitatea lui Madame Zolikoff într-o lumină nouă, nu-i așa, să scoată un frate din încurcătură?

El zâmbi, arătându-și mai mulți dinți decât un rechin.

– M-aș fi gândit eu la ceva.

– Nu mă îndoiesc, spuse el, deși vocea lui sugera altceva. Își frecă aproape încântat mâinile. Bine atunci. Norocul meu că am rămas în oraș. Hai să-ți luăm haina! Deschise ușa larg. Îmi poți povesti despre toată această situație în trăsură.

Will o ajută pe Ava să urce în trăsură, după care o urmă. Nu-i venea să creadă cât era de norocos. Misterul legat de Madame Zolikoff era pe cale de a fi dezvăluit, iar asta fiindcă fratele ei fusese arestat pentru furt din buzunare. Ce familie mai era și asta? Se ocupau toți cu activități infracționale?

Când sosise, fața ei frumoasă fusese șocant de palidă, cu bonețica aceea drăguță pe cap. Fără îndoială, situația o făcea să se simtă prost... și își dădu seama că *îi plăcea* să fie cavalerul ei în armură strălucitoare. Era stupid, ținând cont de circumstanțe și de cât de mult îl ura femeia aceea.

Dar o sinceritate surprinzătoare strălucea în seara aceea în privirea ei, o vulnerabilitate pe care nu o mai văzuse niciodată îl atinsese profund. Venise să-i ceară ajutorul, iar Will nu ar fi putut-o refuza pentru nimic în lume.

Pe lângă asta, era obișnuit ca lumea să aibă nevoie de el. Își crescuse sora de la vârsta de opt ani, având grijă de ea atunci când le murise tatăl, în timpul transformării sale de la fetiță la tânără femeie, la debutul ei... Dar era acum căsătorită și aștepta primul copil. Lizzie avea un soț – o brută grosolană, în opinia lui Will –, pe care, în mod miraculos, părea să-l iubească, iar Will nu mai era cel mai important

bărbat din viața ei. Durase ceva timp să se obișnuiască cu ideea, deși știuse că acest lucru avea să se întâmple într-o bună zi.

Așa că nu îl deranja să-i sară Avei în ajutor, mai ales că asta însemna că-i va fi recunoscătoare.

– Hai să începem prin a-mi spune unde este reținut fratele tău!

– Secția treisprezece.

Bine. Îl cunoștea pe căpitanul de acolo, Hogan. Nu va fi necesar să-l sune pe comisar. Will îi spuse vizitiului unde să meargă, apoi se așeză înapoi pe scaunul de pluș. Umărul lui se atinse de al Avei, dar nu făcu nici o mișcare să se retragă.

– Spune-mi numele lui!

– Thomas Jones.

Ava Jones. Excelent.

– Și e hoț de buzunare.

– Nu, spuse ea dintr-odată cu voce tare, ca și când dacă ar vorbi așa, afirmația ei ar fi mai credibilă. Nu este. Lucrează într-o fabrică de trabucuri pe Rivington. Lucrează acolo de patru ani, deși nu-i place. El...

Își mușcă buza, gest pe care Will îl simți până în adâncul mărunțaielor. Corpul îi reacționă instinctiv. Nu mai întâlnise nici o femeie care să-l tulbure într-o manieră atât de viscerală. Nevoia de a o atinge îl înnebunea de câteva zile. Se culcase cu femei frumoase și diferite, femei mai frumoase decât cea care stătea lângă el, deci ce avea ea de îl făcea să vrea să-i afle toate secretele? Să i se abandoneze?

În ciuda atracției, trebuia să o ignore. Nu putea să se culce cu această femeie, oricât de minunați ar fi fost sânii ei.

– Da? spuse el, când ea rămase tăcută.

– A găsit o gașcă de băieți și a vrut să li se alăture. I-am spus să nu facă asta. Dar ieri-seară a venit acasă cu un fazan fript, unul mai mare decât ne-am putut permite noi vreodată. M-am supărat. Am încercat să-l fac să înțeleagă că e greșit să furi, dar nu a vrut să asculte. Își roti capul către el. Și dacă pomenești ceva despre profesia mea, te împing sub roțile trăsurii.

Will își ridică mâinile în semn de capitulare. Putea să empatizeze cu frații sau surorile care nu ascultă. Îi spusese lui Lizzie de nenumărate ori că nu-și putea deschide o firmă de brokeraj, cu toate acestea o făcuse oricum – mulțumită ajutorului financiar al soțului ei.

– Câți frați sau surori mai ai?

Ea oftă, iar el știa că îi displăcea să-i dezvăluie atâtea despre ea.

– Doi. Un frate mai mic și o soră mai mică.

– Și lucrează?

– Sora mea este retușoare la un atelier de confecții. Fratele mai mic vinde ziare.

– Părinții?

– Morți.

Așadar, era responsabilă pentru toți trei, de aceea devenise Madame Zolikoff. Cu siguranță că primise mai mulți bani de la fraieri precum Bennett decât câștigau frații ei la un loc. Aproape că o admira pentru asta.

– Și prietenii aceștia cu care s-a asociat fratele tău... Lasă-mă să ghicesc, poliția e destul de familiarizată cu ei.

– Da, așa se pare. Când am mers să-l iau, mi-au spus că ceilalți doi au antecedente. Nu vor să mă creadă că Tom nu este un infractor de profesie ca toți ceilalți.

Așa era. Membrii bandelor aveau prieteni doar pentru un singur motiv: să-i ajute să fure.

– Sergentul a spus că vor ajunge la Tombs. Vocea i se frânse, și vulnerabilitatea ei îl impresionă profund.

Fisura în fațada ei impulsivă și încrezătoare trezi în el sentimente protectoare, sentimente aproape de tandrețe. Dumnezeule mare, ce i se întâmpla?

Își drese vocea:

– Numai un judecător poate decide asta, Ava, iar eu îl voi scoate înainte de a se ajunge până acolo. Probabil vei plăti o amendă, dar va fi liber diseară.

– Îți sunt recunoscătoare pentru orice poți face.

„Cât de recunoscătoare?" ar fi vrut să întrebe, dar să facă aluzie la ceva groaznic în schimbul ajutorului său din seara aceasta l-ar fi transformat în cel mai mare mitocan din New York. Cu toate astea, voia într-adevăr *ceva* de la ea. Nu avea să-i placă, dar era prea grav.

Trăsura o luă pe Houston Street. Secția de poliție se afla la intersecția dintre Sheriff și Houston.

– Aș vrea să aștepți aici, îi spuse. O să mă duc înăuntru și o să rezolv situația lui Tom.

– Nu ar trebui să vin și eu? Sunt sora lui, până la urmă.

– Nu. Nu vei face decât să înrăutățești situația. Se simte vinovat, cu siguranță, și nu o să vrea să strigi la el de față cu polițiștii sau cu ceilalți prizonieri. Mai important decât atât, căpitanul este o cunoștință de-a mea. O să fie mai ușor să-l scot pe Tom de acolo dacă o să putem discuta între patru ochi.

– Bine. Își împreună mâinile în poală, oftând. O să aștept aici, ca o femeie inutilă ce sunt.

– Nu ești inutilă. Cu siguranță că fratele tău o să aibă nevoie de tine. Însă nu fi prea dură cu băiatul. Să fii bărbatul familiei la o vârstă atât de fragedă nu este simplu.

„Ar trebui să știu", ar fi vrut el să spună. „Nu am putut respira în primii trei ani de teamă că voi eșua, că voi pierde tot ce construise familia mea de patru generații. Că se va dovedi că tatăl meu avusese dreptate."

Trăsura se opri, și Will deschise ușa.

– Înainte să intru, vreau să mă asigur că vei accepta condițiile mele pentru această favoare.

În mod previzibil, ochii ei se îngustară.

– Și care ar fi condițiile?

– Te afli cumva în situația de a negocia?

Expresia i se înăspri, mușchii i se încordară, dar nu îl contrazise.

– Încetează să mai fi atât de dramatic și spune-mi ce vrei, Sloane.

– O să afli în curând, Madame Zolikoff.

Murdară și întunecată, secția de poliție era neplăcută, indiferent de care parte a gratiilor te aflai. Chiar și biroul căpitanului, care era una dintre puținele zone private din secție, avea o aură de dezolare și deznădejde, o lipsă de speranță care se infiltrase în pereții cu tencuială crăpată.

Dură douăzeci de minute ca Will să-l convingă pe căpitan să-i dea drumul băiatului. Hogan nu fusese prea bucuros să-l elibereze pe Jones – poliția plănuise să-i dea exemplu pe cei trei hoți de buzunare –, dar în cele din urmă se lăsase înduplecat de insistențele lui Will.

Foarte puțini îl refuzau pe Will Sloane, mai ales când un mesaj din partea lui îl putea costa pe căpitan postul. Mai mult decât atât, Will îi promisese că, din acel moment, băiatul va sta departe de necazuri. Părea o promisiune ușoară, având în vedere că, începând cu noaptea aceea, Ava avea să-l țină din scurt pe fratele ei.

Hogan se duse să-l elibereze pe băiat, lăsându-l pe Will să aştepte. Nu avea rost să o cheme încă pe Ava. Voia mai întâi să vorbească cu băiatul între patru ochi.

În sfârşit, uşa se deschise. Hogan intră, urmat de un tinerel. Thomas Jones nu era prea voinic. Mai slab decât trebuia să fie, băiatul avea picioarele şi braţele osoase, precum cele ale unui adolescent încă neformat. Hainele îi erau prea mici şi uzate la glezne şi la încheieturile mâinilor. Semăna mult cu Ava, cu ochi căprui şi păr castaniu, şi aceeaşi bărbie fermă.

– Aş vrea să fiu lăsat puţin singur cu domnul Jones, îi spuse Will căpitanului. Singur, dacă se poate.

– Bineînţeles, domnule Sloane.

Hogan părăsi biroul, închizând uşa în urma sa.

Fratele Avei se foi nervos de pe un picior pe altul, totuşi ridică bărbia şi se uită în ochii lui Will. Acesta fu impresionat; băiatul avea coloană vertebrală.

– Cine sunteţi? întrebă Tom suspicios.

– Sunt domnul Sloane şi sunt prieten cu sora ta mai mare.

Băiatul făcu ochii mari.

– Hai să luăm loc, spuse Will arătând spre cele două scaune de lângă birou.

Tom se aşeză cu grijă.

– Ce treabă are un grangure de-ai Avei cu mine?

Will se aşeză pe un scaun inconfortabil din lemn.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Pentru ce? Le-am spus deja idioţilor ălora că...

– Nu mă interesează ce scuze le-ai dat poliţiştilor. Eu vreau adevărul. Ce s-a întâmplat?

– Şi de ce ar trebui să-ţi spun ţie ceva?

Will putea înţelege suspiciunea băiatului, dar această defensivă aducea a prostie.

– Fiindcă eu sunt cel care te-a salvat de la trei luni de închisoare. Şi dacă nu-mi spui, îl voi chema pe căpitanul Hogan şi îl voi informa că am greşit.

Tom păli, şi, după cum anticipase Will, ameninţarea îl făcu să vorbească.

– Ceilalţi băieţi sunt doar nişte prieteni. Ne distram făcând ceva bani. Nu m-am gândit niciodată că...

– Nu te-ai gândit că vei fi prins, continuă Will. Deci erai complicele sau hoțul?

Tom rămase cu gura căscată.

– Cum de...?

– Da, știu cum se face treaba, Tom. Unul e complicele, iar celălalt fură bunurile. Deci ce făceai tu?

– Nici una, nici alta.

Își încrucișă brațele și privi în jos.

– Eu țineam de șase. Trebuia să fiu atent să nu vină poliția. Au spus că nu sunt pregătit să fac mai mult de atât.

Iar asta îl supărase, bineînțeles. Tom chiar voia să fie infractor.

– Sora ta mi-a spus că lucrezi într-o fabrică de trabucuri.

Thomas nu răspunse, iar Will știu imediat de ce.

– Ai renunțat, nu-i așa?

– Nu-i spune Avei. Îl implora pe Will din priviri. O să mă omoare.

– Așa și meriți, după mine. De ce ești hotărât să te întorci la o viață de pungaș?

Băiatul deschise gura să vorbească, apoi o închise. Will continuă:

– Poți să-mi spui, Tom. Nu voi spune nimic din tot ce vorbim aici.

– Nici măcar Avei?

– Nici măcar Avei.

Băiatul oftă adânc.

– Ava are grijă de noi trei – de fratele meu, de sora mea și de mine – și asta de multă vreme. Muncește din greu. Știu că probabil nu crezi asta, dar chiar muncește. Chiar ne-a mutat într-un apartament decent din West Side. Își fixă privirea spre brațul scaunului, scrijelind cu unghia în lemnul vechi. Am lucrat la fabrica de trabucuri de când aveam doisprezece ani. Înainte de asta, aveam o altă slujbă tâmpită, de pe urma căreia nu câștigam aproape nimic. Abia ne descurcăm toți patru. Nu vreau să mai trăiesc de pe o zi pe alta. Am obosit să-mi fie foame, să-mi împart apa pentru spălat. Să-i tai mâncarea surorii mele, pentru că o dor mâinile de la cusut toată ziua.

Will nu cunoscuse niciodată sărăcia așa cum o descria băiatul, dar cu siguranță văzuse nenumărate cazuri disperate cu care se confruntau unii oameni în acest oraș. Cu toate astea, existau și oportunități.

– Nu trebuie să furi și să riști să fii arestat pentru a-ți îmbunătăți situația.

Tom pufni și scutură din cap.

– Nu sunt multe alte căi de a o face, din câte văd eu. Am aproape șaisprezece ani. Trebuie să încep să am grijă de familie. Pe lângă asta, Avei îi merge.

– Ce-i merge Avei?

– Furatul.

Will simți ceva în piept, o emoție pe care nu era pregătit să o analizeze – deoarece bănuia că ar putea fi un sentiment de vinovăție. Nu o acuzase el exact de același lucru? Se auzi spunând:

– Sora ta nu fură. Ea face spectacol.

– Face spectacol? Ea nu e actriță.

– Te înșeli. Ea joacă rolul lui Madame Zolikoff, de care oamenii se bucură. Nu fură de la nimeni și nu pune nimănui pistolul la tâmplă. Îi dau bani pentru că așa vor ei.

Will își dădea seama cât de ciudat era că o apăra. Dar, deși știa că era o escroacă, nu exista nici un motiv pentru care fratele ei să creadă același lucru. Familia avea destule probleme.

– Probabil că așa e, spuse Tom. Dar nu e nici foarte legal.

Will nu se putu abține să nu zâmbească. Băiatul era isteț.

– Adevărat.

Tom era aproape de aceeași vârstă pe care o avusese Will când îi murise tatăl. Familia Sloane avea în spate mai bine de un secol de bogăție și privilegii – dar cum ar fi fost dacă circumstanțele ar fi fost diferite? Cum ar fi fost dacă Will s-ar fi chinuit să aibă grijă de Lizzie, muncind doar pe câțiva firfirici și locuind cu alte două sau trei familii într-un singur apartament? Poate că ar fi făcut exact ce făcuse și Tom. Ce băiat nu s-ar gândi măcar în treacăt la asta?

Will se hotărî:

– Aș vrea să-ți dau de lucru.

Tom mijì ochii, o reacție departe de sentimentul de ușurare sau de fericire la care se aștepta Will.

– De lucru? Mie? Ce să fac?

– Ai auzit de Northeast Railroads?

– Desigur. Ce legătură are asta cu mine?

– Eu dețin Northeast Railroads. Avem birouri mari pe Vesey Street, nu departe de City Hall. Îmi poate oricând fi de folos la birou un tânăr inteligent și muncitor.

– Care este salariul?

Will se abținu să nu izbucnească în râs. Îi plăcea băiatul.

– Îți dau zece dolari pe săptămână.

Asta avu rezultatul dorit. Tom rămase cu gura căscată. Apoi își reveni și scutură din cap.

– Nu am haine de purtat la birou. Eu...

– Dă-mi voie să mă ocup eu de asta, îl asigură Will. Tot ce trebuie să faci este să vii la mine la birou luni dimineață. De acord?

Tom îi întinse o mână murdară.

– De acord.

Dădură mâna, apoi Will se ridică.

– Acum lasă-mă să-ți dau un sfat. Sora ta e supărată – și pe bună dreptate. Tot ce ar trebui să faci e să-ți ceri iertare și să nu încerci să te certi cu ea. Deoarece chiar dacă încerci să-i explici, nu vei reuși.

Tom se ridică, zâmbind larg.

– Da, ești, într-adevăr, prietenul Avei.

Will îl bătu pe spate.

– Da, de aceea știu și ce-ți vor auzi urechile toată noaptea. Vino, hai să terminăm cu asta!

Capitolul 6

Ava bătea din picior, abia rezistând dorinței de a traversa strada și de a intra în secția de poliție. De ce dura atât? După cum arăta ceasul prins de rochia ei, așteptase deja aproape treizeci de minute.

Nu ar fi trebuit să apeleze la Will Sloane. Numai Dumnezeu știa ce se întâmpla acolo. De ce îl ascultase când îi ceruse să rămână în trăsură?

Ava nu era obișnuită ca alții să-i spună ce să facă, cu atât mai puțin să primească ordine. Totuși, Will Sloane îi spusese să stea, iar ea se grăbise să-l asculte, pentru numele lui Dumnezeu. Ce era în neregulă cu ea?

Chiar când se pregătea să coboare din trăsură, ușa secției de poliție se deschise. Will ieși, apoi și Tom. Ea se prăbuși în scaun. Slavă Domnului! Și totuși, ușurarea îi fu repede înlocuită de supărare. Fratele ei zâmbea misterios, ceea ce i se păru ciudat, ținând cont că fusese în închisoare. Nu avea el oare habar de pericolele cu care s-ar

fi confruntat la Tombs? Acum ar trebui să plângă de recunoștință și remușcare.

Strânse din fălci, văzându-i că se apropie. Will îi arătă capra trăsurii și îi spuse ceva lui Tom. Fratele ei dădu din cap și, după ce îi făcu ei scurt cu mâna, urcă lângă vizitiul lui Sloane. Will deschise ușa și intră.

Silueta masivă umplu interiorul mic al trăsurii, prezența lui părând să ia tot aerul. Stăteau lipiți unul de celălalt, de la umăr până la genunchi, iar ea încercă din răsputeri să ignore furnicăturile pe care le simțea pe piele.

El lovi ușor în peretele trăsurii cu mânerul argintiu al bastonului. Roțile începură să se învârtă, iar Sloane se concentră la priveliștea de afară. Faptul că tăcea o enervă.

– Ei bine?

Își întoarse ușor capul, cu o sprânceană ridicată.

– Da?

Îi veni să-l lovească peste braț.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– L-am eliberat pe fratele tău, spuse el calm. Așa cum m-ai rugat.

– Și?

Se întoarse spre ea, cu ochii lui cenușii strălucind. Maxilarul puternic și gura senzuală făceau din el un bărbat impresionant. Chiar și atunci când era supărată pe el, ceea ce se întâmpla des, nu putea să nu-l remarce.

– Ce ai vrea să știi, Ava? Întreabă-mă!

„De ce zâmbea fratele meu? Despre ce-ați vorbit voi doi? S-au purtat urât cu el acolo? De ce îmi vine să te sărut și să te strâng de gât în același timp?"

Aceste întrebări îi treceau prin cap, în special ultima făcând-o să se agite ușor. De unde îi venea acel gând? Nu voia să-l sărute pe Will Sloane. Totul era prea controlat, prea decent la el. Probabil că nu trăise niciodată o pasiune adevărată. Nu-și putea imagina părul lui ciufulit de degetele unei femei sau hainele șifonate de nerăbdarea unei partenere.

Indecent și transpirat erau două cuvinte pe care nu le-ar fi putut niciodată asocia cu Will Sloane, nici măcar în dormitor.

– De ce te uiți la buzele mele?

Șopti întrebarea cu o voce răgușită, care sugera că știa răspunsul. Stânjenită, Ava își îndepărtă privirea – doar ca să-și dea seama că și el îi studia gura cu atenția fascinată a unui prădător gata de atac. Inima îi bătea repede sub corset, cu o mișcare constantă, prea zgomotoasă pentru urechile ei. În mod inconștient, își linse buzele pentru a le umezi.

– De ce te holbezi la buzele *mele*?

– Pentru că sunt cel mai fascinant lucru pe care l-am văzut vreodată.

Se concentră la propria respirație, disperată să ignore orice sentimente regretabile ar fi simțit pentru el. Întărirea subită a sânilor ei sau zvâcnetul dintre coapsele ei nu puteau duce la nimic bun. Dar nu exista scăpare de la tensiunea creată între ei. Chiar dacă ar sări din trăsură, acest lucru, această atracție nemaiîntâlnită ar urma-o.

– Știu ce aș vrea în schimbul ajutorului oferit fratelui tău în seara aceasta.

Ea clipi și încercă să-și recapete stăpânirea de sine. „Concentrează-te, Ava!"

– Să particip la mitingul tău din Albany.

– Nu, oricum urma să faci asta. M-am hotărât că vreau altceva.

Aroganța o ului. Nu fusese niciodată de acord să meargă la Albany, și nici nu avea de gând să facă asta. Mai bine să lase discuția asta pentru altă dată. Sau, mai bine, să n-o mai aibă niciodată.

– Atunci ce?

– Vreau să mă săruți.

I se tăie respirația. O copleși un val de dorință, împrăștiindu-i-se în vene ca whisky-ul și făcând-o să amețească. De mult timp nu mai simțise așa pentru cineva, o dorință orbitoare de a oferi plăcere și de a i se oferi plăcere în schimb. Era, dintr-un motiv nebunesc, atrasă de Will Sloane, iar o parte din ea voia să se lase pradă simțurilor.

Totuși, să-l sărute nu ar face decât să complice lucrurile. El se comporta deja de parcă ar fi avut dreptul să-i dea ordine; intimitatea fizică nu ar face decât să înrăutățească acea tendință. Ava Jones nu aparținea nimănui.

– Nici vorbă.

Will își înălță capul.

– De ce? Știu că simți același lucru pe care îl simt și eu. Este prea puternic să fie de o singură parte, Ava.

Confirmarea faptului că și el era atras de ea nu o ajuta să iasă din încurcătură. În schimb, pântecul i se încălzi, focul coborî mai jos până când se foi pe banchetă. „Îți amintești data trecută când ți-ai pierdut capul din cauza unui sărut? Îți amintești cum a fost când i-ai permis data trecută unui tânăr bogat și chipeș să-ți spună ce să faci?"

Gândurile despre Stephen van Dunn îi reamintiră să se țină departe de William Sloane. Își ridică bărbia.

– Spune-mi despre fratele meu. Ați stat acolo destul de mult.

El își închise pleoapele, ca și când s-ar fi relaxat.

– A fost nevoie să-l conving pe căpitan. De asemenea, am vrut să vorbesc cu Thomas între patru ochi.

– De ce?

– A fost discuție privată între bărbați. Nu ai de ce să-ți faci griji.

„Tocmai a...?" Da, o făcuse. Începu să i se zbată o tâmplă.

– Nu-mi vorbi așa. Poți face asta cu alte femei din viața ta, dar nu și cu mine.

Ochii lui îi căutară pe ai ei, cenușiul metalic, impenetrabil în lumina obscură a lămpii.

– Asta ești tu? O femeie din viața mea?

Desigur că nu *asta* intenționase să spună.

– Sunt femeia care încearcă *să iasă* din viața ta.

– Într-adevăr, așa este, cred că din acest motiv m-ai căutat în seara aceasta. Să ieși din viața mea.

Nu avea un răspuns, dar simțea cum se înroșește la față. Avusese nevoie de o favoare, iar Will fusese singura opțiune.

– Ei bine, după seara asta, nu o să mă mai vezi niciodată.

– Greșit. Încă îmi ești datoare.

Un sărut. Gândul la el îi pulsa sub piele, o reacție pe care se străduia din răsputeri să o ignore.

– Nu te voi săruta.

– Spune-mi de ce.

– Din multe motive, cel mai important dintre ele fiind că mi-*ai ordonat*, în loc să mă *rogi*.

Gura lui Will tresări ca și când și-ar fi reprimat un zâmbet.

– Așa e?

Se aplecă, întinzându-și brațul către partea cealaltă a trăsurii, țintuind-o. În loc să se retragă, trupul ei se încălzi și mai mult,

sângele începând să-i sfârâie sub piele. Simți o durere înfiorătoare între coapse.

Chipul lui era acum dezarmant de aproape, ea îi putea vedea barba care începuse să-i crească. Mici linii se curbau la colțul ochilor lui extraordinari – se formaseră de la zâmbit? – și roșeața de pe fața lui palidă și curată sugera că și el era excitat. Din nefericire, asta îl făcu și mai atrăgător.

– E curios că nu ai refuzat din cauza lipsei de dorință.

Se aplecă, iar ea îngheță, neștiind ce voia să facă el, dar buzele lui doar se apropiară de urechea ei. Aerul cald al respirației o făcu să se înfioare – și împotrivirea ei începu să se topească asemenea unei bucăți de gheață pe o stradă toridă din New York, în luna august.

Rămaseră acolo parcă o eternitate, cu fața lui la o răsuflare distanță, amândoi prinși pe un pod de frânghii deasupra unei prăpastii adânci, periculoase. Era deja aproape, dar ea tânjea după mai mult și trebuia să se abțină să nu-l sărute. Dumnezeule, nu-și dorise niciodată ceva atât de mult în viața ei. Îi putea auzi respirația, rapidă și șuierătoare, ritmul potrivindu-se cu propria respirație precipitată. „Ce se întâmpla?"

– Mă săruți, Ava? *Te rog?*

Ultimele două cuvinte, șoptite peste pielea ei înfierbântată, o topiră. Nu-și imaginase că Will Sloane știa măcar să spună „te rog", lăsând la o parte că era în stare să pronunțe cuvintele pe un ton atât de profund, cu o voce atât de joasă. Fără să gândească, fără să clipească, sări să-și atingă buzele de ale lui. Nu erau temeri legate de viitor sau îngrijorări legate de trecut. Nu exista decât momentul prezent, doar satisfacerea acestei dorințe incredibile de a-l gusta. Să vadă dacă îi poate zdruncina fațada atât de stăpână pe sine.

În momentul în care buzele lor se atinseră, gura lui deveni viguroasă și flămândă, buzele modelându-se după ale ei, iar mâinile lui îi prinseră bărbia. Îl crezuse ea rece? Cât de mult greșise. Se aprinse focul între ei, buzele lui ferme și înflăcărate erau lipite de ale ei, în vreme ce sărutul devenea tot mai arzător. Îl apucă de reverele hainei pentru a-și menține echilibrul, cu capul învârtindu-i-se, iar apoi el își deschise gura pentru a-și trece limba peste despicătura buzelor ei. Inspiră cu putere, după care își desfăcu buzele pentru a-l primi. O trase mai aproape, în timp ce limba lui o cerceta, o alunecare

păcătoasă de fierbințeală îmbătătoare, cu gust de alcool și mirodenii scumpe.

În ciuda conduitei lui rezervate, săruturile lui Will erau exact opusul. Solicitante și pline de promisiuni imorale. Un indiciu al pasiunii abia stăpânite ieși la iveală, ca aburul ce se forma în interiorul unui ceainic. Deodată voi să-l vadă dezlănțuit, complet dezarmat și pierdut din cauza ei.

Nu putea spune cât durase. Ava își pierdu rațiunea, noțiunea timpului, a spațiului... Nu mai era nimic altceva, în afară de buzele și de limbile lor, de respirația lor îngemănată pe care ar fi putut s-o mențină toată noaptea. Sărutul nu a fost blând și curat; ci mai curând dur și murdar – iar Ava savură fiecare oftat și geamăt care ieșise din gura lui.

Când se opri, ea simți un ghimpe de dezamăgire – până când buzele lui începură să coboare pe gâtul ei. „Ah, slavă Cerului că nu se oprește." Își dădu capul pe spate și se desfătă cu traseul febril al dinților și al limbii lui pe pielea ei sensibilă. Spatele i se arcui, iar sânii o dureau de nevoia de atenție din partea lui. Nu putea să se apropie suficient de el, nu se putea sătura de ceea ce-i făcea el..

– Ești atât de frumoasă, îi șopti cu buzele lipite de gâtul ei.

Cuvintele o loviră ca un bulgăre rece de zăpadă. Le mai auzise, aceste complimente false, tot de la un bărbat bogat, mai mare ca ea, care era la fel de nesincer precum Will. O amorțeală rece îi cuprinse pieptul și îl împinse.

– Oprește-te! Inspiră și îi spuse hotărâtă: Trebuie să te oprești chiar acum.

Will se retrase confuz, în timp ce dorința îi clocotea în sânge. Apoi observă vulnerabilitatea din privirea căpruie a Avei, o privire pe care îi fu greu să o recunoască. Ce se întâmplase? Era sigur că îi făcuse și ei plăcere sărutul, dar ceva o îndepărtase.

Fusese o prostie să-i ceară să-l sărute. Dar avusese nevoie de un sărut, doar un mic sărut, cât să îl facă să și-o scoată din minte pentru totdeauna. Acea idee eșuase în mod deplorabil, evident, având în vedere că dorința pe care o simțea pentru ea nu făcuse decât să se intensifice. Își trecu o mână peste față și își controlă respirația.

– Asta a mers mai departe decât am intenționat.

– Decât am intenționat amândoi, cred eu, spuse Ava, iar senzația de neliniște pe care o simțea Will dispăru până când ea continuă pe un ton distant: Totuși, să nu facem din asta mai mult decât este. M-ai sărutat, așa că te-am sărutat și eu. Consideră că e răsplata pentru că m-ai ajutat cu Tom.

Răsplată? Indiferența ei îl supără, mai ales că era încă atât de excitat. Și ea simțea la fel, așa că de ce se comporta de parcă sărutul ar fi fost o corvoadă?

– Deci îți plătești toate datoriile cu la fel de mult entuziasm?

– Doar pe cele neplăcute, răspunse ea.

Furia îl copleși, înlocuind rapid dorința. Ar trebui să uite de asta, să o lase în pace. La naiba, era absolut necesar să se îndepărteze de această femeie. Era un spectacol, o escroacă la un pas de pușcărie. Indiferent de motivele ei nobile, își câștiga existența înșelând oamenii. El nu putea să respecte asta – și nici alegătorii nu ar fi făcut-o, dacă asocierea lor ar fi ajuns publică.

Și totuși...

Era ceva ce îl atrăgea la Ava, ca pe un țărănoi gata să creadă în „puterile" ei. Îl fascina, ceea ce Will nu putea spune des despre o femeie. Orașul acesta putea devora un om de viu, scuipându-i apoi rămășițele... cu toate acestea, ea se descurcase. Și, cu siguranță, nu se temea de el, folosindu-se de orice ocazie ca să-i spună că greșea. El întrezări, dincolo de aparența ei dură, o latură afectuoasă și delicată, care îi stârnea curiozitatea. Ce-ar trebui să facă pentru a se bucura și el de acea latură?

În lumea lui, femeile erau cu totul predictibile și cuviincioase, fără nimic care te-ar putea îngrijora când le însoțeai la cină sau la un eveniment. Asemenea tinerelor pe care le lua în considerare pentru căsătorie. Fiecare dintre ele provenea dintr-o familie bună din New York și se comporta într-o manieră perfect corespunzătoare unei soții de politician – fără să umble prin oraș deghizată, jucând într-un spectacol de doi bani.

Asta trebuia să ia sfârșit, aici și acum. Avea lucruri mult mai importante cu care să-și ocupe timpul, cum ar fi pregătirea campaniei electorale sau găsirea unei soții – nu să se zbenguie cu Madame Zolikoff.

– Bine, spuse el. Oricum nu prea vom avea motive să ne vedem după sâmbăta viitoare.

Se întoarse încruntată către el.

– Sâmbăta viitoare?

– Ai uitat deja? Mitingul din Albany.

Făcu un semn arogant din mâna acoperită de mănușă.

– Nu o să particip la unul din mitingurile tale electorale, feroviarule, cu atât mai puțin la cel din Albany.

– Călătoria este de doar trei ore cu trenul. Îți voi da eu biletul. Poți lua trenul Northeast Limited, cu plecarea la ora opt și cinci minute dimineața. Chiar și cel de la nouă și douăzeci ar trebui să te aducă acolo puțin după ora douăsprezece.

– Ai învățat pe de rost mersul trenurilor? întrebă ea, studiindu-l cu atenție.

Întrebarea ciudată îl făcu să clipească.

– Da, pentru majoritatea trenurilor mele care pleacă din New York.

Ea nu spuse nimic, lăsând tăcerea să se așternă. El își dădu seama că trăsura mergea către vest, pe Bank Street. Probabil că Tom îi dăduse adresa vizitiului, ceea ce însemna că Will va afla în curând unde locuia ea. Nu era tocmai surprins să descopere că nu locuia departe de casa lui din Washington Square. Destinul, cu siguranță, îi juca feste în ultimul timp.

Ea privea pe fereastră, ignorându-l. Își dorea să o poată ignora și el, dar era imposibil. Fiecare celulă din corpul lui era conștientă de prezența ei, acum întipărită cu amintirea gustului ei, a micilor ei gemete și oftaturi flămânde, a felului în care îi făcea sângele să clocotească. În ciuda hotărârii pe care o luase mai devreme, și-ar fi dorit foarte mult să o sărute din nou.

„Stăpânește-te, omule! Nu ai nici un pic de demnitate?"

Trăsura încetini, după care se opri în fața unei clădiri din cărămidă roșie. La numărul 57. Reținu asta imediat.

– Frumoasă casă.

Era de admirat faptul că-și mutase familia aici, părăsind zona înghesuită și inconfortabilă din Lower East Side.

– Mulțumesc. Și încă o dată, îți sunt recunoscătoare pentru eforturile depuse pentru a-l elibera pe Tom.

– A fost plăcerea mea, și abia aștept să ne revedem sâmbăta viitoare.

Își îndreptă umerii și îl fixă cu o privire glacială, în dezacord complet cu femeia care tocmai îl sărutase mai pasional decât își închipuise vreodată.

– O ofertă generoasă, ultimatumul tău, dar sunt convinsă că ți-am spus că nu.

– Da, dar nu ți-am spus motivul pentru care vei participa cu siguranță.

– Ah, și care poate fi acel motiv?

Pe buzele ei despărțite apăru un rânjet afectat, ca și când nu ar fi putut-o convinge cu nimic.

– Deoarece i-am oferit fratelui tău o slujbă, începând de luni.

– *L-ai angajat* pe Tom? exclamă ea. Să facă ce?

– Nu să fure din buzunare, cu siguranță. Dar nu-și va putea păstra locul de muncă pentru mult timp, dacă nu vei participa la miting.

– Mă șantajezi din nou? se grăbi ea să spună. Ești complet lipsit de scrupule?

Aproape că zâmbi. Nu o întrebase și el același lucru cu doar puțin timp în urmă? Și ar trebui deja să știe răspunsul. Nu avea scrupule când venea vorba să obțină ceea ce voia. De fapt, deja luase legătura marți cu cei de la Societatea pentru Cercetare a Mediilor, așa cum promisese – nu că ar trebui să menționeze asta acum. O lăsa să afle singură atunci când vor veni cei de la societate și îi vor contesta competențele.

– Da, sunt, și de fapt noi doi semănăm în privința asta. Chiar crezi că aș fi jucat cinstit?

Aversiunea i se putea citi pe față, dar părea totuși să reflecteze.

– Vrei să spui că îl vei concedia pe Tom, dacă nu vin la mitingul tău ridicol?

– Fără îndoială.

O minciună, dar îi știa slăbiciunea Avei – nimic nu era mai important pentru ea decât frații și sora lui –, iar Will va folosi această informație în avantajul lui de câte ori va fi nevoie.

– Și va trebui să stai și după-amiază. Să nu pleci imediat după paradă.

La fereastră apăru o față. Tom aștepta acum pe trotuar și începuse să-și piardă răbdarea.

– Ava, domnule Sloane! strigă el. Este vreo problemă?

Will ridică o sprânceană, încrucișându-și brațele la piept și ignorându-l pe băiat.

– Ei bine, Ava. Cum va fi?

Maxilarul ei se încleștă, fără îndoială reținând toate insultele pe care ar fi vrut să i le adreseze. Până numai și ideea furiei pe care i-o provoca îi făcea trupul să freamăte. Dumnezeule! Aproape credea că avea într-adevăr ceva puteri, ținând cont de felul în care îl tulbura.

– De ce trebuie să vin acolo?

– Ca să vezi de ce trebuie să stai departe de Bennett. Nu putem să oferim opoziției nimic care să declanșeze o campanie urâtă împotriva noastră. Lupta va fi suficient de murdară de îndată ce se vor încheia convențiile.

– Bine, spuse ea. Dar nu-mi voi plăti eu biletul. Este o pierdere de bani.

El încuviință cu un gest din bărbie.

– Îți voi trimite un bilet până joi.

– Dacă aud că te-ai purtat urât cu el...

– Ai cuvântul meu că nu voi face asta.

Punându-și pălăria pe cap, deschise ușa și se dădu jos din trăsură, apoi întinse mâna pentru a o ajuta și pe ea. Cu o expresie confuză, Ava își așeză degetele în palma lui înmănușată și își ridică poalele fustei pentru a coborî. Își retrase degetele imediat ce atinse trotuarul. Un rozaliu drăguț îi îmbujoră obrajii, iar Will se întreabă care era semnificația unei astfel de reacții. Stânjeneală sau – la naiba – excitație?

– Domnule Sloane.

Încuviință din cap, ca și când tocmai ar fi trecut unul pe lângă celălalt în timpul unei plimbări de după-amiază pe Fifth Avenue – nu ca și când tocmai se sărutaseră, imagine ce va fi prezentă în visele lui erotice pentru următoarele câteva săptămâni.

– Domnișoară Jones.

I se adresă dinadins pe numele de familie, înainte de a-și atinge pălăria în semn de rămas-bun.

Strâmbă din buze fără să zică nimic, se răsuci pe călcâie și mărșălui spre intrarea în clădire. Will își plimbă privirea peste silueta, începând cu umerii drepți și talia îngustă, până la mișcarea furioasă a fustei lungi. Ce n-ar da să poată vedea...

– Noapte bună, domnule Sloane, spuse Tom, urmându-și sora, dar Will îl opri.

– Thomas, am să-ți spun ceva.

Ava se întoarse, iar Will îi aruncă o privire severă.

– Numai ție.

Avea păru să nu se sinchisească de asta și, deși ochii căprui-verzui îi scăpărau, dispăru înăuntru fără să mai spună ceva. Dar așteptându-l pe fratele ei chiar în spatele ușii, fără îndoială.

– De ce părea Ava atât de al dracului de furioasă? întrebă Tom.

Expresia băiatului părea departe de a fi bănuitoare. Doar câțiva ani îi mai lipseau pentru a înțelege cum stau lucrurile între bărbați și femei.

– Nu știu, minți Will. Dar ascultă sfatul meu! Ai cam speriat-o în seara asta. Și dacă nu aș fi fost acasă, poate că ai fi sfârșit la Tombs. Îi datorezi scuze.

– Da, domnule.

– Un gentleman nu vorbește urât, Tom. Dacă vrei neapărat, folosește „al naibii", în loc de „al dracului". Murdară de praf, fața băiatului se strâmbă.

– Eu nu sunt un gentleman, domnule Sloane.

– Începând de luni, când vei intra în birourile de la Northeast Railroad, vei fi. Începe să te porți ca atare. Deci ai niște haine potrivite?

Privi în jos la îmbrăcămintea lui ponosită și se înroși.

– Nu am... adică nu aș putea să...

– Nu contează. Voi pregăti ceva mâine. Consideră-l ca pe un avans.

– Vă mulțumesc, domnule Sloane.

– Îmi poți mulțumi fiind punctual și lucrând serios. Încă ceva înainte de a te lăsa să pleci. Sora ta va merge la Albany la sfârșitul săptămânii viitoare, pentru a participa la un miting electoral. Vreau să mă asigur că vei avea grijă de surioara și de fratele tău mai mic, și să nu o faci pe Ava să se îngrijoreze.

– Ah, Mary și Sam nu au nevoie să aibă cineva grijă de ei. Se descurcă singuri.

Will scutură din cap.

– Ești bărbatul casei. Să ai grijă de ei este și responsabilitatea ta, cu atât mai mult acum, când ai o slujbă decentă. Mă pot baza pe tine că o să-i iei Avei această povară de pe umeri? Aș considera-o ca pe o favoare personală.

Băiatul își îndreptă ținuta, simțindu-se important, după cum sperase Will.

– Desigur, domnule Sloane. Ava poate merge oriunde aveți nevoie de ea.

– Excelent, spuse Will, strângându-l ușor de umăr. Cred că ne vom înțelege bine.

Capitolul 7

Knickerbocker era doar unul dintre cluburile sociale din New York, din care făcea parte Will. Totuși, era clubul pe care îl frecventa cel mai des. Nu existau membri noi nedoriți la Knick; toți membrii erau de vază, bărbați pe care Will îi cunoștea de o viață. Bărbați cu nume, precum Hamilton, Belmont și Astor. Calitatea clubului era menținută de reguli stricte. Nu oricine putea fi admis, chiar dacă avea bani să plătească taxa uriașă.

Pentru Will, păstrarea tradiției conta mai mult decât exclusivitatea. Bunicul său ajutase la fondarea Clubului Union, iar Will avusese un rol activ în mutarea clubului Knick la noua lui adresă, pe Thirty-Second și Fifth Avenue.

– Bună seara, domnule Sloane. Pot să vă iau pălăria și bastonul?

Will i le dădu și își netezi părul cu mâna.

– Domnii sunt la etaj?

– Da, domnule. Toți, cu excepția domnului Cavanaugh. Nu sunt sigur dacă a sosit deja.

Cumnatul lui Will ura clubul, așa că prefera să intre prin bucătărie și să folosească scara de serviciu, ca o spălătoreasă.

– Mulțumesc, Colin. Voi pleca imediat după încheierea întâlnirii.

– Atunci vă păstrăm trăsura aproape, domnule.

Will străbătu coridoarele liniștite, bine familiarizat cu ușile mari, împrejmuite de cornișe decorative, și cu ferestrele înalte, încadrate de draperii bordate cu gust. De la picturile clasice de pe pereții tencuiți și până la carpetele persane moi, interiorul fusese decorat cu o sensibilitate masculină, unde bărbații cu un anumit statut social se puteau bucura de trabucuri și de singurătate.

Un chelner se afla la intrarea în camera privată. Will dădu din cap și deschise ușa, dezvăluind grupul restrâns de bărbați bogați și puternici cu care Will se asociase. Cei patru bărbați obișnuiau să se întâlnească în fiecare zi de joi a fiecărei luni pentru a se ajuta în diferite chestiuni legate de afaceri. Lui Will îi plăcea să se gândească la aceste întrevederi ca la un plan, ca la un proiect de a conduce lumea, dar cu un aer demn.

– Salut, Sloane. Calvin Cabot își îndreptă silueta înaltă și osoasă și îi întinse mâna. Cabot era unul dintre cei mai puternici editori din oraș, urmând să ajungă în curând unul dintre cei mai puternici din țară, iar ziarul lui îl ajutase pe Will de mai multe ori în ultimii ani.

– Sau ar trebui să spun domnule viceguvernator?

– Nu încă. Dar curând. Salut, Harper. Will dădu mâna cu Theodore Harper, geniul financiar din spatele Băncii New American. Ce face soția ta minunată?

Chipul lui Harper se îmblânzi, permițând emoției sincere să se strecoare în atitudinea lui stoică.

– Este bine, mulțumesc, spuse Harper reluându-și locul.

Ușa se deschise, și silueta greoaie a lui Emmett Cavanaugh, proprietarul de la East Coast Steel, își făcu apariția. Își lăsă pălăria, bastonul și haina, apoi se apropie de masă. Will se așeză, fără a se deranja să-l salute pe cumnatul său. Cei doi nu se plăcuseră niciodată, iar asta nu se schimbase cu nimic, în ciuda faptului că Lizzie se îndrăgostise de nerod. Will și Cavanaugh se tolerau de dragul ei, dar nu prea mult.

Harper și Cabot schimbară câteva cuvinte cu Cavanaugh, în timp ce Will îi făcu semn chelnerului să înceapă să aducă băuturile. Un pahar de Chateau Lefite 1868, din stocul personal pe care îl ținea la îndemână la club, apăru lângă cotul lui. Cabot primi o bere, Harper, un Kentucky bourbon, iar Cavanaugh, un pahar cu o băutură transparentă, procurată cel mai probabil de pe vreo alee dosnică.

– Tu și Bennett ați avut un public numeros la Yonkers, îi spuse Cabot lui Will. Nominalizarea este aproape sigură, din câte am auzit.

– Așa sper. Mai avem un miting programat în Albany sâmbătă, care se va încheia cu o paradă. Va fi o ușurare când nu va mai trebui să mai am de-a face cu elefanții și cu maimuțele.

Menționarea mitingului din Albany îl făcu să-și amintească de Ava, mai precis de sărutul la care nu se putea opri să nu se gândească. Experiența fusese pe cât de desfătătoare își imaginase, o degustare care alimenta un foc pe care nu intenționase să-l stârnească. Curajoasă, încrezătoare și hotărâtă, ea îl sărutase cu pasiune, iar Will se bucurase de fiecare clipă. Prea mult, poate, după cum îi putea confirma durerea încheieturii de la mâna dreaptă.

Cavanaugh scoase un sunet.

– Asta e tot ce are Albany, elefanți și maimuțe.

– Așa e, spuse Harper chicotind. Dar nu înțeleg cum vei continua să conduci compania dacă vei câștiga. Nu ai renunțat niciodată la controlul asupra Northeast.

– O să mă descurc.

Nu ceru nimeni detalii, dar scepticismul se strecură în încăpere. Will îl ignoră fiindcă plănuise să împace și afacerile, și cariera politică. Avea să ajungă mai sus decât tatăl său, chiar dac-ar fi să moară încercând. Ideea îi provocă un sentiment de satisfacție personală. Tatăl lui ar muri încă o dată dacă ar afla că Will fusese ales viceguvernator.

Cei patru reveniră rapid la afaceri. Harper și Cabot negociau un *quidproquo* cu Chicago Produce Exchange, în vreme ce Will se hotărâse să-i mărească unuia dintre competitorii lui Cavanaugh prețurile la transport, în schimbul ajutorului cu problema stringentă din domeniul muncii. Deciseră cu toții, la îndemnul lui Harper, să investească într-un restaurant condus de un impresionant tânăr *chef* francez.

Continuară așa mai bine de o oră. Când paharele se goliră și trecură la discuții nelegate de afaceri, Will se ridică.

– Am o întâlnire, domnilor. Dacă am terminat, eu vă urez noapte bună.

Se ridică și Cavanaugh în picioare.

– Stai, Sloane! Am să-ți spun ceva.

– Ar trebui să rămână unul dintre noi pe post de arbitru? întrebă pe un ton serios Cabot.

Cererea era rezonabilă; Cavanaugh și Will mai făcuseră schimb de pumni și înainte.

– Nu în seara asta. Cavanaugh scutură din cap. Nu simt încă nevoia să-l lovesc.

– Ce amuzant, spuse Will cu voce tărăgănată. Dumnezeu știe ce vede sora mea la tine, fiindcă, fără îndoială, nu poate fi simțul umorului.

– Ah, știu exact ce vede la mine, rosti Cavanaugh cu un zâmbet afectat. Ai vrea să-ți enumăr câteva lucruri?

– Nu, dacă vrei să mai poți încă respira pe nas, spuse Will. Deci ce vrei? Trebuie să merg la un dineu.

Una dintre candidatele la căsătorie va fi prezentă, așa că era nerăbdător să o întâlnească.

Cavanaugh își drese glasul.

– Elizabeth ar vrea să vii săptămâna viitoare la noi la cină. Plecăm în curând la Newport, și nu aș vrea să călătorească mai mult decât e absolut necesar în starea delicată în care se află.

Will voia să-și vadă sora, dar trebuia să meargă la Cavanaugh acasă pentru asta? Își încleștă maxilarul, incapabil să vorbească.

– Știu cum te simți, recunoscu Cavanaugh. Să stau cu tine în sufrageria mea nu e tocmai ceea ce cred eu despre o seară plăcută, dar tolerez asta pentru a-mi face soția fericită. Iar când soția mea e fericită, atunci în casa mea se întâmplă lucruri bune.

Lui Will i se făcu greață auzind asta. Doamne, omul era chiar lipsit de orice decență?

– Încetează să te mai referi la sora mea într-o manieră atât de lipsită de respect.

Cavanaugh ridică o sprânceană.

– M-am căsătorit cu ea, Sloane. O iubesc și, ca printr-un miracol, mă iubește și ea. Ai face mai bine să te obișnuiești cu ideea.

Înainte ca Will să-i spună cumnatului său că nu se va obișnui niciodată cu ideea, Cavanaugh se întoarse către Harper.

– Poate vii și tu împreună cu doamna Harper? Cel puțin aș avea cu cine să vorbesc.

– Sunt sigur că doamna Harper va fi încântată. O apreciază mult pe soția ta. Mulțumesc.

– Cabot? întrebă Cavanaugh. Vrei să ni te alături?

Editorul scutură din cap.

– Plec la Chicago duminică.

– Ei bine? spuse Cavanaugh încrucișându-și brațele și uitându-se la Will. Ce să-i spun?

La naiba!

– Voi veni, în orice seară, în afară de luni, zise pe un ton răstit.

Nu avea de gând să meargă la spectacolul Avei, dar prefera să-și lase ziua liberă pentru orice eventualitate.

Dintr-un anume motiv, începuse să simtă nevoia să o vadă, ceea ce era ca o rază de lumină în săptămâna lui altminteri monotonă.

Ea detesta să recunoască, dar călătoria cu trenul în afara New Yorkului se dovedi încântătoare.

Ava stătea într-un vagon, pe locul de lângă fereastră, privind cu aviditate câmpurile de un verde crud trecând pe lângă ea la această primă oară când ieșea din oraș. Așa cum i se promisese, un bilet de tren îi fusese trimis acasă. Fără nici un mesaj, dar oricum nu se așteptase la unul. Nu-l mai văzuse și nu mai auzise de Will din noaptea în care acesta îl ajutase pe Tom. Sau, așa cum ajunsese să numească incidentul, de la Greșeală.

Fusese o greșeală să-l sărute. Uitând că fusese total nepotrivit, sărutul îi consumase fiecare gând din ultima săptămână. Oare își imaginase ea pasiunea sau intensitatea lui? Felul în care degetele lui își lăsaseră amprenta pe pielea ei? Respirația lui întretăiată, disperată, pe gura ei?

Nu, desigur că nu – iar experiența fusese o revelație. Acest Will Sloane rafinat și sobru ascundea mult mai multe decât își imaginase ea anterior. Descoperirea o surprinsese și îi plăcuse să-l sărute – mult mai mult decât ar fi trebuit, de fapt. Fusese copleșită, ca și cum ar fi stat împotriva valurilor de la Coney Island Beach. O forță rapidă și puternică a apei părea că o ia pe sus.

Periculoasă mai era acea senzație. Ava nu-și mai permitea deloc luxul de a se complace într-o asemenea frivolitate fără a cunoaște consecințele, lucruri precum dezamăgirea, umilința... sau mai rău. În timpul relației ei cu Stephen, singurul ei iubit, Ava rămăsese însărcinată. În mod greșit, crezuse că el va fi încântat. În definitiv, el îi vorbise deseori despre ei doi împreună... și desigur că un copil însemna începutul viitorului lor.

Cât de mult se înșelase. Cât de mult!

Ah, acelea fuseseră doar niște scuze. Van Dunn era o familie din clasa mijlocie de sus, iar tatăl lui nu i-ar fi permis fiului cel mare să se însoare cu cineva cu un statut social inferior. Ava nu s-ar

fi potrivit în lumea aceea. Cum s-ar fi descurcat ei fără un ban? Și scuzele continuau...

Oftă și închise ochii, împotrivindu-se durerii familiare din piept. Atât de multe regrete. Atât de multă durere. Avortase în luna a treia, fără ca Stephen să fi întrebat ceva despre asta. Fusese concediată de la biroul tatălui lui de îndată ce rămăsese însărcinată, iar asta fusese totul. Stephen dispăruse.

Așa că da, Will Sloane era periculos. Ava nu va face aceeași greșeală a doua oară.

Tocmai atunci anunțară stația Albany. Cum nu mai participase niciodată la un miting electoral, nu avea nici o idee despre ce o aștepta imediat ce cobora din tren. Politica o dezamăgea în general pe Ava. Femeile erau ignorate sau depreciate, în vreme ce bărbații se certau și se comportau ca niște copii. În oraș, bețivii cluburilor de campanie ieșeau din saloane să agite torțe pe străzi, un marș care sfârșea cel mai adesea printr-o încăierare undeva.

De ce voia Will să se alăture rândurilor lor corupte, asta nu-și putea închipui. El avea deja suficientă putere și bogăție. Nu era de ajuns?

După ce coborî din tren, păși pe peron și se uită în jur, ferindu-și ochii de soarele de amiază. Pasagerii se îmbulzeau înainte și înapoi, izbindu-se de umerii și de brațele ei. Deci în ce direcție era mitingul?

– Domnișoară Jones?

Ava văzu un bărbat corpolent, mai în vârstă, cu o mustață stufoasă. Arăta absolut normal, dar anii petrecuți într-un oraș aglomerat îi dăduseră o lecție bună.

– Cine întreabă?

Își atinse pălăria.

– Bună ziua, domnișoară. Numele meu este Charles Tompkins. Sunt consilierul de campanie al domnilor Bennett și Sloane. Am fost trimis să vă însoțesc la miting.

– Ah, mulțumesc.

Probabil că Will aranjase asta, iar ea îi era recunoscătoare pentru grija lui. Deși nu-l cunoscuse pe domnul Tompkins, John obișnuia să-i pună lui Madame Zolikoff întrebări despre consilier. Mințise Tompkins? Îi reprezenta interesele lui John cu bune intenții? Madame Zolikoff îl încurajase să fie prudent, deoarece nu-l cunoștea direct. Poate că ziua aceea avea să fie utilă până la urmă.

Făcu cu mâna către mulțime.

– Sunt gata, domnule Tompkins. Putem merge.

Peste câteva minute, găsiră trăsura care îi aștepta, iar el o ajută să urce. În timp ce mergeau, Ava urmărea mulțimea de oameni de la fereastră. Era surprinzător cât de mulți bărbați și femei se adunaseră, unii stând în picioare și vorbind, iar alții deplasându-se în aceeași direcție cu trăsura. Era ca și cum toată lumea de pe o rază de aproximativ șaisprezece kilometri din Albany venise să participe la evenimentul din acea zi.

– Ați mai participat la vreun miting electoral până acum, domnișoară Jones?

– Nu, nu am mai participat. Nu mă interesează politica.

– Atunci e surprinzător că domnul Sloane v-a invitat să veniți din oraș.

Evident că-și dorea ca Ava să ofere amănunte, ceea ce ea nu ar fi făcut aproape niciodată. Această vizită nu putea fi luată cu ușurință drept alegerea ei, iar motivele pentru care ea se afla acolo nu erau treaba nimănui. Un amestec de roșu și albastru îi atrăsese atenția pe fereastră.

– Cine e acel grup care poartă haine albastre și banderole roșii?

– Aceia, draga mea, sunt membrii Bennett Band, suporterii noștri de aici din Albany. Fiecare oraș își numește clubul de campanie în mod diferit, deși avem mai mult de o Bennett Band. Atât Schenectady, cât și Saratoga Springs folosesc acest nume.

Dădu din cap ca și când ar fi interesat-o, deși nu înțelegea de ce trebuia să fie atât de complicat. Votarea ar trebui să fie simplă, cu toate astea procedura electorală din America părea mai degrabă un circ colcăind de corupție.

– Programul pentru astăzi este simplu, continuă el. În primul rând, vor fi un marș și o paradă, apoi toată lumea va participa la un grătar pe gazonul din fața clădirii guvernamentale. Bennett și Sloane vor vorbi puțin, iar apoi petrecerea va continua până seara târziu.

Posibil, dar nu și pentru ea. Plănuia să ia un tren de după-amiază, care s-o ducă acasă înainte de lăsarea întunericului. Programul ei era să nu rămână în Albany nici un minut în plus față de cât era necesar.

– Și crezi că asta va încuraja voturile din toamnă?

Bărbatul încuviință din cap, atingându-și mustața lungă cu degetele.

– Încurajăm creșterea partidului nostru, ceea ce se va traduce prin voturi, da. Domnul Sloane nu mi-a spus cum v-ați cunoscut. Sunteți prietenă de familie?

– S-ar putea spune și așa.

Tăcerea se lăsă până când el spuse:

– Mi se pare că ne-am mai văzut. Un eveniment sau o petrecere... un spectacol, poate?

Nespunându-i dacă o recunoscuse cu adevărat sau dacă încerca să-și dea seama dacă nu era amanta lui Will. Ambele erau idei inconfortabile, deși din motive diferite. Se îndoi, cu toate astea, că ar putea vedea vreo asemănare cu Madame Zolikoff, nu fără peruca blondă și machiajul de scenă.

– Chiar mă îndoiesc.

– Tot ce e posibil, și iată că am ajuns. L-am rugat pe vizitiu să te ducă aproape de capătul străzii. Va fi mai ușor de mers apoi până la peluza din fața clădirii guvernamentale.

Trăsura încetini, iar Tompkins coborî. O ajută să coboare, apoi arătă peste drum.

– Cel mai bun loc va fi acolo, în colț. Ne vedem la masa de prânz. Bucurați-vă de paradă, domnișoară Jones!

– Vă mulțumesc.

Își deschise umbrela de soare, unul dintre puținele lucruri rămase de la mama ei, și o folosi ca să-și apere fața de soare. Traversarea străzii presupuse ceva efort, fiindcă mulțimea era și mai densă aici. Erau peste tot bărbați cu pălării negre și femei cu bonete, iar Ava se minună de numărul de oameni care ieșiseră să-i vadă pe Will și pe John. Oare toate întrunirile atrăgeau atât de mulți suporteri?

Will spera să o facă să creadă că era un risc pentru campania lor. Părea greu de crezut că ea ar putea cauza vreo daună semnificativă, chiar dacă toată masa de oameni venită acolo nu era alcătuită doar din suporteri. Cum putea o campanie cu două astfel de personaje atât de cunoscute și susținute de averea lui Sloane să piardă?

Se îndreptă prin mulțime către colț, nu tocmai preocupată de avantajul locului în care se afla. Da, fusese de acord să participe la paradă, dar nu promisese și să se bucure de ea.

Will se sprijini de tocul de la fereastră și sorbi din băutură. Parada era în desfășurare, o masă roșie și albastră mărșăluind pe străzi

cu instrumente muzicale și pancarte. El și Bennett priveau confortabil festivitatea de la o cameră de la etajul doi de pe partea cealaltă a străzii, în timp ce Bennett Band distra mulțimea. Ca de obicei, cei doi candidați nu aveau să-și facă apariția decât la grătar.

Încerca să nu scruteze mulțimea după Ava. Ea trebuia să fie undeva în mulțimea aceea, fără îndoială tristă și în căutarea unei soluții de evadare. Dar va fi prezentă la masa de prânz; amenințarea lui asigurându-i participarea.

– Încă o zi splendidă, anunță Tompkins intrând în cameră. Se pare că au venit toți votanții de aici și din Schenectady.

– Da, bună treabă, Charles, spuse Bennett. Formația de femei care a cântat la început la instrumentele de suflat din alamă a fost inspirată.

– Așa m-am gândit și eu. Tompkins se uită pe fereastră. Prietena ta, domnișoara Jones, a ajuns cu bine. Am lăsat-o la colț, chiar acolo unde parada face la stânga către clădirea guvernamentală.

Chiar sub locul lui strategic.

– Mulțumesc. Apreciez că te-ai dus la gară să o întâmpini.

Will ar fi vrut să meargă el însuși, dar nevoia de a o revedea era periculoasă. Trebuia să o țină la distanță, nu să se tot fâțâie pe lângă ea.

– Mai bine eu decât tu. Nu se cade ca unul dintre candidați să meargă la gară ca un lacheu.

Urmărirră desfășurarea evenimentului în tăcere, preț de câteva minute. Tompkins își drese vocea:

– Există cumva vreo legătură romantică între voi?

Degetele lui Will se încleștară pe paharul de cristal pe care îl ținea în mână.

– Doar nu te aștepți ca eu să și răspund la asta, nu?

– Nu, dar fata mi se pare cunoscută. Parcă am mai văzut-o cândva.

– Mă îndoiesc.

Will era sigur că Tompkins nu o întâlnise în persoană pe Madame Zolikoff, dar probabil că se înșela.

– Și nu o vei mai vedea începând de astăzi.

– Excelent. Nu mă poți totuși învinovăți pentru că sunt curios. Vrem să te vedem logodit cu una dintre debutantele tale, o fată care să incite ziarele, nu cu o femeie având o umbrelă de soare murdară, care nu mai e la modă de pe vremea lui Lincoln.

Will se depărtă de perete.

– Da, ăsta este și motivul pentru care *eu* m-am gândit la asta de la bun început. În plus, persoanele pe care le aleg să facă parte din viața mea nu au de ce să te intereseze pe tine, Tompkins. Și dacă devine preocuparea ta, voi ieși din această cursă mai rapid decât trece lama unui cuțit prin pâine la Jerome Park.

– Nu, ascultă, începu Tompkins enervat. Am stabilit că tu...

– Ah, nu. Oamenii aceia... Asta poate fi o problemă, izbucni Bennett. Privește acolo, la grupul acela în jachete albe. Cred că sunt oamenii lui Robert Murphy. Pălăriile Albe, așa li se spune.

Will se întoarse la fereastră. Iar acolo, aproape de capătul străzii, stăteau aproximativ cincizeci de bărbați tineri în haine albe și cu pălării albe, privind parada. Nu putea fi sigur, dar era posibil să fie și niște găleți pe jos.

– Ce au acolo? întrebă Bennett, dezaburind geamul ca să vadă mai bine. În găletile acelea. Vezi?

– Sunt cumva ouă? Tompkins se uită mai atent.

Nu, nici vorbă. Nu aveau forma ovală, ca de ou. Formele erau toate diferite. Lui Will i se strânse stomacul și îi căzu paharul din mână.

– Pietre. Dumnezeule, alea sunt pietre!

„Ava." Va fi chiar în mijlocul busculadei. O piatră poate provoca răni serioase, poate chiar omorî pe cineva. Doamne, trebuia să o găsească înainte ca Pălăriile Albe să înceapă să arunce cu pietre în mulțime.

Răsucindu-se pe călcâie, Will se năpusti afară din cameră în direcția scărilor. Transpirația îi îmbrobonă fruntea și coborî câte două sau trei trepte deodată, cu inima bătându-i cu putere în piept. De îndată ce ajunse în stradă, evită absent trecători și cai, strigându-le din când în când câte o scuză, dar continuând să meargă.

O căută nerăbdător prin mulțime, dar ea era mai scundă decât majoritatea, ascunsă într-o mare de oameni care nu bănuiau nimic. „La naiba! Nu trebuia să o fi forțat să vină." Un țipăt strident se auzi din partea lui dreaptă, după care văzu o ploaie de pietre îndreptându-se către parade și spre cei care mărșăluiau. Toată lumea se opri și se uită în jur, oamenii strigau și făceau semne spre locul unde se adunaseră Pălăriile Albe.

Will își acoperi capul din cauza confuziei și a fricii care puseseră stăpânire pe participanți. Sute de persoane începură să alerge care-ncotro, în încercarea de a se feri din calea pietrelor, ceea ce făcu traversarea străzii imposibilă. În câteva momente, situația putea deveni fatală. Oricine putea fi călcat în picioare.

Zgomotul deveni și mai puternic, mai multe strigăte se puteau auzi ca urmare a pietrelor care cădeau, iar Will își făcu drum cu umerii prin mulțime. Trebuia să o găsească, să o ia de acolo.

O piatră îl lovi în spate, o împunsătură dureroasă prin stofa fină de lână a hainei. O femeie mai în vârstă căzu la pământ la nici un pas de el, așa că se opri să o ajute să se ridice.

– Îndreptați-vă către clădirea de acolo, strigă el arătând cu mâna. Îndepărtați-vă de strada principală!

Femeia se îndepărtă clătinându-se, iar el își continuă drumul, uitându-se cu atenție la fiecare brunetă care trecea pentru a se asigura că nu era Ava, dar erau mii în acea zi acolo. Șansele de a o găsi erau mici.

Când se apropie de colț, adunarea degeneră în încăierare. Pălăriile Albe aruncau cu pietre, iar cei de la Bennett Band alergau după ei cu cărămizi și crengi groase. Toți ceilalți încercau să fugă din calea lor.

– Ava! strigă el, uitându-se la chipurile din jur. Ava Jones!

Scrută înnebunit mulțimea din priviri, simțind în gât un nod de teamă și de frustrare. Dacă avea să fie rănită, nu și-o va ierta niciodată. Ce încercase să demonstreze forțând-o să vină aici?

– Ava! strigă el când ajunse pe trotuar. Avea să urle până răgușea, dacă era nevoie. În nici un caz nu va pleca din Albany fără ea. Ava!

– Will!

Un sunet slab, dar îl auzi clar. „La naiba, unde este?" Lungindu-și gâtul, o căută.

– Ava! Unde ești?

– Will! Aici, lângă felinar!

El se întoarse către felinar și îi zări creștetul prin mulțimea în mișcare. Ea se ținea de stâlpul metalic, cu ochii mari și înspăimântați, cu boneta căzută într-o parte. Se simți atât de ușurat, că i se înmuiară picioarele.

– Stai acolo, strigă el și, folosindu-se de ambele brațe, răzbătu prin haosul acela până la ea. Fără să se poată abține, își puse brațele în jurul ei și o trase la piept. Ești rănită?

Scutură din cap, răspunsul fiindu-i înăbușit de vesta lui din mătase.

– Vino! Te scot de aici.

Cu un braț o ținea strâns lângă el, iar cu celălalt își croiau drum prin masa de trupuri îngrămădite.

– Așteaptă! Umbrela mea de soare! spuse ea încercând să se desprindă de el.

O ținu strâns.

– Ava, nu o vei putea găsi...

– Nu! Trebuie să-mi găsesc umbrela de soare. A fost a mamei mele.

Ea se zbătu, dar el încercă să nu-i dea drumul. Își mișca înnebunită capul în toate părțile, ca să-și găsească umbrela.

– Lasă-mă!

– Îți cumpăr eu alta, spuse el.

Pietrele încă zburau prin aer, nu departe de locul unde stăteau. Oamenii puteau fi grav răniți, iar ea își făcea griji pentru o nenorocită de umbrelă?

Două palme îi prinseră obrajii, făcându-l să se uite la ea.

– Will, nu plec de aici fără ea.

Își dădu seama că vorbea serios după maxilarul ei încleștat. Oftă. *„La naiba!"*

Aplecându-se, se întoarse să se uite pe jos, acolo unde stătuse ea. După un minut, o zări. O umbreluță galbenă și mototolită zăcea în șanț. O pierdere tristă cauzată de goana panicată a gloatei.

– Am văzut-o, strigă el.

Ava îl strânse de braț, iar el se împotrivi coatelor, spinărilor și umerilor care-l izbeau din toate părțile, în încercarea de a prinde umbrela de un capăt. Își puse un braț în jurul taliei ei și îl folosi pe celălalt să-i recupereze umbreluța.

De îndată ce o recuperă, nu pierdu timpul și o conduse către gară, unde o aștepta siguranța vagonului lui personal. O va scoate cu orice preț din Albany.

Capitolul 8

Ava trase aer în piept și luă încă o înghițitură din băutura pe care Will i-o pusese în mână în urmă cu câteva minute. Coniac

franțuzesc, spusese el, sfătuind-o să-l bea chiar înainte ca el să meargă să facă aranjamentele de călătorie.

„Te duc acasă", fusese tot ce îi spusese înainte de a se da jos din tren.

Ei îi tremurau mâinile. Doamne, Dumnezeule, nu fusese în viața ei atât de speriată. În circumstanțe normale, diferența de înălțime dintre ea și restul oamenilor nu o deranja. Dar într-o mulțime violentă, acea diferență de înălțime putea însemna viața sau moartea. Mâini și picioare se împingeau din fiecare direcție... fusese doborâtă la pământ de două ori înainte să ajungă la felinar. Acolo, se gândise să îndure toată acea dezordine până când ori venea poliția, ori totul se termina de la sine.

În cele din urmă, așteptarea nu se dovedise necesară. Will venise după ea. El o *găsise* după ce înfruntase acel cuib de viespi pentru a-i asigura protecția. Nu-i venea să creadă, mai ales că ei doi erau mereu în dezacord. Serios, cine era ea pentru el, dacă nu doar o pacoste pe care voia să o vadă dispărută. De ce s-ar fi deranjat să o salveze?

Îndepărtă acel gând. Nu-i păsa de motiv, nu acum. Fără îndoială că va reflecta mai târziu, când nu va mai fi în vagonul lui opulent, cuibărită pe canapeaua de catifea și bând o licoare delicioasă dintr-un pahar greu de cristal. Într-adevăr, în momentul acela, ea simțea doar recunoștință profundă și ușurare.

Îi atrase atenția o grămăjoară galbenă și mototolită aflată pe jos. Îi recuperase umbreluța de soare a mamei sale, un gest simplu, dar care o atinsese peste măsură. Obiectul, deși neprețios, avea o mare valoare sentimentală pentru ea, și nu putea fi înlocuit cu nimic altceva. Desigur, pe el îl nedumerise insistența ei de-a o găsi, dar o făcuse totuși.

Ea luă încă o înghițitură de coniac pentru a îndepărta tandrețea care o sufoca. Era prea periculos să-și îngăduie să simtă ceva pentru Will. El era autoritar și arogant, un om rigid, obișnuit să obțină tot ceea ce-și dorea. Lumea lui, aceea a petrecerilor și a șampaniei, a balurilor și a debutantelor în societate, era ceva ce Ava nici măcar nu-și putea imagina. Ea locuise în New Yorkul real, cu praf și murdărie, cu muncă epuizantă, și niciodată cu suficient timp sau bani pentru a se bucura de plăceri simple.

Totuși, ea putea acum să guste un pic din lumea lui. Își câștigase dreptul acesta, cel puțin, venind astăzi aici, la porunca lui.

Relaxându-se pe canapeaua moale, se uită în jur. Vagonul putea cu ușurință să aparțină unei familii regale, deși bănuia că în America familia Sloane era aproape de ceea ce se putea numi familie regală. Dumnezeule, această cutie încăpătoare era mai frumoasă decât majoritatea caselor pe care le văzuse, cu interiorul ei din mahon închis și cu accesorii din aur. De-a lungul întregii încăperi, ferestrele cu vitralii permiteau luminii să pătrundă înăuntru, ceea ce dădea interiorului un aer de venerație sacră. Două zone separate de stat erau dotate cu mobilă masivă acoperită cu țesături scumpe, și candelabre din cristal care ofereau o lumină suplimentară. Covoarele exotice, lucrate manual, de sub picioarele ei fuseseră, fără îndoială, importate dintr-o țară de care nu auzise niciodată.

„El este președintele căilor ferate. Îți închipuiai că el călătorește asemenea gloatei?"

Prăpastia dintre ei doi nu se simțise niciodată mai acut decât acum. El jucase rolul de cavaler pe un cal alb, salvând-o și aducând-o în elegantul său tren-castel... doar că ea era departe de a fi o prințesă.

Ea nu provenea dintr-o familie de bogătași sau de privilegiați. Părinții ei, a treia generație de newyorkezi, munciseră mult, făcând eforturi să-și hrănească familia. Când muriseră de gripă în '85, viața copiilor familiei Jones devenise îngrozitor de grea. Zile în șir Ava sărise peste mese pentru ca frații ei să aibă ce să mănânce. Vânduse tot ceea ce aveau de preț. Cosea haine la lumina lămpii cu gaz până când credea că își va strica vederea. Înainte să-i vină ideea cu Madame Zolikoff, erau momente în care se temea că doar o singură meserie o va ajuta să supraviețuiască.

Ușa se deschise, iar Will urcă în tren. Nici un fir de păr blond nelalocul lui, hainele perfect călcate, nimeni nu ar fi spus că supraviețuise unei gloate agresive. Oare ce l-ar putea zdruncina pe acest bărbat?

– O să plecăm în zece minute, spuse el către bufetul unde se aflau câteva carafe din cristal. Luă una și turnă o cantitate de lichid chihlimbariu într-un pahar cu fundul gros. Îl bău dintr-o înghițitură.

Hmmm. Poate că era mai zdruncinat decât părea.

După ce-și reumplu paharul, se prăbuși pe un scaun din fața canapelei și își întinse picioarele. Ei îi displăcea că îi observase mușchii coapselor, vizibili sub pantaloni, și umerii lați care îi întindeau textura fină a hainei. Dar era foarte conștientă de prezența lui, care-i făcea

sângele să fiarbă. Auzi brusc în minte vocea mamei ei. „Întotdeauna am știut că o să dai de necazuri, fata mea." Dacă Ava ar fi avut câte o monedă pentru fiecare dată când auzise cuvintele acelea, familia Jones și-ar fi putut permite să mănânce fazan în fiecare seară.

Dar îl putea vedea pe Will făcând față haosului din acea zi asemenea unui general pe un câmp de luptă, fără să-l poată opri ceva sau cineva... Odată cu gândul acesta, trupul i se încălzi.

– Sper că înțelegi cât de mult regret ce s-a întâmplat astăzi, spuse Will, făcând-o atentă. Nu am avut nici o clipă intenția să te pun în pericol.

– Sper că nu. Și îți mulțumesc că m-ai găsit. M-am temut că nu aș fi avut de ales decât să aștept până când s-ar fi omorât toți între ei, sau ar fi început să plouă, înainte de a putea scăpa de acolo.

Colțul gurii lui se ridică puțin, singurul semn că poate era amuzat.

– Cred că s-ar fi liniștit în cele din urmă.

– Deci nu toate întrunirile politice sunt așa haotice?

– Sigur că nu. De obicei așteaptă să se încaiere doar după ce se termină mâncarea.

Își înălță capul și îl studie.

– Nu pot fi sigură, dar am impresia că William Sloane tocmai a făcut o glumă.

– Spui asta de parcă ai crede că îmi lipsește simțul umorului. Ridică paharul la gură și luă o înghițitură. Asta nu poate fi mai departe de adevăr.

Prostii! Ținând cont de puținele lor interacțiuni, bărbatul era la fel de searbăd ca o pâine veche de o săptămână.

– Într-adevăr? Deci tu ești omul care face glume la club, nu? spuse ea cu un accent britanic.

El scutură din cap.

– Nu te pricepi deloc la accente.

– Nu-i adevărat! Pot imita aproape pe toată lumea.

În ultimii doi ani, câteva persoane o apreciaseră pentru talentul ei de a imita. Și își putea folosi vocea ca și când ar veni din altă parte, un truc pe care i-l făcuse deja o dată.

– Toată lumea crede că Madame Zolikoff e rusoaică.

– Dacă spui tu, replică el, dând noroc cu ea înainte de a bea.

– Râzi de mine.

În mod neașteptat, nu o deranja. Se împungeau unul pe celălalt, așa cum făceau deseori, dar acestui schimb îi lipsea maliţiozitatea din conversaţiile anterioare. Poate că erau încă afectaţi de cele întâmplate mai devreme, dar Ava nu putea să se supere pe bărbatul care o salvase de mulţimea furioasă. Fără îndoială că s-ar face foc și pară în următoarele minute, dacă i-ar spune ceva care s-o deranjeze la culme. Acum însă... se bucura de asta.

– Da, recunoscu el fără vreo urmă de regret în voce. De ce rusoaică? Madame Zolikoff ar putea fi la fel de bine franţuzoaică sau italiancă. Ai ales un accent foarte dificil.

– Nu mulţi oameni au auzit limba rusă, așa că m-am gândit că ar fi mai simplu să-mi treacă niște greșeli neobservate. De asemenea, pe atunci locuiau niște rusoaice la noi în clădire. Ava le ascultase pe doamnele mai în vârstă ore în șir, învățând cum să pronunțe corect vocalele și consoanele dure, până când își perfecționase pronunția. „Riecunuoaște, Villiiam", spuse ea cu cel mai bun accent rusesc al ei. Ai crezut că sunt rusoaică atunci când m-ai auzit prima dată.

– Nici măcar o clipă. Spune-mi, câți clienți vezi în mod regulat?

– Incluzându-l pe John, unsprezece. De ce?

– Și restul câștigului tău provine de la spectacolele de pe scenă?

– Da, dar fac și multe ședințe de spiritism și acasă. Trei pe săptămână, câteodată chiar mai multe. Acelea sunt foarte profitabile.

Era ciudat să vorbească despre afacerile ei în felul acesta cu cineva, dar Will era și el om de afaceri, și, fără îndoială, că și practicile lui se aflau uneori la granița legalității. Poate că se înțelegeau mai bine decât credea ea.

– De ce atât de profitabile? El păru mai degrabă curios decât critic, așa cum s-ar fi așteptat ea.

– În plus față de ședințele de spiritism, mulți dintre participanți plătesc apoi și pentru o sesiune privată de ghicit.

– De necrezut, spuse el. Stupiditatea nu cunoaște limite. Spune-mi cum ai făcut masa să leviteze în timpul spectacolului tău? Era cineva sub podea?

Ava luă o înghițitură din coniac, bucurându-se de căldura care îi cobora din gât spre stomac, în timp ce se gândea dacă să-i spună sau nu. În mod obișnuit, ea nu-și dezvăluia secretele, deși trucul în sine necesita pricepere. Nu toată lumea putea să se elibereze din legăturile strânse de funie, sau să descuie o încuietoare stând cu spatele

și neavând cheie. Să fii mediu nu însemna deloc numai transe și incantații; ea studiase din greu și exersase luni întregi pentru a-și perfecționa reprezentația. Pentru mutarea unei mese era nevoie de o masă mică și ușoară, poziționarea piciorului ei sub unul dintre picioarele mesei, de mușchi ai picioarelor fermi și de o lumină difuză. Levitarea unei mese necesita sfori trase din spatele scenei.

Dar să aibă încredere în el ar însemna să se prezinte ca escroacă, exact lucrul de care el o acuzase, așa că refuză să-i dea această satisfacție. Apoi, de îndată ce ar fi avut confirmarea, fără îndoială că s-ar fi dus la John Bennett cu dovada.

– Spiritele sunt foarte puternice. Ele au ridicat masa, nu eu.

Își ascunse zâmbetul în spatele paharului, imediat după ce luă încă o înghițitură.

El zâmbi trist.

– Mi-ar fi plăcut să ai încredere în mine.

„Am învățat cu multă vreme în urmă să nu am încredere în bărbați ca tine." Cuvintele îi stăteau pe vârful limbii, cu toate astea le opri. Nu merita mai multă informație, nu când știa deja prea mult.

– Așa cum ai tu încredere în mine?

Se uită atent la ea și bătu cu degetele în brațul scaunului.

– Rolul meu nu este acela de a-i lăsa pe oameni fără bani.

– Nu? Fie că ești un om politic care perorează ceea ce vrea publicul să audă, fie că le forțezi mâna asociaților de afaceri pentru a obține ceea ce vrei, ai un rol în asta. Toată lumea dă o reprezentație, fie și numai pentru a arăta lumii ceea ce credem că vrea să vadă.

– Desigur că ai putea crede că e adevărat. Se aplecă în scaun, cu o furie vizibilă din felul cum îi tremurau buzele și își încleșta maxilarul. Eu nu...

Ușa de afară se deschise, întrerupând tirada lui Will, iar John Bennett urcă în vagon. Fiecare mușchi din corpul Avei se încordă. Își dorea ca podeaua să se deschidă și să o înghită cu totul, dar nu avu norocul acesta. Tot ceea ce putea face era să se roage ca John să nu o recunoască.

Will urî această întrerupere. Când văzu cine era, nu putu face nimic, fiindcă, dacă încerca să-i țină pe ambii bărbați departe de Ava, nu ar face decât să le sporească curiozitatea în legătură cu ea.

Bennett veni în locul unde stăteau ei, uitându-se când la Will, când la Ava, iar Tompkins îl urmă rapid.

– Mă bucur să văd că ai găsit-o pe domnișoara nevătămată, zise Bennett. Nu ne faci cunoștință, Sloane?

Încercând să nu-și arate frustrarea, spuse:

– Domnișoară Jones, permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul John Bennett, următorul guvernator al statului New York.

Bennett făcu un gest cu mâna ca și când l-ar fi intimidat prezentarea făcută. Will știa mai bine; lui Bennett îi plăceau atențiile de tot felul – ceea ce reprezenta și o parte din motivul pentru care îi plăceau vizitele la „mediul" său, Madame Zolikoff.

– Sloane. Știi că alegătorii decid rezultatul. Este o încântare să vă cunosc, domnișoară Jones.

Făcu o plecăciune formală, ceea ce păru să o facă pe Ava să se simtă și mai inconfortabil.

Momentul se prelungi, așteptarea fiind perceptibilă în aer. Câteva cuvinte. Asta era tot ce trebuia să facă Will ca să-i ruineze cariera. Trebuia doar să deschidă gura și să-i spună adevărul lui Bennett. „V-ați mai întâlnit. Ea este mediul căruia îi plătești pentru sfaturile spirituale, Madame Zolikoff."

Privirea Avei se intersectă cu a lui, o scânteie sfidătoare apăru în ochii ei rotunzi și căprui. Presupuse că el va vorbi, demascând-o. Într-adevăr, de ce nu ar face asta? Încercase să o distrugă de câteva săptămâni, să o scoată din viața lui Bennett. Dar asta fusese înainte... înainte ca el să-l cunoască pe fratele său și să afle despre greutățile ei. Despre cele ale surorii ei mai mici, care muncea din greu în atelierul de croitorie. Înainte de a descoperi cum oferea această femeie de una singură o viață mai bună decât reușiseră oricare dintre părinții ei.

Înainte să o sărute și să-i guste dulceața.

„Pentru numele lui Dumnezeu, abține-te!" El era unul dintre cei mai râvniți bărbați din New York; să facă o pasiune pentru cineva precum Ava ar fi fost ridicol. Femeia era o adevărată impostoare, iar asta era șansa lui Will de a pune capăt asocierii cu ea pentru totdeauna. „Demasc-o! Demasc-o acum!" Încercă să articuleze cuvintele... dar sunetele nu îi puteau ieși din gât.

– Plăcerea este de partea mea, rosti Ava ușor în tăcerea care se lăsase, plecându-și bărbia. Îmi pare bine să vă revăd, domnule Tompkins – deși aș fi vrut să fie în circumstanțe mai plăcute.

– Da, ziua de azi a fost o dezamăgire pentru noi toți, remarcă Tompkins și se așeză pe un scaun.

Bennett se deplasă către bufet și se servi cu un pahar din coniacul de șaptezeci și cinci de ani al lui Will, acțiune ce îi distrase temporar atenția lui Will. Gustul lui Bennett nu era ceea ce Will putea numi rafinat; omul nu putea face diferența între un bordeaux și un bourbon. După cum era de așteptat, Bennett dădu peste cap coniacul scump ca și când ar fi băut o limonadă slabă într-o zi toridă în Georgia.

– Sunteți interesată de politică, domnișoară Jones? întrebă Bennett, îndreptându-se către marginea canapelei și înclinându-se către Ava într-un mod mult prea familiar, făcându-l pe Will să se încordeze.

– Mă tem că nu. Domnul Sloane a insistat ca eu să particip la mitingul de astăzi. Altfel aș fi fost în Brooklyn, la brutăria tatălui meu.

– Brooklyn! exclamă Bennett. Sunt oameni decenți și muncitori în Brooklyn. Și eu am petrecut ceva vreme acolo. Deci lucrați pentru tatăl dumneavoastră?

– Da. Frământ pâine în fiecare dimineață.

Ce mincinoasă experimentată este femeia asta! Will nu putea decât să fie impresionat. Dacă ea simțea vreo emoție legată de faptul că Bennett ar putea-o recunoaște, Will nu o detectă.

Un șuierat lung și strident se auzi din partea din față a trenului, iar roțile se hurducară brusc când frâna fu eliberată. Curând, vor călători cu aproximativ șaizeci și cinci de kilometri pe oră până în oraș, lăsând în urmă această zi nefericită.

– Spuneți că Sloane a insistat să călătoriți astăzi aici? Dar cum v-ați cunoscut?

– Asta nu e treaba ta, interveni Will abrupt.

– Sunt o prietenă de familie, răspunse Ava în același timp.

Tompkins ridică dintr-o sprânceană.

– O prietenă de familie? Nu cred că familia Sloane are legături cu cineva la est de Madison Avenue, cu atât mai puțin în Brooklyn.

Will se străduia să nu scrâșnească din dinți. Prefera ca nimeni să nu-i examineze prea mult relația cu Ava. Îi veni o idee.

– Mă tem că domnișoara Jones este politicoasă. Nu am vrut să vă spun, dar lucrează la un ziar și scrie un articol despre campanie.

Ava reacționă foarte bine, nici o grimasă pe chipul ei.

– Da, lucrez pentru *Brooklyn Daily Times*.

Informația schimbă atmosfera din încăpere – dar nu în bine. Tompkins se îndreptă, expresia lui era precaută în timp ce se uita atent la ea.

– Nu am auzit de acest ziar – și nimeni nu m-a anunțat că va veni și un reporter.

– Discreția a fost intenționată, spuse Ava. Vrem să obținem o perspectivă obiectivă asupra campaniei din interior, deși am plănuit să vorbesc cu ambii candidați pe-ndelete.

Privirea uimită a lui Bennett sărea de la Will la Tompkins.

– Ei bine, articolele suplimentare vor ajuta, nu-i așa, Tompkins?

Ochii șireți ai lui Tompkins o cercetau pe Ava, iar Will aproape văzu cum i se învârt rotițele omului în timp ce examina toate posibilitățile.

– Într-adevăr... dar o să te însoțesc la fiecare miting sau eveniment viitor. Vrem să vă asigurăm protecția.

– Nu e necesar. Sunt convinsă că aveți multe treburi mai importante cu care să vă ocupați timpul. În plus, după ziua de astăzi, nu mai am de gând să particip la nici un astfel de eveniment.

– Atunci, sperăm că nu vă veți lăsa influențată de acest fiasco, pentru a scrie împotriva campaniei.

– Sigur că nu. Nu puteți controla totul, indiferent de cât de puternici sunt candidații.

– Așa este, așa este, încuviință Tompkins. Când ați vrea să vorbiți cu domnul Bennett?

Will ridică o mână.

– Calmează-te! Permite-i domnișoarei Jones să procedeze după cum dorește.

– Domnul Sloane are dreptate – doar dacă, bineînțeles, domnul Bennett nu dorește să vorbească acum cu mine.

Ava se întoarse și își luă săculețul prins la brâu.

– Am un caiet și un creion în...

– Nu, nu. Nu acum. Bennett se ridică rapid, cu o șovăială aproape tangibilă.

– Dumneavoastră și Tompkins puteți discuta detaliile. Simt că mă ia o durere de cap, așa că mai bine m-aș întinde la mine în vagon acum. A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnișoară Jones.

Will recunoscu expresia mulțumită de pe buzele Avei. De unde știuse că Bennett va refuza? Știa foarte bine să-i citească pe oameni și era foarte inteligentă. Admirația față de ea crescu.

– Ah, bineînțeles, domnule Bennett. Vă voi contacta curând cu privire la data întâlnirii.

Bennett își luă rămas-bun și se îndreptă către ușa care dădea către următorul vagon. Tompkins se ridică ușor, își duse mâna la buzunarul de la piept și scoase o carte de vizită pe care i-o oferi Avei.

– Abia aștept să vă revăd, domnișoară Jones. Apreciem eforturile ziariștilor și ale ziaristelor de a aduce adevărul oamenilor buni din New York. Să-mi spuneți oricând dacă vă pot fi de folos cu ceva.

– Vă mulțumesc, domnule Tompkins. Sunteți prea amabil.

Tonul sugera contrariul, dar Will nu-i spuse nimic celui care plecă.

Când rămaseră singuri, gura ei se strânse într-o grimasă care exprima furia.

– Reporter? Ce ți-a venit?

– Mă gândeam să-i fac să plece și să ne lase singuri... ceea ce a funcționat, apropo.

– Idiotule, ce voi face când va trebui să-i iau interviu lui John pentru un ziar care nu există?

– Păi, ai inventat un ziar fictiv?

Ea oftă din toți rărunchii, sugerând că răspunsul era evident.

– Pentru că nu vreau ca Tompkins să mă verifice, întrebând pe la redacția ziarelor despre o anume Ava Jones.

Will își netezi stofa fină de lână a pantalonilor.

– Nu mi-aș face griji. Pot publica articolul undeva.

Într-adevăr, Calvin Cabot deținea două ziare numai în New York.

– Nu este nici un articol! se răsti ea. Tu *auzi* ce spui? Ai milă, Doamne, ziua asta a fost un dezastru.

Ava se înroși pe obraji și pe gât, transformându-i tenul într-un trandafiriu întunecat, iar el simți un junghi de remușcare în piept. El o pusese în situația asta, și ea avea dreptate – tot demersul fusese un dezastru.

Cu toate astea, fusese senzațională, și nu se putea abține să nu se întrebe dacă roșeața care-i năpădise obrajii nu se răspândise și în alte părți mai interesante ale corpului ei. Privirea lui coborî pe bustul

care acum tresălta de indignare. Pe flăcările iadului, era o priveliște seducătoare.

Privirea îi reveni la fața ei și observă că se uita la el cu ochii ei căprui, cu o lumină stranie în adâncurile lor. Își drese vocea:

– Cel puțin Bennett nu și-a dat seama că ești Madame Zolikoff.

– Nu eram foarte îngrijorată că va face asta. Peruca tinde să distragă atenția oamenilor. Ce le vei spune când nu va apărea nici un articol?

Își termină coniacul, după care își așeză paharul de cristal pe o măsuță stil Ludovic al XVI-lea de lângă scaunul lui.

– O să găsesc eu ceva. Bennett va fi ușurat, deși Tompkins ar putea fi insistent. Cum ți-ai dat seama că Bennett va refuza să vorbească acum cu tine?

– Fiindcă îl cunosc. O consultă pe Madame Zolikoff înaintea majorității interviurilor, pentru a se asigura că spiritelor li se pare o idee bună.

– Așa face? Dar alte decizii? Cât de mult e implicată Madame Zolikoff în campanie?

– Destul, spuse ea făcând o pauză, zâmbind și arătându-și dinții mai mult decât de obicei. De fapt, eu sunt cea care i-a spus că este o idee bună să se asocieze cu tine.

– Poftim? Tu i-ai spus să...

Will nu putu continua. Participarea lui în această campanie fusese condiționată de binecuvântarea lui Madame Zolikoff? Cum se poate ca un lucru atât de important să fie decis într-un mod atât de nesăbuit?

– Erau câteva nume luate în calcul ca parteneri potențiali. Orice ignorant putea înțelege că toate conexiunile tale ar putea ajuta campania, așa că le-am spus că spiritele te preferă, considerându-te cea mai bună alegere.

Îl preferă?

– Dumnezeule!

Sări de pe scaun și se duse într-o parte a vagonului. Așezându-și un braț pe marginea ferestrei, privi peisajul, simțind cum furia îi ardea stomacul ca un cărbune încins. A naibii durere de stomac! Își frecă absent abdomenul, întrebându-se dacă Bennett plănuia

să o consulte pe Madame Zolikoff pentru tot restul vieții sale. Acel tip de dependență era paralizant.

– Dacă îți calmează orgoliul rănit, spuse ea, tu ești favoritul. Bennett nu avea nevoie decât de o confirmare spirituală.

El nu spuse nimic, nefiind sigur dacă ar fi putut articula ceva fără să strige. Foșnetul hainelor și mersul delicat îi distraseră atenția, făcându-l să i se furnice pielea. Se gândi la felul în care se ținuse de el în timp ce încercau să scape din mijlocul mulțimii, la mâinile ei mici, dar puternice, așezate în jurul taliei lui, și la fața ei lipită de pieptul lui. Acum că pericolul trecuse, se putea gândi la cum fusese atunci când o ținuse strâns și putuse să-i simtă formele generoase. Amintirea nu-l făcu decât să o dorească și mai mult.

Dacă nu ar fi fost un gentleman, ar fi dus-o pe canapea și ar fi făcut cel puțin o sută de lucruri păcătoase cu trupul ei.

– Chiar dacă Madame Zolikoff ar fi ales pe altcineva, spunea ea, nu văd cum ai fi suferit. Cu siguranță că nu ești în pericolul de a-ți pierde sănătatea sau prestigiul. De ce te interesează să câștigi această campanie?

Fiindcă tatăl lui își dorise asta foarte mult. Will nu va putea niciodată uita ziua în care fugise de profesorii lui ca să se joace în parc cu un cățel. Avea opt ani și era mult mai interesat să-și petreacă timpul afară decât să învețe formule matematice. Când fusese prins, tatăl lui țipase la el timp de o oră. „Ești un Sloane, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ești un vagabond de pe stradă, fără responsabilități și fără viitor. Cu lipsa asta totală de disciplină, nu vei realiza nici măcar jumătate din ce am realizat eu."

Tot ce făcuse Will de când murise tatăl său se bazase pe aceste cuvinte. Creșterea lui Lizzie. Dezvoltarea afacerii. Deținerea unei funcții politice.

Dar nu îi putea explica nimic din toate acestea, așa că îi spusese adevărul doar pe jumătate.

– Deoarece eu și Bennett avem capacitatea de a îndruma peisajul politic în direcția corectă. Dacă am fi reușit să ne ținem discursurile astăzi, aș fi demonstrat că noi îi putem ajuta cu adevărat pe oameni.

– Ei bine, câștigi sau pierzi, nu vei suferi niciodată de lipsă de aroganță, asta e sigur.

– Vom câștiga. Și când o vom face, eu și Bennett ne vom muta în Albany. Așa că, dacă nu intenționezi să te muți și tu acolo, ai putea la fel de bine să încetezi acum să-l mai vezi.

– Bennett va înțelege că nu mă pot muta, cel puțin nu în Albany.

– Asta înseamnă că vrei să te muți în altă parte?

Ava își schimbă poziția ca să se uite pe fereastră, cu o expresie contemplativă, aproape tristă. Will știa atât de puține lucruri despre ea și era avid să afle orice fleac ar fi ea dispusă să-i împărtășească. Femeia era un mister – un mister enervant, frumos și tulburător.

– Ava, spune-mi!

– O să râzi, dar există ferme în nordul statului și sper să cumpăr una până la sfârșitul anului. Atunci o să pot să-mi mut frații și sora din oraș.

Deși nu și-o putea imagina având grijă de o fermă, nu și-o putea imagina nici plecând în câteva luni. Mintea i se împotrivi ideii cu o vehemență care îl șocă. Înghiți în sec.

– Munca la fermă nu este ușoară. Ore lungi și muncă grea... și depinzi de pământ și de vreme.

– Asta a spus și Tom. Nu vrea să ne mutăm din New York.

– Păi, atunci de ce te muți?

Strânse din buze și scutură ușor din cap. Cu toate astea, el nu voia să renunțe.

– Haide, Ava! Trebuie să ai un motiv.

Expiră lung.

– Fratele meu mai mic nu e prea sănătos.

– Cel care vinde ziare?

– Da. A fost întotdeauna firav și predispus bolilor, dar sunt momente în care are probleme cu respirația, ca și când nu ar putea să inspire suficient aer. Iar mâinile lui Mary... spuse ea, privind în jos către propriile degete. O dor de la cusut toată ziua. Vreau să le ofer o viață mai bună, una cu spațiu deschis și aer proaspăt.

– Și crezi că munca la fermă va fi mai ușoară? Te înșeli. Tom se obișnuiește la birou, iar eu am speranțe mari în ceea ce-l privește. Să-ți muți familia s-ar putea dovedi o decizie pripită.

– Spuse asta un om căruia i s-a oferit totul. Cât să-i mai las să se chinuie, când pot face ceva pentru ei?

Nu voia să o contrazică, nu când decizia îi aparținea. Cine era el să-i spună să nu se mute pe Lună, dacă asta era ceea ce-și dorea ea?

– Știu cum e să-ți dorești să-ți ajuți frații sau surorile mai mici. Sora mea a fost responsabilitatea mea de când aveam șaisprezece ani.

– A fost?

– S-a căsătorit recent.

– După expresia pe care o ai, se pare că nu prea îl placi pe soțul ei.

Will își băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni și se gândi cum să descrie mai bine sentimentele lui față de Emmett Cavanaugh.

– Nu este... demn de ea.

– Fiindcă se poartă urât cu ea?

– Nu! Dumnezeule, nu! L-aș călca în picioare dacă ar atinge-o cu un deget la mânie.

– Deci e sărac. Asta este?

– Nu. Mai bogat decât aproape oricine din New York, inclusiv decât mine.

– Trebuie că-mi scapă ceva. Fumează opiu? Bea excesiv? Îi restricționează libertatea în vreun fel?

Will râse ironic.

– Nici vorbă, și o ajută în mod constant. El i-a finanțat și firma de investiții.

Ava ridică din sprâncene și își încrucișă brațele.

– Mie mi se pare perfect. Dacă-mi spui că e și frumos, s-ar putea să mă arunc de pe podul Brooklyn.

– E un bădăran.

Ochii i se luminară, o scânteie de empatie care îl făcuse să-și ferească privirea de ea.

– Cred că înțeleg. Spui că este nedemn, ceea ce înseamnă că nu face parte din elita societății. Nu are sânge albastru. Am dreptate?

Will își încleștă maxilarul. Nu voia să recunoască asta, nu ei. Nu voia să spună că Emmett Cavanaugh nu făcea parte din lumea lui, cea a oamenilor care înțelegeau și susțineau valorile acestui oraș. Regulile. Tradiția. Și nu vulgaritatea exagerată a banilor sau ignoranța clasei mijlocii...

– Ah, Doamne, spuse ea, întrerupându-i gândurile. Cum se vede lumea din turnul tău înalt, Excelență? Pun pariu că te simți singur, având în vedere toate acele așteptări și dezamăgiri care te trag în jos.

Deveni serios și îi aruncă o privire de gheață, una care în mod normal îi făcea pe angajați să o ia la fugă. Ava zâmbi afectat, deși

acele buze pline îl provocau și îi transformau furia în ceva cu totul diferit.

Pulsul începu să-i bată cu putere, iar fiecare parte a trupului său se aprindea cu o intensitate ameţitoare. Exasperantă femeie! Și-ar fi dorit să nu știe cât de bine săruta sau cât de bine îi răspundea... dar *știa*. Părea aproape imposibil să uite vreodată sărutul care fusese *atât de* spectaculos.

Îi prinse privirea și i-o susținu, incapabil să se uite în altă parte sau să ascundă nevoia care îi tăia respirația, sau dorința întunecată care-i inunda venele. Singura lui salvare era privirea ei mijită, misterioasă, semn că și ea simțea la fel.

– Te oferi să-mi ții companie în turnul meu singuratic? întrebă el încet.

– Este aceasta o propunere?

Își simți corpul greu, sângele pompându-i în vintre, iar îndrăzneala ei îmbiindu-l ca un platou cu stridii de la Sherry.

– Posibil – sau poate că doar flirtez cu tine.

– Nu-mi pari genul de bărbat care să flirteze. Te iei mult prea în serios ca să știi a te distra.

Cuvintele ei fură asemenea unei scântei pentru sângele lui. Din doi pași ajunse suficient de aproape încât să simtă parfumul de trandafiri care o înconjura.

– Noaptea aceea, în trăsura mea, a fost cu siguranță *distractivă*. Din câte îmi amintesc, și ție ți s-a părut la fel.

Printre buzele deschise, i se simțea respirația întretăiată și rapidă, pieptul i se lărgea și contracta deasupra corsetului.

– Săruți mai bine decât îmi imaginasem. Am fost doar surprinsă, atâta tot.

Flatat și ofensat în același timp, se înclină către ea, apropiindu-și gura de urechea ei.

– Ce-ți imaginaseși de fapt?

– Rece, șopti ea, cu o voce răgușită, înecată de păcat. Am crezut că ești rece.

Își coborî capul și își lăsă vârful nasului să alunece pe obrazul ei fin. Era oare la fel de fină și de dulce peste tot? Fu dintr-odată disperat să descopere răspunsul.

– Sunt oricum altcumva, dar nu rece în preajma ta.

Îi puse o mână pe talie, ținând-o ferm în timp ce trenul se zdruncină brusc.

– Mă faci să ard, Ava.

Ea gâfâia acum, iar trupurile lor aproape că vibrau în încercarea de a se stăpâni. Will simțea cum își pierde controlul în timp ce dorința creștea. Pulsul îi bătea cu putere, un instinct animalic mugindu-i sub piele. Nu voia să facă dragoste cu ea. Nu voia să se culce cu ea, cu delicatețe, sau să ofere amândurora ore de plăcere. Ceea ce voia – ceea ce avea nevoie – era să o posede. Să se piardă în căldura ei catifelată zile în șir, ca să se poată elibera de această dorință inexplicabilă.

Dar asta era nebunie. Putea fi fecioară, așa că nu avea nici un drept să o seducă. Avea aventuri simple – întotdeauna cu femei suficient de experimentate, încât să fie de acord cu un aranjament de la bun început. Fără emoții complicate sau atașament, întâlnirile erau simple. Ava era complicată. Un ghimpe permanent în coasta lui. Ar trebui să plece și să o lase în pace. Deci de ce nu se putea?

Pentru că era nebun, de aceea.

Adunându-și fiecare fărâmă de putere pe care o poseda, se retrase.

– Îmi cer iertare. Nu ar trebui să-ți spun asta.

Niște ochi sticloși, întunecați de pasiune îi cercetară chipul.

– De ce?

Își strânse buzele, ca să nu-i scape pe gură ceva mai nebunesc, și începu să se îndepărteze. Ea îl prinse de braț, oprindu-l.

– Chiar nu-ți permiți niciodată să pierzi controlul? Să te oprești și *să simți*, în loc să continui să mergi mai departe cu viteză maximă?

Nu, nu își permitea deloc. Cei din familia Sloane trebuiau să dea exemplu de comportament cuviincios și rațional.

– Îngădui vreodată să ți se șifoneze hainele? continuă ea, cu vocea ca un fum. Sau lași o femeie să-și treacă degetele prin părul tău? De ce e nevoie ca să-ți zgâlțâie fundația?

„De tine", îi venea să spună. „Mă sperii până în străfundul sufletului. Fiindcă odată ce o să te am, nu o să mai vreau să mă opresc."

Începu să transpire la ceafă, pe sub gulerul de la cămașă.

– Pui întrebări periculoase, Ava. O femeie singură cu un bărbat, într-un vagon privat, nu ar trebui să-l încurajeze să-și piardă controlul.

– De ce, pentru că m-ai seduce? râse ea într-un fel care îl descuraja. Dragul meu, eu fac eforturi încercând să nu te seduc.

Capitolul 9

El se năpusti înainte.

Ava se trezi lipită de unul dintre pereții vagonului, fremătând în timp ce Will o acoperi cu silueta sa înaltă. Își coborî gura, apucând-o pe a ei cu o forță primitivă care o făcu să se excite. Îl apucă strâns, la fel de disperată, iar el își trecu vârful limbii peste tivul buzelor ei, căutând să le pătrundă. Când își deschise gura, el pătrunse în ea, scoțând un mormăit adânc din piept, care îi trimise Avei fiori în membre. Limba lui se rotea cu pricepere, luându-i respirația și făcând-o să se agațe de el. „Dumnezeule, ce se întâmpla?" O îmbrățișă, pieptul său strivindu-i sânii, un miros proaspăt o învălui ca un drog.

Fusese îndrăzneață să-l incite așa cum o făcuse, dar simțise o curiozitate de nestăpânit să vadă ce s-ar putea întâmpla. Oare era el în stare să-și piardă prețiosul control? În timp ce el îi devasta gura, era încântată să descopere că răspunsul era un *da* răspicat.

Își trecu degetele prin părul lui, ținând strâns șuvițele mătăsoase, în timp ce continuau să se sărute. Se gândise oare ea vreodată că ar fi o greșeală să-l sărute? Sălbatice, naturale, săruturile lui Will păreau să-i fie necesare chiar supraviețuirii. Dacă el s-ar fi retras acum, nu ar fi fost imposibil să-l implore.

„Te rog, nu te opri!"

– Nu mă opresc, îi șopti în dreptul buzelor, iar ea înțelese că vorbise tare. Nu pot. Trebuie să te sărut, Ava!

Ea scânci și el gemu, gurile lor întâlnindu-se din nou pentru a se devora una pe alta. Simțea că o strânge pielea, toată nevoia și foamea amenințând să răbufnească în orice moment. Niște mâini puternice o apucară de talie, degetele făcându-și loc în corsetul ei, iar sânii o dureau ca o tortură dulce, delicioasă. Deși trecuseră mulți ani, își aminti senzația de a fi atinsă acolo. Sfârcurile i se încrețiră, nerăbdătoare, iar ea își arcui spatele, dorindu-și, nerușinată, mai mult.

Palmele lui Will urcară mai mult, de-a lungul coastelor ei. Îi prinse buza de jos între dinți și o mușcă ușor. Ava inspiră adânc, durerea mușcăturii reverberând între coapsele sale, umezindu-i crăpătura.

– Ah, gura ta. Și lucrurile pe care mi le doresc să le facă buzele tale...

Schimbându-și poziția, el o sărută pe gât și își puse mâinile peste sânii ei încorsetați. Ea nu-și dorise niciodată să poarte mai puține haine.

– Will.

– Să mă opresc?

– Să nu îndrăznești!

El chicoti, un hohot rar pentru un bărbat de obicei atât de sobru. Îi plăcea această latură dură și nereținută a personalității lui. Îi frământa sânii pe sub straturile de pânză și malacov.

– Mi-aș dori să te văd toată. Să dezvelesc fiecare centimetru catifelat al pielii tale rozalii.

Mâinile ei alunecară peste umerii lui fermi, simțindu-i mușchii zvâcnind sub haina elegantă.

– Mai curând aș vrea să te văd eu.

O sărută din nou, limba lui găsind-o pe a ei, în timp ce ea îl prinse de gât și îl trase mai aproape. El își puse brațele pe spatele ei, căldura pe care o degaja trupul lui făcând-o să-și simtă picioarele grele și neputincioase. Apoi el își îndoi genunchii și își roti șoldurile, apăsându-și erecția puternică de coapsele ei, iar Ava gemu cu gura lipită de a lui. Se îneca, se prăbușea, incapabilă să iasă la suprafață, dorința amețitoare tulburându-i mintea.

Fremătă, frecându-și sânii de vesta lui de mătase, cu sfârcurile rigide sub materialul aspru al cămășuței ei. Will își coborî mâinile pe spatele ei, apoi o ridică pe vârfuri, lipindu-și mădularul de ea. Fermitatea și moliciunea. O diavoliță în carne și oase. Își înfipse dinții în buza lui de jos, mulțumită să-l audă gemând.

– Pot să te ating? o întrebă el. Am nevoie să te ating, să te mângâi. Te rog, Ava... delirez...

– Da, se grăbi ea să răspundă. Dumnezeule, da!

Își desprinse degetele de pe spatele ei, iar o adiere îi trecu peste gambe. Materialul foșni când îi ridică fustele, și Will depuse săruturi fierbinți deasupra claviculei. Fusta urcă mai mult, până când degetele lui dibace o atinseră printre desuuri între coapse. Nu pierdu

deloc timpul, trecându-și degetele printre pliurile sale, făcând-o să tremure.

Un șuierat adânc de satisfacție masculină adie pe obrazul ei.

– Ești atât de umedă. Mă dorești, nu-i așa?

Ea încuviință din cap, incapabilă de altceva, iar degetele lui începură să exploreze. Îl prinse de umeri de îndată ce el îi găsi gura, și buzele lui o supseră și făcură totul pentru a o înnebuni. Îi căută pliurile sexului, tachinând-o – atât de aproape – dar nu acolo unde o durea cel mai mult. Trasă conturul de la intrarea în trupul ei și, ajutat de umezeală, își vârî vârful unui deget în interior. Nu era suficient. Ea dorea plenitudinea, lungimea lui adânc în ea.

El continuă să o mângâie la suprafață cu un singur deget, nemergând niciodată prea adânc. Toată concentrarea ei, toată nerăbdarea ei, era pe acea mișcare, iar neliniștea refuzului său o făcu să-și rotească șoldurilor, urmărindu-l. Palma lui trecu peste pachetul compact de nervi din partea de sus a crăpăturii ei, făcând-o să scâncească.

– Este asta suficient de distractiv pentru tine? șopti vocea lui joasă pe obrazul ei, reamintindu-i cuvintele rostite de ea mai devreme. Par *amuzant* acum?

Totul în ea începu să tresalte, plăcerea escalada.

– Will!

– Imploră-mă, Ava!

Dorința îi spulberase mândria, și nu se gândi de două ori înainte de a ceda.

– Te rog, Will. Te rog, vreau mai mult.

Fără avertizare, își cufundă degetul cu totul, umplând-o perfect. Ea își lăsă capul pe spate, înnebunită după ușoara senzație de arsură care acompanie invazia lui.

– Ah, draga mea. Am murit și sunt în rai.

Ava crezu că poate ea era cea care experimenta paradisul etern, mai ales atunci când el se retrase și apoi împinse din nou. După mai multe mișcări, mai adăugă un deget și acceleră ritmul. Ea își mușcă buza de jos, își strânse ochii, iar mușchii îi deveniră rigizi. Părea să știe exact cum să o atingă, cel mai bun unghi, cea mai potrivită presiune, iar ea nu putea decât să încerce să se abțină și să nu se topească la picioarele lui. Apoi degetul lui mare îi lovi mugurele umflat, iar ea se temu să nu-și piardă capul.

În câteva secunde, senzația crescu, orgasmul îi străbătu corpul, în timp ce ochii îi sclipeau și picioarele îi zvâcneau.

– Ah, Doamne, da!

Ea se agăță de el, simțind senzația copleșitoare până când picioarele i se oprira din tremurat.

Când își reveni, își dădu seama că el o sprijinea cu o mână, ținând-o dreaptă și sărutându-i pielea gâtului. Respirația lui greoaie îi aluneca pe piele, ca o dovadă că o dorea, deși se abținea.

O parte din ea tânjea să-i desfacă nasturii de la pantaloni, să-l elibereze din lenjeria intimă și să-l tragă înspre ea, dar o altă parte recunoștea că era o idee proastă. Mai lăsase cândva dorința să-i distrugă viața, iar asta nu avea să se mai întâmple din nou. Indiferent cât de ispititor, Will Sloane nu era potrivit pentru ea.

El își retrase degetele, lăsându-și fruntea pe umărul ei, în timp ce își reveneau amândoi.

– Chiar dacă o să ajung în iad pentru asta, a meritat.

Îl auzi sugându-și degetele pe care le folosise să o atingă. Geamătul lui provocând un tremur adânc înlăuntrul ei.

Făcând un pas înapoi, îi apucă brațul și o conduse către o canapea mică. După ce se așeză, se duse la carafele din cristal și turnă două pahare pline cu un lichid închis la culoare, dându-i Avei ocazia de a-l studia. Cu hainele în dezordine, părul ciufulit de degetele ei, ochii întunecați și sălbatici, părea ca un om aflat la limita sănătății mintale. Pantalonii nu îi puteau ascunde erecția. „Sunt responsabilă pentru asta", se gândi ea nu cu puțină satisfacție.

Bărbatul din spatele fațadei elegante era întru totul surprinzător. Pământean, cu nevoi. Fără îndoială, obișnuit dintotdeauna să obțină tot ceea ce voia, era îngrozitor de autoritar. Dar acest Will Sloane, cel care avusese grijă de ea, care îi ceruse permisiunea în repetate rânduri, care îi făcuse trupul să cânte și nu-i ceruse nimic în schimb... acest bărbat era periculos.

Putea să înceapă să-l placă.

– Ce e neregulă cu tine în seara asta? întrebă Lizzie așezându-se pe canapea.

Era marți seară, iar Will se afla fără voia lui în casa lipsită de bun-gust a cumnatului său. Partea bună era că petrecea timp cu sora sa, pe care nu o mai vedea atât de des acum că se căsătorise.

Lizzie îl atinse pe umăr.

– Eşti mai urâcios decât de obicei. Nu te simţi bine?

Will îşi netezi stofa elegantă a pantalonilor de seară, încercând să câştige timp înainte de a răspunde. Ca să fie sincer, nu ştia exact cauza stării lui de melancolie. Se simţea sfârşit de sâmbătă. Nervos. Neliniştit. Îl durea stomacul mai mult decât de obicei şi nu putea să se concentreze la serviciu.

– Haide, Will! Spune-mi ce se întâmplă cu tine! Eşti supărat pentru încăierarea de la mitingul de sâmbătă?

Se strâmbă auzind-o pomenind de miting, dar nu din motivele pe care şi le-ar fi imaginat ea. Încă simţea gustul dulce al Avei, încă auzea ţipetele ei întretăiate din momentul orgasmului. Încă păstra senzaţia interiorului ei pe degetele sale. Sângele îi clocotea doar amintindu-şi toate acestea.

Fusese total nepotrivit să o atingă, totuşi ardea de dorinţă să o facă din nou.

Expirând, îşi schimbă poziţia ca să întâlnească privirea îngrijorată a lui Lizzie.

– Marşul a fost o dezamăgire, dar nu ne putem aştepta ca totul să se desfăşoare fără incidente. Şi nu sunt urâcios. Mă faci să mă simt ca un bătrân ramolit, plângându-mă despre cum erau lucrurile mai bune pe vremea mea.

– Toată lumea ştie cât eşti de reticent la schimbări. Câteodată chiar cred că eşti un bătrân ramolit.

– Mulţumesc, soră dragă.

Înghiţi o gură zdravănă din coniacul franţuzesc al lui Cavanaugh. Arsura din stomacul său era neplăcută, o înţepătură din durerea aproape constantă pe care o avea. Puse paharul din cristal pe măsuţa de lângă el.

Privirea ei cenuşie şi perspicace, atât de asemănătoare cu a lui, rămase ţintită asupra lui.

– Eşti bine? Ar trebui să mă îngrijorez?

Făcu semn cu mâna că nu, nedorind să o îngrijoreze. Urma să dea naştere nepotului sau nepoatei sale în decembrie. Şi mai mult decât atât, încercase să o protejeze atât de des, încât devenise acum o a doua natură.

– Sunt bine. Aud că mult mai bine decât tine.

Ea se strâmbă.

– Stomacul nu pare să mi se liniștească, indiferent ce-aș face. Îmi vine să vărs toată ziua.

– Nemaipomenit, șopti el. Dovada sarcinii ei continua să-l enerveze. Nu voia să și-l imagineze pe Cavanaugh în pat cu sora lui mai mică. Dacă ar face-o, probabil că ar vărsa el primul.

– Oprește-te, spuse ea împingându-l ușor încă o dată. Știu ce gândești, dar eu îl iubesc.

– Știu și încerc. Sunt aici, nu?

– Da, deși ai petrecut mai mult timp vorbind cu domnul Harper decât cu soțul meu.

– Așa e, deși așa a făcut și soțul tău, aș putea spune. Dacă Harper nu ar fi aici, tăcerea ar fi fost tema serii. Îți place serviciul de ceai pe care ți l-am trimis ieri?

Porțelan Haviland, lucrat manual, perfect pentru petrecerea unui copil.

– Este minunat. Mi-au dat lacrimile când l-am despachetat, zise ea prinzându-l de braț. Mulțumesc. Nu-ți pot spune cât de mult înseamnă pentru mine entuziasmul tău față de copilul nostru.

El se foi, luându-și un moment să-și îndrepte manșetele. Părea un pic ciudat să fie atât de entuziasmat de copilul surorii sale, dar aproape că el o crescuse pe Lizzie. Se simțea apropiat de ea... mândru de ea într-un mod pe care nu-l putea explica.

– Într-o zi, poate că-mi vei putea întoarce favoarea.

– Da, căutarea soției perfecte. Cum te descurci?

Flutură din mână.

– Domnișoara Rives urmează să se logodească cu băiatul mai mic al familiei Bryce, așa că am eliminat-o de pe listă. În afară de asta, nici un progres.

Ea luă o gură de ceai.

– Ziarele au menționat că ai escortat o femeie de la parada din Albany la vagonul tău personal. E cineva cunoscut?

Will încerca să nu citească niciodată articolele despre el. Erau în general false, faptele se pierdeau undeva între câștigarea cititorilor și simpla incompetență. Singura persoană în care avea încredere era Calvin Cabot, iar asta se datora faptului că omul publica exact ceea ce-i cerea Will, cuvânt cu cuvânt.

– Nu ar trebui să crezi tot ce citești, spuse el.

– De obicei nu cred, dar acesta a fost un articol deosebit.

– Lizzie, zise el oftând.

– Bine, dar dacă ești serios în legătură cu ideea de căsătorie, nu ar trebui să fugi aiurea cu o femeie misterioasă.

– Nu am fugit niciodată aiurea, și eu credeam că nu vrei să mă căsătoresc.

– Vreau să te căsătorești, dar nu cu fetele de pe lista ta. Prefer să ai ceva real, o căsnicie care să te facă fericit. Așa cum au avut părinții noștri. Și cum am eu și Emmett.

Ignorând vinovăția pe care o simțea în legătură cu comentariul despre părinții lui, aruncă o privire spre Cavanaugh. Magnatul oțelului se afla în partea cealaltă a camerei, vorbind cu Harper și cu soția lui, dar nescăpând-o din ochi pe Lizzie.

– Te rog, spuse Will. Încă nu mi s-a așezat bine mâncarea.

Ea râse, iar pe fața lui Will apăru o expresie amuzată. Îi fusese dor de ea. Fusese o prezență constantă în viața lui timp de douăzeci și unu de ani, și i se părea încă ciudat să nu o vadă zilnic. Lizzie și Northeast fuseseră preocuparea lui mai bine de zece ani.

– Dragul meu frate, ai fi insuportabil dacă nu te-aș iubi atât de mult.

– Pot să-ți spun ceva? îi întrerupse o voce joasă.

Will își ridică privirea și îl văzu pe soțul surorii sale lângă Lizzie. Cavanaugh ridică mâna soției lui și îi sărută degetele. Simțindu-se ca un intrus, Will se ridică.

– Vă las singuri atunci. Scuzați-mă!

– Așteaptă, Sloane! Cu tine vreau să vorbesc.

Asta era ceva la care nu se așteptase. Singurele două lucruri pe care le aveau în comun erau Lizzie și afacerile. Will nu avea neapărat chef să discute despre nici una acum.

– Nu poate aștepta?

– Nu, vino la mine în birou.

Se aplecă și o sărută pe Lizzie pe obraz, apoi se îndreptă. Will îl urmă pe hol, iar Cavanaugh îl conduse prin casa opulentă. Dumnezeule, cum suporta sora lui așa ceva? Cantitatea de auriu era jenantă. Cel puțin tablourile erau de bun-gust, existau și câțiva pictori olandezi printre cei americani, cum ar fi Flagg și Whittredge.

Biroul lui Cavanaugh, pe care Will îl mai vizitase și înainte, era un cavou, în care echipamentul modern aștepta tăcut ca orele

de lucru să înceapă. Cavanaugh aprinse lumina și făcu semn către un scaun.

– Ia loc. Un trabuc?

Will alese un trabuc din cutia emailată pe care i-o arătase Cavanaugh, iar cumnatul său făcu același lucru. După ce se așezară, amândoi cu trabucurile aprinse, Cavanaugh spuse:

– Vreau să cumpăr căile ferate Northeast.

O gură plină de fum coborî în plămânii lui Will, făcându-l să se înece, iar ochii i se umplură cu lacrimi. Se chinui să-și revină.

– Dumnezeule, spuse el cu greu. Ești nebun?

Cavanaugh rânji satisfăcut.

– Pe cât îmi place să te prind nepregătit, pe atât sunt de serios.

– Nu. Răspunsul e *nu*.

– Așteaptă, ascultă-mă mai întâi!

Will își încrucișă brațele la piept. Cavanaugh fusese interesat de Northeast de când cu afacerea aceea cu firma frauduloasă de investiții de la sfârșitul anului trecut. Da, Will suferise un eșec financiar – unul care o trimisese pe Lizzie să-l caute pe Cavanaugh, dar compania se redresase. Minunat. Northeast nu mai era în pericol – iar Will nu avea nici o intenție de a vinde.

Când devenise clar că Will nu-l va contrazice sau că nu va pleca, Cavanaugh spuse:

– Știu că ți-ai revenit după delapidarea aceea dezastruoasă. Compania este într-o stare excelentă.

– Mulțumesc, zise Will sarcastic.

– Dar nu sunt sigur cum ai de gând să te ocupi cum se cuvine de Northeast, dacă vei fi în Albany. Lasă-mă să cumpăr eu compania. Vei rămâne în consiliul de conducere, îți vei păstra acțiunile. Dar cred că mă pot descurca mai bine, mai ales după va fuziona cu East Coast Steel.

– Să fuzioneze!

Sărind în picioare, Will își desfăcu haina și își puse mâinile în șold.

– Ticălos arogant! Crezi că voi lăsa compania pe care am clădit-o să fie adăugată proprietăților tale, să o las să dispară? Dacă într-adevăr crezi asta, nu ești în toate mințile.

– Fii rezonabil! Știi cum se fac afacerile. Există cincizeci de eșecuri pentru fiecare companie de succes. Vrei ca Northeast să se clatine

când tu nu-i vei putea dedica suficient timp și energie, sau vrei mai degrabă să-ți vezi moștenirea dezvoltându-se? Îți promit că împreună îl putem scoate din afaceri pe Carnegie.

– Nu am nici cea mai mică intenție de a lăsa Northeast să se clatine, spuse el.

– Atunci te amăgești. Nu-ți înțeleg dorința de a avea o funcție politică, dar poate că ideea asta are o semnificație pentru tine. Dacă vei câștiga, asta îți va ocupa cea mai mare parte a timpului. Ce se va întâmpla atunci cu Northeast?

– Sunt o mulțime de membri competenți în echipa mea, care se pot ocupa de companie în absența mea.

– Cine, Pryor și Helmstead? Haide, Sloane! Știi că acești oameni nu pot avea grijă de afacere la fel ca mine. O să ai noroc dacă vei supraviețui șase luni cu oricare din ei. Nu fi prost!

Nu îl surprindea că Cavanaugh îi pomenise pe cei doi vicepreședinți de la Northeast ca fiind alegerile lui Will pentru poziția temporară de președinte. Cavanaugh se folosea de informație, netemându-se niciodată să-și folosească forța fizică sau banii pentru a afla ceea ce voia să știe. Totuși, Will oftă, chinuit de durerea de stomac.

– Nu sunt prost și nici nu am de gând să vând. Chiar dacă aș avea, cu siguranță nu ți-aș vinde ție.

Cavanaugh scutură din cap, iar un mușchi îi zvâcni în maxilar.

– Știu că noi doi nu avem un trecut prea bun, dar asocierea noastră are un motiv. Ne-am ajutat unul pe altul să devenim foarte bogați în ultimii patru ani. Unde mai pui că sunt însurat cu sora ta, la naiba! Dacă ți-aș face rău, Elizabeth nu ar mai vorbi niciodată cu mine.

Will deschise gura să spună că i-ar conveni asta foarte mult, dar Cavanaugh ridică o mână.

– N-o spune! Ea este a mea și o voi păstra, zise el ridicându-se și vârându-și mâinile în buzunar. Gândește-te la propunerea mea de a cumpăra compania, e tot ce-ți cer.

„Este asta suficient de distractiv pentru tine? Par amuzant acum?"

Ava se înroși amintindu-și cuvintele lui Will. Nu-și imaginase ca el să fie atât de... seducător. De sălbatic. Da, ea îl provocase, incitându-l cu nesăbuință ca să-i vadă reacția. Numai Dumnezeu știa ce-i

venise în tren, dar simțise nevoia să facă asta. Simțise nevoia să descopere ce se ascundea sub fațada aceea lustruită.

Rezultatul o surprinsese total.

Păruse la fel de bulversat ca și ea după sărutul lor devastator. Restul călătoriei până la gara Grand Central îl petrecuseră în tăcere, apoi el insistase să o conducă acasă. În fața ușii, o sărutase pe obraz, șoptindu-i:

– Nu regret nimic. Noapte bună, femeie înnebunitoare.

Înnebunitoare, în ce fel? Fiindcă îl provocase?

– Madame Zolikoff, ce spun spiritele?

„La naiba!" Ava se scuturã. Era în mijlocul unei ședințe de spiritism, cufundată în transă pentru a comunica cu spiritele din lumea cealaltă. În fiecare zi de miercuri obișnuia să închirieze o cameră ieftină de hotel pentru a se întâlni cu clienții. Nu avea vreme de pierdut cu amintiri despre un magnat al căilor ferate.

Tăblițele din mâinile ei erau grele, dar familiare. Își puse un deget sub cea de dedesubt și își folosi unghia pentru a scoate zgomote stridente. Cu mâna liberă îl apucă pe domnul Holiday de braț.

– Auziți? Spiritele ne scriu.

– Ce spun? întrebă nerăbdător bărbatul.

– Au un mesaj special pentru dumneavoastră.

Ea continuă să zgârie, o mișcare pe care clientul ei nu o putea detecta în lumina palidă din încăpere. Farsa era relativ simplă: Înainte să înceapă, îi arăta domnului Holiday patru tăblițe goale într-o succesiune rapidă, numai că una dintre ele era arătată de două ori. Cea pe care nu o arătase conținea deja un mesaj scris cu creta, unul pe care îl scrisese în dimineața aceea.

După ce le lăsa spiritelor un timp suficient să „scrie", își punea degetul mare de la picior sub spațiul dintre piciorul mesei și podea, smucindu-se pentru a mișca masa. Domnul Holiday răsuflă întretăiat, iar Ava spuse:

– Spiritele au terminat mesajul.

Întorcându-se la tăblița scrisă, îi arăta mesajul:

– „Te iert. Te rog să te ierți și tu."

Domnul Holiday își duse mâna la gură.

Succesul unui mediu depindea de cât de mult știa despre clienții ei, apoi de a folosi acele informații în timpul ședințelor de spiritism pentru a le face să pară cât mai exacte. Domnul Holiday,

un client mai vechi, își pierduse soția în urmă cu trei luni. Durerea lui era complicată de faptul că se certase cu soția lui chiar în ziua morții ei, ultimele cuvinte pe care și le spuseseră fiind foarte furioase. Era atât de îndurerat, încât nu fusese în stare să se întoarcă la muncă și își pierduse recent slujba la bancă. Ava spera să-l poată elibera de vinovăție.

La plecare, domnul Holiday o strânse cu căldură de mână și își exprimă recunoștința. Îi promisese să revină peste două săptămâni pentru altă ședință.

Ava închise ușa după el și oftă. Câteodată îi era greu să ia bani știind că făcea trucuri ieftine, chiar dacă le dădea ceea ce își doreau. Dar încerca să facă ceva bun pentru clienții ei, să le dea mesaje pozitive, care să le îmbunătățească viața, precum ar fi să înceteze să mai aibă aventuri amoroase, să-și petreacă mai mult timp cu copiii sau să facă donații pentru cauze nobile. Acest altruism secret era ceea ce o ajuta să doarmă noaptea.

Totuși, în ultima vreme, somnul o ocolise din cu totul alt motiv. Un alt rău pe care să-l pună în seama feroviarului.

Și problema nu făcea decât să se înrăutățească. Cu cât se afla mai mult în preajma lui Will, cu atât îl plăcea mai mult – nu că l-ar mai fi văzut din nou. El dorise ca ea să participe la miting, iar ea își ținuse promisiunea. Nu avea nevoie de Will Sloane în viața sa, ca să fie disturbată de criticile și sărutările lui dezarmante. Cu atât mai rău, cu cât trebuia să-l asculte pe Tom lăudându-i geniul în fiecare seară la cină.

Aparent, Will era bine văzut la sediul căilor ferate Northeast, ca un fel de geniu. Preluase conducerea afacerii la o vârstă fragedă și făcuse din ea una dintre cele mai de succes companii din țară. Era un șef corect și amabil – cuvintele lui Tom – și niciodată prea ocupat ca să nu stea de vorbă și cu ultimul angajat. După spusele lui Tom, Will lucra încontinuu în biroul lui, venea înaintea celorlalți și rămânea ultimul după ce toată lumea pleca acasă. Pentru Ava nu avea sens; bărbatul era de neînțeles. Ce voia să demonstreze?

Slavă Cerului că Tom începuse imediat să lucreze. Ava avea să-i fie pe veci recunoscătoare lui Will pentru că îl salvase pe fratele ei de la un viitor întunecat și periculos.

Se auzi un ciocănit la ușă. Ciudat, nu mai avea clienți programați. Întredeschise ușa și văzu doi necunoscuți bine îmbrăcați, care

stăteau în prag. Unul avea o barbă lungă, iar celălalt, o cicatrice pe obraz. Nu voia să știe circumstanțele în care fusese acesta rănit.

– Madame Zolikoff, aveți puțin timp? spuse unul dintre bărbați, uitându-se la ea.

Devenind brusc precaută, rosti cu accentul ei rusesc:

– Despre ce este vorba?

Celălalt bărbat ridică mâinile.

– Nu dorim să vă facem rău, domnișoară. Vrem să vă propunem o afacere.

Nu făcu nici o mișcare pentru a-i lăsa să intre, ținând bine ușa cu mâna. Locul unde se afla o punea într-o poziție precară, și nimic nu-i putea împiedica pe acești doi bărbați să-i facă rău după ce intrau în încăpere.

– Puteți lăsa ușa deschisă, dacă vreți. Nu dorim decât să vă vorbim.

Înghiți în sec, încuviință din cap și făcu un pas în spate, lăsând ușa întredeschisă. Avea un pistol în geantă, dar nu ar fi apucat să ajungă la el, dacă i-ar fi făcut rău bărbații. Totuși, prezența armei îi oferea oarecare confort.

– Eu sunt domnul Grey, iar acesta este asociatul meu, domnul Harris. Te urmărim de ceva vreme. Sunteți impresionantă.

– Da, spuse Harris. Reprezentațiile dumneavoastră de luni seara aduc cu fiecare săptămână din ce în ce mai mult public.

– Vă mulțumesc, spuse ea cu grijă.

– Motivul pentru care ne aflăm aici este acela că lucrăm cu multe alte medii din New York. Ați auzit de domnul Harold Glade?

– Desigur. Glade era unul dintre cei mai renumiți din oraș, unul care avea reprezentații la Madison Square Garden, în fața a mii de oameni.

– Dar de doamna Kitzinger? Sau de doamna Paulson?

Ava încuviință din nou din cap.

– Ce legătură au cu mine?

– Lucrăm cu ei la o mică... finanțare creativă. Vedeți, aveți clienți care au încredere în dumneavoastră. Vin pentru sfaturi, precum ce să facă cu proprietatea Agathei sau ce acțiuni să cumpere. Aici intervenim noi. Noi deținem o companie mică spre care vă puteți direcționa clienții să investească. Noi luăm apoi banii și vă oferim un procent.

– Și ce obțin clienții mei?

Grey ridică din umeri.

– Le oferim beneficii modeste la început. Apoi, la scurt timp, compania dă faliment, iar noi începem o alta. Este garantat.

– Compania dă faliment, dar dumneavoastră păstrați toate profiturile.

– Pe care la împărțim cu dumneavoastră, desigur.

– Desigur.

Simți că i se face greață. Erau oameni hotărâți să obțină bani din orice sursă posibilă. Situația era ironică, deoarece și ea făcea același lucru, dar mai puțin evident, doar că cel puțin ea le dădea clienților ceva în schimb. Bărbații aceștia erau doar niște hoți.

– Puteți câștiga mulți bani de la noi, domnișoară Jones.

Sângele îi îngheță în vene și se încordă. Nu mai avea nici un rost să păstreze accentul.

– Cum...

Zâmbetele lor începură să exprime din ceva plăcut ceva sinistru.

– V-am urmărit, am fost atenți la cariera dumneavoastră. Ar trebui să vă simțiți flatată. Deveniți rapid una dintre cele mai importante medii din oraș.

Să se simtă flatată nu se regăsea printre multele emoții pe care le avea în acel moment. Panică, teamă, resentiment, furie...

– Nu vă pot ajuta, domnilor. Apreciez oferta dumneavoastră, dar va trebui să căutați în altă parte.

Își zâmbiră într-un mod pe care ea nu-l putu descifra, după care Harris spuse:

– Ați înțeles greșit, domnișoară Jones. Când vă spuneam că vă oferim această oportunitate, asta nu este ceva ce puteți refuza.

– Mă tem că nu înțeleg.

Harris își vârî mâinile în buzunar și începu să se plimbe prin încăpere. În timp ce Ava încercă să fie atentă la el, Grey spuse:

– Mediile care ne refuză nu-și mai găsesc de lucru. Nu am vrea să atragem atenția asupra reprezentaților dumneavoastră și să vă denunțăm activitatea frauduloasă.

– Mă amenințați.

Ar putea la fel de bine să vorbească direct.

– Da, deși nu există nici un motiv să ne refuzați. Am mai făcut asta de atâtea ori, iar câștigul este sigur de partea celor implicați în mod direct.

– Și acum, că v-am împărtășit micul nostru secret, zise Harris din spatele ei, ar fi păcat ca noi să-l divulgăm pe al dumneavoastră.

Strânse din pumn până-și simți unghiile intrând în carne. Nu avea nici o putere. Ar putea să o demaște oricând, dacă nu era de acord. Desigur, clienții ei ar putea să nu-i asculte sfaturile, mai ales dacă erau vagi și șovăitoare.

– Am nevoie de timp de gândire, le spuse ea.

– Desigur, rosti Grey cu grijă. Dar nu prea mult. Nu am vrea să cereți ajutor unuia dintre prietenii dumneavoastră influenți.

Se referea la Bennett – sau, mai rău, la Will? Îi bătea inima, încercând să-și controleze respirația și să rămână rațională.

– Vă dau răspunsul săptămâna viitoare.

Capitolul 10

Nopțile începutului de vară, cu briza lor molatică și răcoroasă, erau preferatele Avei. Orașul urma să se transforme într-un furnal în lunile iulie și august, când căldura te sufoca. Acum temperatura rămânea deseori suficient de scăzută pentru a purta doar o haină subțire, vremea perfectă pentru o plimbare după masa de seară, când putea să-și pună gândurile în ordine.

Străzile erau liniștite, iar majoritatea familiilor dormeau deja la ora asta. Cartierul în care locuia acum era destul de departe de sărăcia și dezordinea clădirilor din Lower East Side. În partea de vest locuiau mai multe familii din clasa mijlocie, care se trezeau devreme pentru a-și începe activitatea de clerici sau cea de furnizori de servicii. Deși poate nu era destinația lor finală, familia Jones se descurca mult mai bine aici.

O viață simplă, asta era ceea ce-și dorea. O existență mai bună pentru ea și familia ei. Una fără angoase și suferințe. Una spațioasă și cu mult verde. Una fără trucuri și costume.

Una fără șantaj.

Nu-și închipuise vreodată că ar putea fi șantajată – demascată drept escroacă, posibil, dar nu șantajată. Ar continua acei bărbați să o amenințe dacă îi refuza? Dacă era doar ea la mijloc, dacă

nu i-ar fi descoperit numele real, Ava le-ar fi spus să se ducă la naiba. Dar cum să-și pună frații în pericol refuzându-i?

Un zgomot din depărtare îi atrase atenția – tocul unei cizme pe trotuar. Întorcându-se, se încordă, pregătită să se apere împotriva oricăror lepădături din orașul întunecat. Doar că nu era nimeni. Privi încordată, scrutând întunericul.

– E cineva acolo?

Tăcere. Continuă să meargă, de data asta mai repede. Rareori se simțise nesigură în New York, chiar și atunci când era singură, dar în seara asta se simțea în pericol. Poate că asta li se datora lui Grey și Harris?

După ce coti, observă o trăsură în fața casei ei. Dintr-un lemn frumos de castan și cu un vizitiu îmbrăcat elegant. Era straniu. Nu era obișnuită cu astfel de opulență în cartierul ei. La ferestrele caselor dimprejur se puteau observa capetele câtorva vecini curioși să vadă cărui dandy îi aparținea acea trăsură frumoasă.

Un dandy. Stomacul i se strânse atât de anticipare, cât și de teamă. Ar putea fi...? Voia să-l vadă din nou – de fapt, voia să-l *sărute* din nou –, dar trebuia să stea cât mai departe posibil de Will Sloane.

Încetini și se gândi să se întoarcă...

Ușa trăsurii se deschise și apărură două picioare îmbrăcate în stofă neagră. Un bărbat cu părul blond, care arăta familiar, coborî, lăsând la iveală înălțimea lui impresionantă și își aprinse un trabuc. Ah, Doamne! Aproape că se împiedică, arăta atât de frumos! Își schimbase costumul de zi cu niște haine de seară, croite impecabil: o cămașă albă și apretată, și o lavalieră, care-l făceau să pară un far în lumina felinarului. Era... îți tăia respirația, pur și simplu. Impunător și arogant. Un bărbat care avea deja bogăția și privilegiile în sânge, căruia hainele scumpe îi veneau perfect, ca și cum ar fi fost născut să le poarte. Ceea ce era, credea ea, adevărat.

Fără îndoială că participase la un eveniment elegant, unul unde bărbații îi făceau pe plac, iar femeile îl doreau lângă ele, în timp ce pe ea o așteptau vremuri grele. Circumstanțele lor nu puteau fi mai contrastante.

Totuși, ea nu se jena cu viața ei. Luptase mult chiar și pentru puținul pe care îl avea. Alte femei ar putea fi intimidate de Will, dar ea nu va fi una dintre ele, iar el nu avea decât să sară în North River dacă nu-i plăcea.

Își ridică bărbia.

– Domnule Sloane. Ce vă aduce pe Bank Street în această seară?

El își vârî mâinile în buzunare.

– Bună seara, domnișoară Jones. Voiam să vă vorbesc. M-ați putea însoți într-o scurtă plimbare?

Încremeni. Ideea de a fi cu el într-o trăsură închisă o sperie. I se aruncase în brațe în vagonul trenului, iar asta se sfârșise cu mâinile lui sub fustele ei. Nu se știe ce putea urma.

– Putem vorbi aici, spuse ea uitându-se către trotuarul aproape gol. Nu e nimeni aici.

– Nu e tocmai adevărat, spuse el făcând semn cu bărbia către clădiri. Sunt ochi și urechi peste tot în jurul nostru. Mergem?

Era plimbarea cu trăsura legată de intimitatea conversației lor sau de ascunderea existenței vizitei sale? Doamne ferește ca asociații lui să afle despre relațiile lui cu oamenii obișnuiți. Probabil că ar fi dat afară din cluburile lui simandicoase. I s-ar retrage invitația la balul mascat anual al doamnei Astor. Sau ar fi fugărit pe Fifth Avenue de o mulțime înarmată cu furculițe de cocktail.

Ea își frecă tâmplele. Gândurile legate de acest bărbat erau un haos total.

– Will, nu înțeleg cum ar fi asta o idee bună.

– Te rog, Ava, spuse el în șoaptă. Doar câteva minute. Aș vrea să vorbesc cu tine, dar nu sunt tocmai îmbrăcat pentru o plimbare prin oraș.

– Nu există nici o șansă de a renunța și de a te duce oriunde ești așteptat în seara asta?

El zâmbi ușor, ochii cenușii strălucindu-i amuzați.

– Nici una.

– Urcați în trăsură cu el, domnișoară, strigă o voce feminină de deasupra, una dintre vecinele în vârstă care se bucurau de spectacolul de jos. Dacă nu, mă urc eu.

Urmară câteva chicoteli.

– Ah, Dumnezeule, murmură Ava și păși către trăsură.

Câteva secunde mai târziu, se așeză pe perne. Will o urmă după ce îi spuse ceva vizitiului.

Era puțin spațiu în interior. Umerii și șoldurile lor se aliniară, lipindu-se unele de celelalte, apropierea arzând-o prin haine

și încălzindu-i pielea asemenea tălpii unui fier de călcat. Se retrase ușor, încercând să lase spațiu între ei, dar în zadar. Trăsura se puse în mișcare, iar ea se abandonă ideii de a-l simți aproape.

– Gata, a fost atât de greu? întrebă el.

Nu îndrăzni să-l privească. Era mult prea aproape. Îl putea săruta dacă se înclina ușor, trimițându-l la evenimentul la care era așteptat cu gustul ei pe buze. Atâtea gânduri nebune. Sincer, o putere malefică punea stăpânire pe ea de fiecare dată când Will Sloane se afla în preajmă.

Ea continua să privească pe fereastră și își ținea mâinile în poală.

– Ce voiai să-mi spui, Will?

Își netezi materialul pantalonilor lui eleganți.

– Ce-ai mai făcut de când ne-am văzut ultima dată?

Aproape că-i scăpă adevărul despre problema pe care o avea. Nu exista bărbat mai capabil decât Will Sloane, fapt demonstrat de noaptea în care îl salvase pe fratele ei și de ziua în care o salvase din mijlocul răzmeriței.

„N-am vrea să ceri ajutor nici unuia dintre prietenii tăi influenți."

Cuvintele i se învârteau prin cap. Era Will unul dintre acei prieteni influenți? Nu s-ar putea ierta niciodată dacă această dramă i-ar face rău lui sau oricărei alte persoane nevinovate.

În pofida amenințării implicite, impulsul de a-i spune lui Will era mare. Totuși, dacă ar ajuta-o să scape , unde ar ajunge? Dependentă de un bărbat bogat și puternic care să-i rezolve problemele, acolo ar ajunge. Jurase să nu-și mai permită niciodată una ca asta, indiferent de situația în care s-ar afla. Nu, cel mai bine era să se descurce singură.

– Bine, minți ea.

– Nu te pricepi deloc să minți. Ceea ce înseamnă că s-a întâmplat ceva. Ce este?

Ura faptul că el avea abilitatea de a o citi atât de bine. Nimeni nu o făcuse să se răzgândească cum o făcea Will.

– Nu contează, feroviarule. Nu mă poți ajuta cu nimic.

– Ava, oftă el. O să-mi spui până când vom termina această plimbare cu trăsura.

– Ah! Încăpățânarea. Își întoarse capul spre el. Nu-ți imagina că din cauza a ceea ce s-a întâmplat în tren mă poți controla. Nu ai dreptul.

– Greșit!

Buza i se curbă ușor, iar aerul din trăsură se încărcă precum un motor care făcea aburi.

– Tocmai din cauza a ceea ce s-a întâmplat în tren am dreptul să știu. Ai vreo problemă? A dat Thomas de bucluc sau ceilalți frați?

– Ești insuportabil. Eu nu îți pun întrebări personale legate de cum ți-a fost ziua.

– Ziua mea a fost plictisitoare, plină cu întâlniri de afaceri. Cred că a ta a fost mai interesantă.

Se lăsă liniștea, doar sunetul roților se auzea pe asfalt. Nu se punea problema să aibă încredere în el. Unde i-ar duce asta? Nu exista nimic, nimic altceva decât acest gol în stomac de fiecare dată când se gândea la el.

Și în asta consta toată nebunia.

– Will, nu înțeleg ce vrei de la mine.

– Eu...

Un mușchi îi tresări pe maxilar, iar lumina felinarului îi puse în evidență trăsăturile ferme ale feței.

– Te vreau, Ava. Îmi spun întruna că e o idee proastă, dar se pare că nu pot sta deoparte. Mă folosesc de orice scuză pentru a te vedea, și nu sunt sigur că ar exista vreun loc unde să mergi, iar eu să nu vin după tine. Deci ești tu – asta e ceea ce vreau.

Cuvintele erau mult mai mult decât anticipase ea. Sincere și directe, acestea îi demolau rezistența, ruinându-i toate încercările de a evada. Deși nu era o declarație de iubire veșnică, oricum nu ar fi putut crede vreuna. Felul în care se chinuiau reciproc, dar pe care nu voiau să-l recunoască, atracția ciudată, care nu avea nici așteptări și nici nu putea fi înțeleasă, toate o făceau să se topească.

Apoi el se aplecă și îi atinse buzele cu ale sale, întrerupând orice gând cu o sărutare la care tot visa de sâmbătă.

Will nu se putea controla în preajma acestei femei. Buzele ei pline, limba ascuțită și mintea ageră. Un trup care putea tenta un episcop... Era ca și când ar fi deschis ceva înlăuntrul său, ceva care nu ar mai putea fi închis din nou. Era un nebun în prezența ei și, în pofida rațiunii, putea să dea în sfârșit cărțile pe față. Dar Ava nu era precum campaniile pe care le controla; ea avea toată puterea asupra sa. Ar fi făcut aproape orice i-ar fi cerut ca să o mai guste o dată.

Îl sărută și ea bucuroasă, ca și când l-ar fi dorit și ea la fel de mult pe cât o dorea el pe ea. Căldura umedă a limbii ei se îmbina cu a lui când și-o mișcă în gura ei. Degetele ei i se împletiră în păr, ținându-se, și el adânci sărutul mai intens, cuprinzându-i bărbia pentru a obține unghiul perfect. Ea avea gust de mentă și de hotărâre, îndrăzneala ei făcându-i poftă mai mult decât orice băutură sau trabuc. Simțea cum își pierde capul, dorința făcându-l să-și piardă rațiunea. Dacă ar putea să-i ridice fusta aici, în această trăsură mică, și să o penetreze, ar fi făcut-o.

La naiba, îl transforma într-un barbar.

Buzele îi alunecară pe maxilarul ei, gustând-o, iar ea gemu. Inima lui îi bătea cu putere în piept, sângele îi fierbea, copleșit de nevoia de a o atinge. Voia să simtă fiecare centimetru din ea pentru cât de mult i-ar fi luat să-și sature dorința incontrolabilă. Ore... zile. *Ani.*

– Nu pot să nu mă gândesc întruna la ce s-a întâmplat în tren, îi șopti el în spatele urechii. Felul cum te-au simțit degetele mele. Sunetele de plăcere pe care le-ai scos. Am nevoie să aud acele sunete din nou.

Ea se cutremură.

– Will...

– Spune-mi, Ava. Spune-mi că ai nevoie de mine. *Spune-mi că nu sunt singur.*

– Da, am nevoie de tine, spuse ea prinzându-l de brațe și încercând să-l tragă mai aproape. Ah, Doamne, Will!

El se întoarse și o sărută frenetic. Buzele și dinții li se izbiră cu disperare în timp ce respirau unul în gura celuilalt. Mâinile lui îi alunecau pe brațe, pe umeri, coborând spre corset. Ea își arcui spatele, lipindu-se de el mai mult, iar el părea să nu-și mai încapă în piele.

– Îi voi spune lui Palmer să ne ducă la un hotel. Vreau să te dezbrac. Să te văd. Să te gust. Să mă îngrop între coapsele tale. De mai multe ori.

– Un hotel? se miră ea.

Îi prinse fusta cu o mână, ridicându-i materialul deasupra genunchilor. Doar o atingere scurtă pe pielea goală. O atingere pentru a verifica cât era de fierbinte și de umedă.

– Păi, nu putem merge în apartamentul tău, iar casa mea iese din discuție.

Îl prinse de braț, nepermițându-i să-i ridice fusta mai sus.

– De ce iese din discuție casa ta?

Tonul vocii ei se schimbase, din metal turnat în oțel. Îl împinse pentru a-i vedea mai bine fața, iar el se încruntă.

– Ava, nu duc femei acasă.

– Femei?

Buzele îi deveniră două linii albe, subțiri, așa că el încercă să-i explice, să recâștige momentul.

– Întotdeauna am fost discret cu relațiile mele amoroase, în special pentru a o proteja pe Lizzie. Și apoi mai sunt și angajații.

Ca să nu mai menționeze și campania. Nu voia să pericliteze cursa, nu acum când el și Bennett erau atât de aproape.

Înghiți în sec și închise ușor ochii.

– Vrei ca asta să rămână secret.

– Da, așa am făcut mereu cu viața mea privată. Pretind discreție în relațiile mele amoroase și prefer partenere de durată, care sunt înțelegătoare cu astfel de aranjamente clare.

– Aranjamente clare? Deci mă vrei ca amantă?

Ridică din umeri.

– Da, deși nu mă interesează ce nume îi dăm, iar tu poți stabili...

Durerea îi explodă parcă pe față, făcând-o să se întoarcă într-o parte.

– Du-te naibii, Will!

„La naiba, a durut!" Nu-l mai plesnise nici o femeie până atunci. Își încleștă fălcile, iar umilința și furia îi perpeleau stomacul. Se uită la ea, încercând să-și stăpânească furia, când observă strălucirea din ochii ei. Erau acelea... lacrimi?

Ea bătu în tavanul trăsurii.

– Lasă-mă să cobor! îi strigă lui Palmer.

– Continuă să conduci! strigă el, acoperind-o.

Apoi arătând spre ea cu degetul, îi spuse:

– Nu pleci din această trăsură până când nu-mi spui de ce ești supărată.

– Tâmpitule, nu-ți datorez explicații. Nu-ți datorez nimic. Lasă-mă să plec!

Încercă să apuce mânerul ușii, dar el o prinse de umeri.

– Ava, calmează-te! Vreau să știu ce s-a întâmplat. De ce ești pe punctul de a plânge?

– Nu plâng! spuse ea. Sunt atât de furioasă, încât te-aș putea omorî cu mâna mea. Cum îndrăznești să încerci să mă faci amanta ta. Întreaga ofertă este jignitoare.

– Este practică. Ne dorim, ai recunoscut și tu, se auzi spunându-i în timp ce-i dădu drumul la umeri. Îi trecu un gând prin minte, unul la care reflectase puțin înainte, fără a-l aprofunda. Aproape că se jenă întrebând-o: Ești inocentă?

– Nu, răspunse ea. Nu sunt. Ceea ce sunt sigură că nu te surprinde deloc. Cine s-ar aștepta la altceva de la o femeie ca mine, nu-i așa?

– Nu m-am așteptat la nimic de la tine niciodată – nimic altceva decât să primesc un răspuns direct. Minți și îmi eviți întrebările de fiecare dată.

– Fiindcă am învățat cu mult timp în urmă să nu am încredere în bărbați ca tine. Bărbați care cred că femeile există pentru propriile plăceri, le folosesc și apoi le aruncă. Dar nu-ți voi permite să mă tratezi cu lipsă de respect, indiferent cine ești și unde locuiești.

– Cine?

El își strânse pumnii.

– Dă-mi un nume!

– Nici nu te gândi. Nu ai nici un drept să știi acea informație. Pe lângă asta, nu mai contează.

– Pentru mine contează foarte mult. Pentru că mă consideri vinovat din cauza altcuiva.

– Nu, Will. Te consider *pe tine vinovat*. Tratezi pe toată lumea ca și când ți-ar fi inferioară, ca și când toți cei care nu sunt născuți cu un sânge la fel de albastru ca al tău nu sunt buni de nimic. Nu voi fi amanta ta, nu voi fi secretul pe care îți este rușine să-l recunoști.

– Atunci, ce vrei, Ava? Să te curtez? Fii serioasă!

Trase adânc aer în piept, ceea ce îl făcu pe el să înțeleagă mai mult despre neliniștea pe care o avea decât îi putea citi în expresia de pe față.

– Sunt foarte serioasă. Și nu vreau nimic de la tine. Absolut *nimic*.

Nu-i veni nici un răspuns în minte. Se holbă la ea, mintea lui încercând să deslușească complicațiile acestei conversații. Cu un minut în urmă se aflau într-o îmbrățișare pasională, iar acum urlau unul la celălalt. O dorea. Foarte tare. Dar nu avea nici o idee ce voia ea.

Ca el să o curteze public? Ideea era absurdă. Nu va sacrifica tot ceea ce construise doar pentru a se culca cu ea.

Bătu cu mâna în acoperișul trăsurii.

– Aici, te rog, strigă ea, privindu-l în timp ce roțile încetiniră.

Nici unul dintre ei nu vorbi.

Blestemându-se de nenumărate ori, îi deschise ușa și o ajută să coboare. Erau doar un pic mai sus de locuința ei. Numai Dumnezeu știa de câte ori înconjurase Palmer clădirea.

Ea își scutură fusta și o netezi cu grijă înainte de a-și întoarce capul.

– La revedere, Will Sloane.

– Domnilor, cred că am discutat suficient în după-amiaza aceasta. Will se ridică din capul mesei lungi din stejar și își strânse hârtiile.

Bărbații din jurul mesei, angajații care ocupau cele mai importante posturi la Northeast, începură și ei să se ridice, privindu-l pe Will.

– Îi vom face lui Frick o ofertă de producție de fier luna viitoare, de îndată ce aranjăm detaliile.

– Nu va fi de acord niciodată, spuse Henry Young.

Young fusese unul dintre aliații lui Archibald Sloane, și cel mai mare spin în coasta lui Will.

– Frick este plătit de Carnegie.

Adevărat, dar sentimentul de loialitate mersese mult prea departe în afaceri – în special între cei doi bărbați. Poate că Will va vorbi cu Cavanaugh despre un parteneriat. Cu East Coast Steel și Northeast Railroads împreună, Frick ar fi nebun să nu-i aleagă.

Will ridică mâna.

– Lasă-mă să văd ce pot face. Rezolvăm săptămâna viitoare.

Murmurele îl urmară afară din încăpere. Ignorându-le, îl găsi pe Frank, asistentul lui, care îl aștepta pe hol.

– Domnule Sloane, începu Frank în timp ce continuau să meargă pe coridor spre biroul lui Will. Au venit câteva telegrame, și domnul Pearson v-a telefonat. V-a rugat să-l sunați înapoi de îndată ce puteți. Ținea un maldăr de telegrame pe care Will le luă și le citi rapid.

– Sună-l pe Pearson de îndată ce ne întoarcem, spuse el, concentrându-se încă la telegrame. Se clătină când văzu un nume pe una

dintre telegrame: Ava. Se răzgândise? Se uită mai bine și văzu, nu, era Abe, nu Ava. Îi căzură umerii de dezamăgire.

Încercase să nu se gândească la ea în ultimele zile. Ea spusese nu, iar el... el fusese nevoit să accepte. Refuzul era ceva neobișnuit pentru el, un tonic amar pe care nu voia să-l înghită. Având avantajele contului bancar și cele ale unei înfățișări decente, nu i se mai întâmplase niciodată ca o femeie să-l refuze. Deci de ce se opunea Ava relației lor?

Brusc începu să-l doară stomacul, iar Will se grăbi către ușa biroului, urmat de Frank. Peste umăr, Will îi dădu asistentului său răspunsurile la unele dintre telegrame în timp ce intrau în birou.

– Adu-mi tranzacțiile de dimineață, îi spuse lui Frank când ajunseră în birou. Vreau să văd cum s-a încheiat bursa.

– Da, domnule, răspunse tânărul. Altceva?

– Găsește-mi niște bicarbonat de sodiu, spuse el frecându-și stomacul în timp ce se așeză. Asta e tot.

Un ciocănit timid în ușă îi atrase atenția lui Will. Tom, fratele Avei, stătea în prag, părând agitat. Văzându-l, se gândi fără să vrea din nou la Ava, deși Will nu se putea supăra pe băiat din cauza surorii lui.

– Da, Tom?

– Aveți timp un minut, domnule?

La auzul cererii, Frank se arătă surprins, iar Will știu că în câteva minute, Tom va primi o lecție despre cum trebuia să se comporte la birou.

– Este în regulă, Frank. Găsește-mi bicarbonatul, iar eu voi vorbi cu Tom.

– Desigur, domnule, spuse Frank grăbindu-se să iasă din cameră și privindu-l pe Tom cu dispreț.

Când se închise ușa, Will spuse:

– Nu ține cont de Frank. Are grijă de timpul meu, deși câteodată exagerează.

– Am remarcat, spuse Tom. Fac tot ce pot ca să învăț cum merg lucrurile aici.

– Din câte am auzit, faci o treabă nemaipomenită. Frank a spus că te-a mutat la registrul contabil fiindcă te pricepi la numere.

– Mă pricep?

– Ești foarte bun, completă Will.

– Ah, da, mă pricep. Îmi plac numerele. Întotdeauna mi-au plăcut, de pe vremea când aveam un joc cu zaruri pe Canal Street.

Will se abținu să nu zâmbească.

– Bănuiesc că sora ta nu știe de acel joc cu zaruri.

Tom se albi ușor la față, ceea ce îi oferi răspunsul la întrebare.

– Nu, m-ar omorî dacă ar ști. Nu-i veți spune, nu-i așa?

– Ai cuvântul meu. Nu avea rost să-i spună că nu o va mai vedea pe Ava niciodată. Despre ce voiai să-mi vorbești?

– Ei bine, parcurgeam registrul contabil și m-am gândit că poate ar trebui să le compar cu cifrele de anul trecut...

– De ce-ai vrea să faci asta? îl întrerupse Will brusc. Registrul de anul trecut a fost... o rușine. Lui Will îi scăpase că firma de investiții fura bani de la Northeast Railroads, și înlăturase evidența greșelii sale din birou. Nimeni nu va vedea acel registru în afară de el.

– Ca să-mi fac o idee despre cum se descurcă de la an la an compania. M-am gândit că, dacă vom compara săptămâna aceasta cu aceeași săptămână de anul trecut, veți putea vedea cât de mult a progresat. Dar nu găsesc registrul contabil de anul trecut.

Băiatul era inteligent, fără îndoială. Lui Will îi plăcea inițiativa lui Tom de a îndeplini o sarcină care nu îi fusese trasată pentru a-i îmbunătăți lui Will înțelegerea asupra companiei.

– Acel registru este privat dintr-un anumit motiv, Tom, dar îți apreciez sârguința. Poate că poți compara cu anul din urmă?

Tom încuviință din cap.

– Am fost îngrijorat că v-a luat cineva registrul, domnule Sloane. Mă bucur să aud că știți unde se află.

– Desigur că știu. Se legănă în scaun. Asta era tot?

– Da, domnule. Vă las atunci.

Întorcându-se, Tom se îndrepta către ușă, dar Will îl strigă.

– Așteaptă, Tom. Spune-mi...

Voia atât de mult să întrebe asta, să afle orice fărâmă de informație despre ea, dar mândria își făcu simțită prezența.

– Cum îți place ce faci aici?

Un zâmbet se întinse pe chipul lui Tom.

– Îmi place foarte mult, domnule Sloane. Vă mulțumesc pentru oportunitate.

Will făcu un semn cu mâna.

– Este plăcerea mea. Mă pricep să identific oameni talentați, iar tu completezi foarte bine lista angajaților mei. Dar ce fac prietenii tăi, cei cu care ai fost arestat? Știi ceva despre ei?

– Nu, domnule. Tom ridică din umeri. Și nu vreau să am de a face cu nici unul dintre ei. Știți, când eram la închisoare, nu au vrut să le spună polițiștilor că era prima dată când lucram cu ei. Au făcut să pară ca și când era ceva obișnuit. Ce fel de prieteni fac asta?

– Nu unii foarte buni, spuse Will. Mă bucur că te-ai distanțat de acea viață. Ai un viitor strălucit în față, Tom. Să nu uiți niciodată asta.

– Nu voi uita, domnule. Și vă mulțumesc că m-ați acceptat.

– Desigur.

Făcându-i semn din cap, Will îl lăsă să plece. Dar chiar când Tom deschidea ușa, Will se auzi întrebându-l:

– Și ce face sora ta? întrebă el aproape tresărind. Gata cu mândria!

– Mary?

– Nu, cealaltă.

– Ava? întrebă Tom frecându-și ceafa. Nu prea știu. A fost tăcută în ultimele zile. Nu vrea să vorbească. E bucuroasă pentru slujba mea, totuși. A spus că ne vom putea muta în nord și mai curând datorită salariului meu.

Lui Will i se strânse stomacul, simțind din nou arsura. Unde naiba era Frank cu bicarbonatul ăla?

– Deci, asta este ceea ce vrei? Să te muți în nord?

– La dracu' – adică la naiba, nu. Ava este cea care vrea să se mute. Nu eu. Nu vreau să părăsesc orașul.

– Bine. Poate încerci să o convingi.

Tom zâmbi amuzat.

– Ava este foarte încăpățânată, domnule Sloane. Cred că aș avea mai mult noroc să conving un porc să-i crească aripi și să zboare.

– Madame Zolikoff, vă mulțumesc că sunteți aici în seara aceasta!

Phillip Price se apropie de ușa de la intrare, cu mâna întinsă. Un bărbat văduv, în vârstă de patruzeci de ani, arătos și bogat, domnul Price era proprietarul unei fabrici prospere de textile. Părul lui castaniu, pomădat cu grijă, avea câteva șuvițe argintii la tâmple, și purta

o barbă frumos tunsă. În ultimele șapte luni, fusese unul dintre clienții obișnuiți ai Avei.

Zâmbind grațios, își mută geanta cea grea în partea stângă, iar cu dreapta dădu mâna.

– Desigur, domnule Price, spuse ea cu accentul ei rusesc. De abia aștept să le fiu de folos musafirilor dumneavoastră diseară.

– Excelent! Vă arăt salonul pe care îl folosim.

O apucă de braț și o conduse pe coridorul principal către niște uși din lemn pe care le deschise.

– Iată-l! Cred că are tot ceea ce aveți nevoie.

Draperiile grele fuseseră trase pentru a întuneca camera, așa că domnul Price aprinse întrerupătorul lustrei și lumină încăperea. Mobila pe care o ceruse – masa rotundă și ușoară, paravanul din colț, cuierul de haine – toate păreau să fie la locul lor.

– Este exact ceea ce am cerut. Mulțumesc. La ce oră vor ajunge?

– Musafirii ar trebui să înceapă să sosească peste aproximativ un sfert de oră. Îi conduc în salonul din față, iar dumneavoastră puteți să vă alăturați nouă când sunteți pregătită.

Ava dădu din cap, iar domnul Price părăsi camera închizând ușor ușa în spatele lui. Le spusese gazdelor că avea nevoie să „simtă energia locului" înainte, dar, în realitate, mai erau câteva lucruri de aranjat. După ce își puse geanta pe jos, o deschise lăsând să se vadă obiectele necesare pentru seara aceea. O tamburină. O tijă lungă, retractabilă. O fâșie mică de tifon. Un pachet de cărți de joc. Mută scaunele mai aproape unul de celălalt. În ultimul rând, stinse luminile pentru a se asigura că încăperea era suficient de întunecată. Când totul fu aranjat așa cum îi plăcea, părăsi camera și se îndreptă către salon.

Mediile din New York și Londra erau la mare căutare, iar ea știa că prietenii domnului Price își doreau cu toții ca mai întâi să stea de vorbă cu ea. Pe Ava nu o deranja, deoarece putea să folosească întotdeauna câteva dintre aceste mici informații în timpul ședinței. Când conversau cu un necunoscut politicos, oamenii făceau deseori cunoscute informații pe care le credeau lipsite de importanță, informații pe care ea le reținea pentru a le folosi mai târziu. Fiindcă cu cât includea mai multe fapte reale în timpul ședinței, cu atât mai autentice păreau puterile ei altora.

În salon, se aflau șase oaspeți bine îmbrăcați. Domnul Price nu făcea parte din înalta societate, dar mulțumită contului său colosal, se întâlnea frecvent cu cei de viță nobilă. Asta o făcu să se gândească la Will, un fapt garantat să-i modifice în rău starea de spirit. Nu îl văzuse de cinci zile, din seara în care îi făcuse propunerea ofensatoare. „Prefer partenere de lungă durată, care sunt dispuse să fie de acord cu un astfel de aranjament."

Fără îndoială că existau multe astfel de partenere în trecutul său, toate femei plictisite, din înalta societate, care nu ratau șansa de a împărți patul cu el. Nu și Ava. Nu era deloc interesată de a deveni jucăria unui dandy bogat. Viața ei era deja destul de complicată.

„Asta se întâmplă pentru că ai început să ai sentimente pentru el și pentru că ai vrea să te placă și el."

Tresărind, încercă din răsputeri să-și amuțească vocea interioară. Acea voce interioară nu aducea decât probleme.

Domnul Price o observă stând lângă ușă, așa că se apropie și o apucă de braț.

– Iată vedeta din această seară. Aceasta este minunata Madame Zolikoff. Ea va ține ședința noastră de spiritism.

Capetele se întoarseră în direcția ei, iar ea deveni curând parte din cercul de invitați în timp ce aceștia începuseră deja să-i pună tot felul de întrebări. Credea că spiritele vor fi cooperante în seara aceasta? Avea ea un spirit care o ghida, asemenea mediilor renumite? Se temea vreodată să comunice cu spiritele? Vorbise cu fantoma lui Abraham Lincoln?

Ava încerca să le răspundă fiecăruia în parte, cu grijă, păstrându-și accentul. Le puse și ea întrebări, învățând tot ceea ce putea într-un timp atât de scurt. O femeie tocmai își pierduse sora, un bărbat își pierduse unchiul. Un cuplu plănuia să facă o excursie în Orient. Domnul Pride nu spuse nimic, stătu lângă ea, până când în cele din urmă se uită la ceasul său de buzunar.

– Mai așteptăm încă doi invitați. Apoi vom începe.

Fiindcă îi cerea o sumă absurdă pentru această ședință, Ava nu se plânse. Din onorariul din această seară își va putea plăti un sfert din chiria și mâncarea pe luna în curs.

– Desigur, îi spuse ea. Vom aștepta să sosească toată lumea. Cu cât sunt mai mulți oameni, cu atât avem mai multă energie pentru a invoca spiritele.

– Ați putut comunica întotdeauna cu spiritele, Madame Zolikoff, întrebă unul dintre invitați, fixându-și privirea pe decolteul ei.

Ava încercă să-și păstreze calmul. Dacă ar câștiga o monedă pentru fiecare bărbat care întrecea limita bunului-simț cu ea, nu ar mai avea nevoie să poarte peruca lui Madame Zolikoff. Își propuse să-l privească pe acest bărbat îndeaproape.

– De când mă știu, răspunse ea.

– Sunteți aici, excelent. Putem începe.

Ava privi în jur și inima îi îngheță. Totul în ea se prefăcu în gheață.

Un bărbat blond, familiar, îmbrăcat cu haine negre de seară stătea în pragul ușii. Will Sloane. Era la fel de arătos și de impresionant ca întotdeauna, iar la brațul lui avea o tânără blondă. Lângă ei se afla o femeie mai în vârstă, cu siguranță, mama fetei. Ava îl privea pe Will care zâmbea și dădea mâna cu domnul Price.

– Îmi cer iertare pentru întârziere. Domnișoara Baldwin a dorit să vadă luminile de pe Madison Square, așa că am urmat un drum mai lung.

Will era... aici. Și însoțit de o femeie.

Capitolul 11

Will se uită prin încăpere, studiindu-i repede pe ceilalți invitați la cină, când privirea i se opri pe niște buze familiare. Trupul îi tresări din cauza șocului de a o întâlni aici. Ce naiba căuta Ava la Price acasă? Apoi observă peruca blondă și veșmintele negre. La naiba!

Madame Zolikoff în carne și oase.

Maxilarul i se încleștă. Domnișoara Baldwin nu menționase că va avea loc și o ședință de spiritism în seara aceea. Dacă ar fi știut, fără îndoială că Will nu s-ar fi oferit să le însoțească pe ea și pe mama ei. Acum era prins acolo, fără să poată să plece, fiindcă nu venise singur.

Ava se întoarse să discute cu alți invitați. Știa după felul în care își ținea umerii că nu era bucuroasă să-l vadă, deși nu înțelegea de ce. Nu ea era cea care fusese respinsă. Will făcuse o ofertă perfect

rezonabilă, una pe care multe femei ar agrea-o, iar ea o refuzase cu atâta ușurință.

Asta durea, totuși nu se putea abține să n-o dorească.

– Bună seara, doamnă Baldwin, domnișoară Baldwin, domnule Sloane. Vă pot oferi ceva de băut înainte de a începe? întrebă Price.

– Da, vă mulțumesc, răspunse doamna Baldwin.

– Cea mai tare băutură pe care o aveți, ceru Will.

Price ridică o sprânceană, dar nu comentă. Doamna Baldwin se scuză spunând că văzuse pe cineva cunoscut în mulțime, lăsând-o pe domnișoara Baldwin singură cu Will. Mâna fetei îi prinse mai ferm brațul lui Will, în timp ce se înclină către el.

– Sper că nu vă deranjează că va exista și o ședință de spiritism în seara asta. Va fi distractiv.

O debutantă, fiica uneia dintre cele mai bune familii, domnișoara Baldwin era favorita la titlul de doamna William Sloane. Fata de optsprezece ani avea maniere impecabile și o frumusețe blondă care îl impresionară pe Will. Chiar acum, ochii ei de un albastru-deschis străluceau de încântare.

– Și mi s-a spus că putem beneficia de o interpretare personalizată la final.

Dumnezeule, noaptea asta nu se va termina niciodată. El încerca să-și ascundă iritarea.

– Sunteți sigură că nu vreți să luăm mai bine cina doar noi trei?

– Ah, spuse ea, iar zâmbetul îi păli vizibil. Putem pleca, cred.

Will se simți brusc foarte prost, plictiseala opresivă cu care îl necăjea Lizzie. Dar cum putea el să-și imagineze că poate sta în aceeași încăpere cu Ava fără să-și piardă mințile?

Simți o înțepătură în ceafă, conștientizând ce i se întâmpla, și se uită în sus ca să descopere niște ochi căprui studiindu-l. Provocându-l. Cu siguranță că Ava se aștepta ca el să plece. Oare credea că se temea de ea?

Îi zâmbi prietenos domnișoarei Baldwin.

– Nu, iertați-mă! A fost nepoliticos din partea mea să sugerez asta, mai ales când sunteți atât de dornică să rămâneți. Mai curând sufăr, dacă asta vă face fericită, domnișoară Baldwin.

Fața fetei se lumină din nou.

– Vă rog, când suntem singuri, îmi puteți spune Charlotte.

El încuviință din cap.

– Atunci și tu trebuie să-mi spui Will.

– Aici erați, spuse Price, întorcându-se. Mai întâi îi oferi lui Charlotte un pahar de șampanie, apoi îi întinse lui Will un pahar de cristal, cu un lichid chihlimbariu.

– Acesta este cel mai bun whisky adus din...

Will îl bău dintr-o singură înghițitură, simțind cum tăria îi ardea stomacul. Îi întinse paharul gol lui Price.

– Mulțumesc. Începem?

Price clipi, dar se întoarse către restul invitaților.

– Vă propun să ne îndreptăm către salonul din spate.

Will îi urmări pe ceilalți invitați ieșind pe coridor. Era înconjurat de chipuri entuziasmate, asemenea vitelor îngrășate care erau duse la sacrificiu, acești ignoranți care credeau în puterile lui Madame Zolikoff. Cât va avea ea de câștigat de pe urma acestei reprezentații?

Ea trecu pe lângă el și astfel îi simți parfumul discret de lavandă și mirodenii. Mușchii i se încordaseră, iar amintirea orgasmului ei pe degetele lui ieși din nou la iveală și îi făcu sângele să fiarbă.

Ar trebui să stea departe de ea, să-și găsească o altă parteneră dornică de relații intime cu el. Desigur că nici una dintre acele femei nu ar avea inteligența sau curajul Avei, sau limba ei ascuțită care putea plesni un bărbat ca un bici. Avea atât de mult foc. O căldură dogoritoare. Împreună ar fi explozivi, dacă ar fi ea de acord. Poate că ar putea cere o interpretare personalizată, încercând să o convingă mai bine.

„De ce nu-i poți accepta refuzul?" Nu-i stătea în fire să implore. Îi spusese ce dorea, iar ea refuzase. Mândria îi cerea să o uite. Și totuși...

– Doamnelor și domnilor, o auzi spunând în timp ce intră în camera întunecată. Vă invit să luați loc la masă, spuse Madame Zolikoff arătând către masa rotundă din lemn.

Scaunele erau apropiate, făcându-i pe invitați să stea umăr lângă umăr. El o conduse pe Charlotte către scaunele de vizavi de locul unde se așezase Ava. „Stai departe, departe de ea!"

– Vă rog, așezați-vă! Apoi putem începe.

De îndată ce Charlotte își ocupă locul, se așeză și Will. Trebuia să existe un motiv pentru care Ava avea nevoie ca invitații să stea atât de aproape unul de celălalt, dar Will nu-și putea da deloc seama care.

Price închise ușile din lemn, lăsând doar o lampă cu lumină pală în spatele scaunului pe care urma să stea Ava. Ea se așeză și ridică mâinile.

– Ați venit cu toții aici în această seară, începu ea cu accentul ei rusesc, ca să comunicați cu lumea spiritelor. Dacă faceți ce spun și vă goliți mintea, vom putea reuși. Dar dacă există energie negativă în această încăpere, atunci nu vom putea interacționa cu spiritele.

Will ar fi putut jura că ea se uita la el, deși privirea ei era ațintită asupra altora. Energie negativă, într-adevăr.

– Acum, toată lumea, vă rog, dați-vă jos mănușile și țineți-vă de mâini. Odată ce sunteți gata, vom începe invocația.

Charlotte își dădu jos mănușile și îl luă entuziasmată de mână. Toți cei de la masă făcură același lucru până când se atingeau cu toții, inclusiv Madame Zolikoff.

– Invocați împreună cu mine. Spirite ale trecutului, veniți și vizitați-ne!

Ea repetă din nou aceeași frază, iar invitații începură să repete cuvintele – toți, cu excepția lui Will, desigur.

Din nou, cuvintele erau repetate, mai repede, din ce în ce mai repede. Will o putea auzi pe Charlotte străduindu-se să respire bine în corsetul ei strâmt și să țină pasul cu exercițiul de invocare a spiritelor, imaginându-și astfel că majoritatea femeilor din cameră erau pe punctul de a leșina. Cum putea fi așa ceva sănătos?

Lampa se stinse brusc, cufundând camera în întuneric. Invitații, inclusiv Charlotte, scoaseră o exclamație de uimire.

– Suntem aproape! spuse Madame Zolikoff. Nu dați drumul la mâini, lanțul trebuie să rămână intact! Toată lumea să continue să invoce!

Will nu putea să vadă nimic. Draperiile grele nu lăsau nici măcar lumina felinarului stradal să pătrundă în încăpere. Nu putea decât să distingă mâinile mici ale femeilor din stânga și din dreapta lui. Câteva secunde mai târziu, se auzi o tamburină, și toți invitații tăcură.

– Simt cum un spirit este aici cu noi! spuse Madame Zolikoff, iar Will își roti neîncrezător ochii.

– Ești din lumea de dincolo?

Instrumentul sună din nou, iar invitații chicotiră entuziasmați.

– Minunat. Ești ruda cuiva din încăpere?

Nici un sunet, așa că ea întrebă:

– Atunci ne poți ajuta să vorbim cu cei de dincolo care vor să comunice cu o persoană dragă?

Țâââââr.

– Vă rog, gândiți-vă cu toții la persoana cu care vreți să luați legătura.

Invitații rămaseră tăcuți, iar Will bătu nerăbdător din picior. Oare oamenii chiar credeau în prostia asta?

– Văd un spirit. Este o femeie. Mai în vârstă. Avea probleme cu inima. O criză de inimă...

– Mama mea! spuse unul dintre oaspeți. Este mama mea?

– Cred că da, zise Madame Zolikoff. Numele ei începe cu litera M sau N...

– P! strigă același oaspete. Numele ei este Pauline.

– Da! Pauline!

Urmă o tăcere scurtă.

– Spune că ai suferit foarte mult după moartea ei. Își dorește să-ți continui viața, să mergi în excursia pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna.

– În vest. Mama știa că întotdeauna am vrut să merg în California.

Vocea femeii tremura ca și când i-ar fi venit să plângă.

– Spune-i că-i mulțumesc și că voi face asta!

Will oftă. Tot acest exercițiu era ridicol.

– Ah, gemu el în timp ce o durere neașteptată îi explodă în spatele capului, făcându-l să se miște în scaun.

Fusese o lovitură teribil de puternică, ca și când cineva l-ar fi lovit în spatele capului. Se întoarse, dar ochii nu i se obișnuiseră cu întunericul încă. Totuși, atenția îi rămase alertă, deși nu auzi nici un sunet, iar grupul probabil că se ținea în continuare de mâini.

– Încă se mai ține toată lumea de mâini? întrebă el. A spart cineva cercul?

Toată lumea confirmă că nu, mâinile rămaseră prinse împrejurul mesei, dar Will știa cine era responsabilul.

Ava. Cumva, ea reușise să se ridice și să-l lovească. Ar putea jura că așa era.

Madame Zolikoff transmise mesajul femeii. Nimic nu era diferit în tonalitatea vocii ei, ceea ce-l lăsă pe Will nedumerit. Cum făcuse asta? La naiba cu ea!

Ședința continuă cu aceleași trucuri. Mai multe sunete de tamburină. Mai multe mesaje din lumea de dincolo. La un moment dat,

Will simți o atingere ciudată pe umăr, ca un băț metalic. Nici unul dintre spirite nu voia să comunice cu el, slavă Cerului. Probabil pentru că Ava știa că el nu s-ar implica în această farsă.

Să aștepte numai până când o va prinde singură.

Ședința dură puțin mai mult de o oră. După aceea, Madame Zolikoff se scuză câteva minute pentru a se reculege. Price se retrase politicos, iar Ava putu să respire ușurată pentru prima dată de când îl văzuse pe Will intrând în cameră.

Omul o tulbura într-un mod nebănuit – tangibil, nu un produs al imaginației cuiva. Nu, ceea ce simțea era real, atât de real pe cât era de nedorit. Avea fluturi în stomac în timp ce stătea în fața lui. La un moment dat ar fi putut să jure că își frecase piciorul de al ei, aproape făcând-o să-și iasă din rol.

Ridică un pahar cu apă rece și îl aduse în dreptul gurii. Pe cât de mult îl ura, corpul ei încă își amintea. Noaptea târziu, când rațiunea îi părăsea mintea, și epuizarea se făcea simțită, se gândea dacă să-i accepte oferta. Cu ce-ar fi greșit? Până la urmă recunoscuse, nu era virgină, iar ei avuseseră cu siguranță un fel de conexiune fizică diferită de tot ceea ce i se mai întâmplase până atunci. De ce să nu-și permită asta? Nu merita ea un pic de distracție nevinovată, după anii de muncă asiduă pe care îi îndurase?

Mai mult decât atât, nu va fi la fel cum fusese cu Stephen van Dunn. Cu Stephen, ea crezuse că ei doi puteau avea un viitor împreună, că puteau construi o viață bazată pe dragoste și fericire. Will nu o mințea. Din contră. El fusese brutal de sincer, spunându-i clar că ei doi nu puteau avea nici un viitor împreună.

Era oare nebună dacă se răzgândea? Nu să fie amanta lui, dar să se bucure de plăcerile pe care le-ar putea descoperi într-o cameră de hotel din când în când?

Price își vârî capul pe ușă.

– Sunteți gata pentru ghicit sau mai aveți nevoie de timp?

– Sunt gata. Vă mulțumesc, domnule Price.

– Vă rog, zâmbi el, aș aprecia dacă mi-ați spune Phillip.

Domnul Price fusese destul de amabil, dar nenecesarele atingeri și priviri din seara aceea o făcură să se întrebe ce era în mintea lui. Nu ar fi el primul bărbat să creadă că Madame Zolikoff era dispusă să câștige bani și în alt fel.

Ea își înclină politicos capul.

– Îți mulțumesc, Phillip.

Unul după altul, ea văzu trei invitați cărora să le ghicească. Din fericire, fețele lor spuneau aproape tot ce avea ea nevoie să știe. Când oamenii își doreau cu disperare să creadă, erau bucuroși să-i dea sugestii pentru a o ajuta. Rotindu-și umerii pentru a elibera tensiunea, se întrebă dacă Will va fi suficient de stupid încât să ceară o ședință privată de ghicit.

Ușa se deschise, și apăru o femeie blondă. Nu Will, slavă Domnului, dar aceasta era femeia pe care o însoțea Will în acea seară. Domnișoara Baldwin, așa cum o prezentase Phillip mai înainte.

Acesta era viitorul lui Will Sloane, o femeie exact ca asta. Frumoasă, rafinată, cu maniere perfecte, zveltă. Soția ideală pentru un om politic. Fără îndoială că fata se va supune tuturor dorințelor sale.

– Doamnă Zolikoff, spuse tânăra, sper că nu vă deranjează să-mi citiți și mie viitorul!

– Nu, sigur că nu. Intră, draga mea! Așază-te! Hai să vedem ce-ți rezervă viitorul!

Domnișoara Baldwin, îmbrăcată cu o rochie din mătase lila și crem, se așeză pe scaun și își puse banii pe masă. În timp ce Ava îi luă, o observă atent. Domnișoara Baldwin era senzațională, cu trăsături clasice și cu o piele catifelată care nu văzuse vreodată transpirație sau soare, și tânără, poate în vârstă de optsprezece sau nouăsprezece ani.

Chiar și pentru cineva ca Ava, era evident faptul că Will și domnișoara Baldwin erau potriviți. Așa că de ce simțea un junghi în coaste? Nu era gelozie. Cu siguranță nu. Asta ar însemna că avea sentimente față de bărbatul rigid de la căile ferate, ceea ce era absurd.

„Concentrează-te, Ava!"

– Înainte să începem, ai vreo întrebare? o întrebă ea pe fată. Ești curioasă despre ceva anume?

Fata zâmbi mulțumită de sine, dar pe Ava n-o impresionă.

– Vreau să știu despre viitorul meu soț.

Sigur că voia. Încercând să se dezbare de aversiunea pe care o simțea, Ava își ridică mânecile și își întinse mâinile către domnișoara Baldwin.

– Trebuia să fi știut. Este ceea ce vrea să știe orice tânără, nu? Când îl vei întâlni pe bărbatul visurilor tale...

– Nu, l-am întâlnit deja. Vreau să aflu detalii despre viața noastră împreună.

L-a întâlnit deja? Dumnezeule, *o ceruse* Will în căsătorie? Informația aceea se învârtea în mintea Avei ca un carusel de pe Coney Island.

– Ești...?

Nici măcar nu putu să pronunțe restul propoziției.

– Nu, spuse domnișoara Baldwin, făcând un semn din încheietura mâinii sale delicate. Dar toată lumea știe că ne ia în calcul doar pe mine și pe domnișoara Iselin. Ea este încântătoare, dar...

Se opri, implicația era clară. „Dar nu atât de încântătoare ca mine." Ava simți un gust amar, un dezgust atât față de această femeie, cât și față de competiția pe care o inițiase Will. I s-ar potrivi să sfârșească prin a se căsători cu această fată plină de sine.

Senzația de gol din stomacul Avei reapăru. Își făcu singură curaj, apoi luă mâinile domnișoarei Baldwin și le așeză cu palmele în sus pe masa din lemn.

– Excelent, hai să vedem! Asta este linia capului, spuse ea, arătându-i fetei linia din mijlocul palmei. Este lungă și dreaptă, ceea ce înseamnă că gândești mult înainte de a lua o decizie. Asta poate însemna și că ai tendința de a acționa mai degrabă după cum îți dictează mintea, nu inima.

Fata dădu din cap, iar Ava continuă:

– Asta de aici este linia inimii. Fără să se întrebe de ce, continuă: Vezi cum începe de sub degetul tău mijlociu? Asta înseamnă că nu ai întâlnit încă iubirea.

Domnișoara Baldwin nu păru prea îngrijorată, așa că Ava îi arătă o zonă din palmă.

– Și întreruperea liniei? Asta înseamnă că adevărata dragoste te așteaptă să completați împreună linia din palma ta.

Domnișoara Baldwin începu să-și muște buza de jos.

– Sunteți sigură? Poate că l-am întâlnit, iar linia va fi completă atunci când mă va săruta.

„Deci nu s-au sărutat încă." Ava nu știa de ce, dar informația chiar o bucură.

– Nu, nu asta înseamnă linia. Dacă ar fi asta, atunci ai avea o linie mică și curbă care ar porni de la degetul tău arătător.

– Va fi iubitul meu bogat, cel puțin?

– Ah, într-adevăr, lui Will i-ar fi mai bine fără femeia asta. Ava îi studie ambele palme, ca și când ar fi căutat un răspuns.

– Linia destinului, de aici, nu e foarte pronunțată. Și traversează linia vieții, pornind de la baza degetului mare. Asta înseamnă în general că vei avea nevoie de ajutorul altora în viață, cum ar fi de ajutorul familiei.

– Sau al soțului meu.

– Nu fără conexiunea cu linia relațiilor, spuse Ava cu răbdare. Încă nu ți-ai cunoscut viitorul soț.

Domnișoara Baldwin plecă după câteva momente, fruntea ei de porțelan fiind ușor încruntată. Ava se simți un pic ca una dintre vrăjitoarele din Macbeth, provocând stricăciuni cu puterile ei miraculoase și jucându-se cu slăbiciunea altora – cu toate astea, nu se simțea vinovată. Will ar trebui să-i mulțumească pentru că îl salvează de această scorpie avidă după bani și fără inimă.

Se auzi o bătaie în ușă. Ava se aștepta să-l vadă pe domnul Price, dar dădu de Will.

– Doamnă Zolikoff, spuse el exagerat de afectat. Aș dori să-mi citiți și mie.

El închise ușa și intră în cameră. Ochii lui cenușii și statura impresionantă îi făceau măruntaiele să-i danseze sub piele – stârnind o avalanșă de dorință. Oare el își dădea seama? Oare vedea efectul pe care îl avea asupra ei?

Dădu drumul aerului pe care-l ținea în piept de când intrase.

– Nu le ghicesc celor care nu cred.

El își încrucișă brațele la piept.

– Nici chiar celor care plătesc?

– Mai ales celor care plătesc. Ei sunt dezamăgiți de două ori, văzând-o atât ca pe o pierdere de timp, cât și ca pe o pierdere de bani.

– Mi-am pierdut deja toată seara. Ce poate fi rău dacă mai pierd încă cinci minute?

Totul, ținând cont de faptul că încerca să se abțină în preajma lui.

– Sunt sigură că a ta domnișoară Baldwin dorește să se întoarcă acasă.

– Nu este *a mea* domnișoară Baldwin, și poate aștepta. Vreau să vorbesc cu tine.

– Două sute de dolari.

Will se înecă.

– Poftim?

– Ghicitul. Chiar acum, te va costa două sute de dolari.

Un zâmbet apăru pe buzele ei. În nici un caz nu va plăti. Va pleca spunându-și că ar fi o risipă de bani, și nu-l va mai vedea niciodată.

Făcu o pauză pentru un moment, țintuind-o cu privirea, apoi își duse mâna la buzunarul de haină. Scoase un portofel din piele, pe care îl deschise, se uită înăuntru și scoase un teanc de hârtie. Cu grijă, scoase două cecuri și le așeză jos pe masa din lemn din fața ei. Două sute de dolari.

Gura lui schiță un zâmbet lacom, care îi dezvelea dinții albi și egali.

– Adjudecat.

– Cu asta nu poți cumpăra decât o ședință de ghicit, spuse Ava cu o voce firească.

Will era bucuros să afle că personajul lui Madame Zolikoff dispăruse, cel puțin între ei.

– Desigur, spuse el înclinându-și capul. Așezându-se în fața ei, își întinse picioarele.

– Ce altceva aș putea cumpăra?

Știa ce-și dorea, desigur. *Pe ea.* Dar această femeie încăpățânată nu putea fi cumpărată, sedusă, amenințată sau forțată să facă ceva – o trăsătură care îl enerva la fel de mult pe cât îl făcea să o respecte.

– Ce vrei, Will?

Bătând cu degetele în masă, se întreba de unde să înceapă. Erau atâtea lucruri pe care voia să le discute cu această femeie...

– M-ai lovit. Sprâncenele ei se ridicară, așa că simți nevoia de clarificare: În timpul ședinței de spiritism. M-ai lovit în spatele capului.

– Nu am făcut asta. Probabil că ai supărat spiritele – cel mai posibil cu aroganța ta.

Chicoti la auzul răspunsului ironic. Ava era imprevizibilă.

– Ava, ce faci aici în seara asta?

– Dacă nu ți-ai dat încă seama, cu siguranță că nu te pot ajuta.

– Nu fi obraznică! Nu aș fi venit, dacă aș fi știut că ești aici. Nu aș vrea să-ți creez nici un disconfort în timp ce lucrezi.

Se uită la el de sus, așa cum o făcuse de nenumărate ori.

– Nu-mi creezi disconfort. Nu te-a informat a ta domnișoară Baldwin despre programul din seara asta?

– Încă o dată, nu este *a mea* domnișoară Baldwin, și mai mult decât atât, nu. Nu mi-a spus nimic, în afară de faptul că urma să mergem la cineva la cină. Am văzut că i-ai ghicit și ei.

– Da, i-am ghicit.

A naibii femeie nu voia să elaboreze subiectul, deși știa foarte bine la ce făcea el referire.

– Mă interesează conținutul.

Își împreună mâinile pe masa din lemn.

– Nu cred că e treaba ta.

Deci avea legătură cu el.

– Te rog spune-mi că nu i-ai pomenit nimic despre...

Ea se încordă, oroarea citindu-i-se pe față, iar Will se simți relaxat. Ava nu dezvăluise nimic personal.

– Absolut nimic. A întrebat lucruri mărunte, serios. Despre viața ei amoroasă și despre viitorul soț.

– Și ce îi rezervă viitorul în acele domenii?

Buzele Avei se strânseră într-un zâmbet afectat care îi făcu sângele să clocotească. Își dorea să-i sărute acea expresie șireată de pe față.

– Ah, William! Ești îngrijorat că ți-am ruinat șansele cu ea?

Charlotte nu putea ști că Will se gândea la ea ca la o posibilă soție, așa că întrebările trebuie să fi fost generice, gândurile simple ale unei tinere debutante necăsătorite. Ceea ce însemna că Madame Zolikoff nu avea nici o influență asupra rezultatului, slavă Domnului! Cu toate astea, nu-i plăcea să nu știe ce se discutase.

– Nu, sigur că nu. Este tânără, așa că așteaptă să se căsătorească repede. De aceea este curioasă despre destinul ei.

– Și de bani, murmură Ava. Din care se pare, ai o mulțime, așa că vă potriviți perfect.

Era ceva în tonul vocii ei... Doamne, Dumnezeule!

– Nu pot să cred – ești geloasă.

– E ridicol. Nu sunt sigur geloasă pe nici o femeie cu care alegi să-ți petreci timpul. Poți fi al lor, în ceea ce mă privește.

Minciuni peste minciuni. Putea el să obțină un răspuns clar de la această femeie.

– Chiar așa este?

Ea încuviință din cap, iar el voia ca ea să admită că era o minciună. Nici o femeie nu săruta la fel ca Ava, cu tot trupul și sufletul,

numai dacă ar simți ceva pentru celălalt, cel puțin asta știa Will din experiență.

– Aș dori să-mi ghicești și mie viitorul acum, spuse el așezându-și mâinile pe masă, cu palmele în sus.

Ea înghiți în sec și privi în jos, făcându-l să aștepte. Își dorea deja de mai bine de o oră să o atingă, să simtă alunecarea pielii ei goale pe a sa. Dacă asta era singura cale pentru a o face să-l atingă, atunci așa să fie.

– Haide acum, am plătit bani frumoși pentru asta.

– Bine.

Ea expiră lung, apoi îl prinse de încheieturi. La prima atingere a degetelor ei, trupul lui tresări. Pulsul începu să i-o ia la goană, în timp ce fiecare nerv se armoniza în acea zonă precisă a trupului său.

Își mușcă buza, prefăcându-se că îi studiază palmele.

– Văd că ești încăpățânat și arogant. Ai dus-o bine din copilărie, și ești convins că ai întotdeauna dreptate. Vei sfârși ca un bărbat bătrân, singur și nenorocit, doar în compania banilor și a servitorilor tăi.

Îi dădu drumul la mâini și se îndepărtă. Ar fi putut crede că nu era deloc tulburată dacă nu ar fi dat-o de gol tresărirea furioasă de la baza gâtului. Era atrasă de el și încerca din răsputeri să ascundă asta.

Încercă să nu zâmbească.

– Cam puțin pentru două sute de dolari.

– Fă reclamație la sindicat, spuse ea fără a-l privi în ochi, în timp ce-și aranja manșetele.

– Aș vrea să-ți ghicesc în palmă.

Își ridică repede capul, privindu-l uimită.

– Poftim?

– Palma ta, spuse el făcându-i semn cu degetul. Haide, lasă-mă să-ți ghicesc!

– Nu. Nu prea te pricepi să înțelegi...

Se aplecă și îi luă mâna dreaptă. Abia își putea controla respirația. Aceeași senzație electrică se simți între ei, iar dorința mocnită era pe punctul de a da în clocot, o senzație care gonea de-a lungul fiecărei terminații nervoase.

Din fericire, Ava părea prea confuză pentru a se împotrivi, așa că, înainte de a-și pierde șansa, îi atinse suprafața fină a palmei

cu degetele lui mari. Un fior aproape imperceptibil îi străfulgeră brațul. *Excelent.*

Cu vârful degetului trasă cea mai lungă linie din palma ei.

– Ai o linie a vieții clară și lungă, ceea ce înseamnă că ești inteligentă și muncitoare. Ai multe responsabilități, dar te descurci cu ele în mod admirabil. Ești plină de resurse.

– Asta... asta nu e ceea ce înseamnă o linie a vieții lungă. Inventezi toate astea.

Se uită în ochii ei căprui și uimiți.

– Asta este interpretarea mea. Nu mă întrerupe. Schimbându-și poziția pe scaun, continuă: Asta este linia relațiilor.

Își trecu ușor degetul peste pielea ei delicată, atingând linia ca și când ar fi vrut să o memoreze.

Poate că asta făcea. Voia să învețe totul despre trupul ei, să se înfrupte din ea până ce se sătura. Să-și satisfacă obsesia pentru ea, iar apoi să se întoarcă la felul în care erau lucrurile înainte de Madame Zolikoff. Predictibilitatea calmă în care nimeni nu-l putea provoca.

Dar înainte... înainte ar trebui să o aibă.

El își drese vocea:

– Nu ai ușor încredere în oameni, pentru că ai fost rănită în trecut. Ești suspicioasă în ce privește pasiunea, sentimentele tale. Dar ai atâta pasiune, Ava. Este limpede ca liniile ce-ți străbat pielea.

Lăsă vârful degetului să-i alunece pe fiecare dintre degetele ei, unul câte unul, conturându-i degetele cu atingerea sa. Ea își întredeschise buzele și lăsă să se audă un oftat.

– Atâta pasiune, încât face să te doară.

Își ridică mâna către buzele lui, iar el așeză câte un sărut pe fiecare vârf de deget, până când se concentră pe toate cinci, presându-și apoi buzele în mijlocul palmei ei. Mâna îi tremura sub buzele lui, iar el îi mușcă ușor podul palmei cu dinții. Ea gemu, dar nu se retrase.

– Te doare, Ava?

– Da, spuse ea, pieptul ei urcând și coborând cu repeziciune.

Simțind victoria, Will desenă o altă linie la ea în palmă.

– Asta e linia destinului, spuse el privind-o fix.

Ochii ei căprui erau sticloși și înnegurați, iar ca răspuns el își simți erecția pulsând. Curând. O va avea foarte, foarte curând.

– Ai vrea să știi ce-ți rezervă viitorul?

Ea dădu din cap, iar el se auzi spunând:

– Este un bărbat pe care îl știi, unul foarte aproape de tine. Vrea să te facă să simți plăcere, mai multă plăcere decât poți suporta. Să te venereze cu mâinile lui... cu gura lui. Să te pună pe pat și să te iubească până când îi vei cere mila. Va avea grijă de tine, Ava. Atât de bine, încât nu te vei mai îndoi din nou.

Roșeața i se urcă pe gât, iar gura îi era moale de excitare. Aerul deveni dens, ca și când ar fi respirat un aer umed într-o zi toridă de vară, iar Will trebui să-și reamintească toate motivele pentru care nu putea să sară pe ea în acel moment.

– Vrei să te întâlnești mâine cu mine?

El își ținu respirația, în așteptarea unui semn din partea ei. În cele din urmă, când credea că nu va răspunde, ea încuviință din cap.

– Ne vedem mâine la cafeneaua de la Washington Street Hotel, la ora unu fix.

Confirmă din nou cu un semn din cap.

Ridicându-se în picioare, se apropie de ea și o sărută rapid.

– Pe mâine.

Capitolul 12

Ava nu se putea opri din tremurat. Se așeză la o măsuță din metal de la cafeneaua aglomerată a hotelului, din fericire un loc unde femeilor li se permitea să cineze singure sau împreună cu alte femei. Altfel, o femeie neînsoțită putea reprezenta o problemă.

Dar Will știuse asta, desigur. Alegerea acestui loc nu trebuia să o surprindă, era cu siguranță rezultatul numeroaselor lui întâlniri amoroase ilicite de-a lungul anilor. Era clar că se pricepea se seducă o femeie, având în vedere abilitatea lui de a o face să se simtă topită de dorință, cum se întâmplase cu o seară în urmă, acasă la domnul Price. Cum ar fi putut să-l refuze?

Ceva din faptul că îl văzuse acolo cu altă femeie o făcuse să se poarte nesăbuit. Era ridicol, fiindcă nu avea nici un drept să fie geloasă. În mintea ei, desigur, știa măcar atâta lucru, deși o mică parte din ea avea nevoie ca Will să o vrea *pe ea* – nu pe o fată oarecare, interesată doar de banii lui. Oricare ar fi motivele din spatele acestui mod de a gândi, nu era simplu de înțeles.

Impulsul de a fugi deveni pregnant pentru a mia oară de când îi acceptase propunerea. Bărbatul era arogant și privilegiat, exact opusul ei în aproape toate felurile posibile. „Nu este prea târziu. Încă poți pleca." Dar nu o va face, nu acum.

„Deoarece meriți o după-amiază de egoism." O după-amiază în care doar să se simtă bine. Cât timp trecuse de când făcuse asta? Câțiva ani, cu siguranță. Erau nenumărate lucruri de făcut în fiecare zi, responsabilități pe care nu le putea evita. Și fiecare bănuț fusese economisit sau cheltuit pentru familie – niciodată pentru ea.

O după-amiază. Asta era tot ceea ce-și dorea. Tot ce avea nevoie. După ziua de astăzi, nu va mai exista egoism. Se va hrăni din această zi timp de mulți ani, amintirea unei după-amiezi în care un bărbat frumos și fascinant fusese disperat după ea. Apoi va pleca, păstrându-și inima intactă.

O siluetă înaltă din capătul celălalt al încăperii îi atrase atenția. *Will.* Cu inima bătându-i nebunește, îi privi umerii lați și mersul sigur, cu pași mari. Mușchii i se conturau sub pantalonii albaștri cu fiecare pas pe care îl făcea. Dumnezeule, era frumos! Bărbații nu ar trebui să fie atât de seducători; era nedrept pentru femeile din New York.

Buzele îi zvâcniră când o văzu, ceva comparabil cu seninătatea îi strălucea în ochii cenușii când se așeză la masa ei.

– Domnișoară Jones, spuse el cu vocea lui gravă și educată. M-am îndoit un pic că vei veni.

Ea înghiți în sec.

– Sunt o femeie de cuvânt, domnule Sloane.

Își duse mâna la buzunarul hainei și puse o batistă pe masă. Apoi se aplecă și spuse încet:

– Înăuntru este cheia camerei 404. Urcă scările acelea și te voi urma și eu în câteva minute. Ai pus banii aici? spuse el arătându-i ceașca din porțelan pe jumătate goală.

– Da.

Ea se uită la batista din in alb. Chiar urma să facă asta? Cum ar putea să *nu* facă asta? Nimeni nu o făcuse să se simtă atât de amețită sau de disperată. Când va mai avea o astfel de șansă, cu un bărbat pe care îl dorea din tot sufletul?

– Nu pot risca să rămân însărcinată.

Tresări ușor auzind cuvintele rostite calm de ea.

– Desigur. Voi avea grijă să prevenim concepția unui copil. Nu aș vrea să adaug o sarcină în plus problemelor tale, Ava. Și ar trebui să știi că, dacă se întâmplă cumva asta, promit că îmi voi asuma responsabilitatea.

Ceva din vocea lui o făcu să îl creadă. Era diferit de Stephen van Dunn, mult mai deschis și direct. Will nu se gândea la cuvinte și nici nu turuia banalități; spunea ceea ce credea neținând cont de consecințe. Stephen fusese slab, prea speriat să-și înfrunte familia pentru ea. Will Sloane era cel mai puternic bărbat pe care îl întâlnise vreodată, cu o voință atât de puternică, încât îl putea rivaliza pe Zeus.

Decizia fiind luată, își strecură mâna pe masa metalică și luă bucata de in. În timp ce se ridică, simți conturul cheii în palma ei înmănușată.

– Bună ziua, domnule.

El se ridică și își atinse pălăria.

– Bună ziua și dumneavoastră, domnișoară.

Scările se înălțau în foaier, iar ea începu să le urce cu grijă, încet, simțindu-și genunchii nesiguri. Urcă până ce ajunse la etajul patru. Numărul camerei era scris pe placardele din alamă de pe fiecare ușă. Respirând greu, scoase cheia din batistă și o potrivi în broască. O răsuci. Deschise ușa din lemn.

Văzu o cameră mare și un pat la fel de mare. Pe perete era un dulap din lemn cu un urcior din porțelan și cu un lighean deasupra, dar atenția ei rămase îndreptată asupra patului. Își va da ea cu adevărat hainele jos și se va așeza lângă Will Sloane? Fața îi ardea doar gândindu-se la asta. Cu toate astea, Ava nu era neapărat timidă și avea încredere că Will va avea grijă de ea. Îi demonstrase deja acea calitate în trenul de la Albany.

Expiră și își scoase mănușile. Apoi își dădu jos boneta și o puse pe comodă. Înainte să se gândească la ce altceva să dezbrace mai întâi, se auzi un ciocănit în ușă. Deschizând-o, îl găsi pe Will, cu pleoapele grele, apropiindu-se de ea.

– Se pare că e camera corectă, spuse el ușor, apoi intră.

Când ușa se închise în urma lui, se apropie și îi cuprinse bărbia în palmele lui mari.

– Aproape că nu știu de unde să încep, femeie minunată. Am în minte tot felul de lucruri necuviincioase pe care ți le-aș face.

Inima ei bătea cu putere.

– Cineva atât de sobru ca tine să facă lucruri necuviincioase? O să cred doar când o să văd.

– Mă provoci mereu, șopti el, coborându-și capul și gura mai aproape. Pregătește-te, atunci, fiindcă nu există limită la cantitatea de plăcere pe care plănuiesc să ți-o ofer în după-amiaza asta.

O sărută, o apropiere a buzelor care îi tăie respirația. Nu o tachină, nici nu ezită; în schimb, era nerăbdător. Limba lui nu pierdu timpul și îi trecu peste buze, invadându-i gura. O asaltă o căldură umedă, stârnind o nevoie care i se răspândi în pântec, jos. Sălbăticia neașteptată o reasigură că s-ar putea ca el să o dorească atât de mult, încât să-și uite bunele maniere.

Își așeză una din mâinile lui mari pe gât, iar pe cealaltă o simțea arzând-o prin haine deasupra coapsei. Palmele ei se plimbau pe gulerul cămășii, iar apoi se împreunară în jurul gâtului lui, permițându-le degetelor să-i ciufulească părul mătăsos. El o strânse mai tare, strivindu-i sânii cu pieptul lui lat, și scoase un mormăit frustrat.

– Prea multe haine. Pot să te dezbrac?

Întrebarea alarmantă atârna între ei, în vreme ce amândoi se chinuiau să respire. Nu va mai exista cale de întoarcere după acest moment. Privirea intensă a lui Will, plină de dorință, o ardea aproape ca și când ar fi vrut să o devoreze pe loc, și toată îndoiala dispăru. Își duse degetele la gât ca să-și descheie nasturii mici de perle de la guler.

Will făcu un pas înapoi, gura arcuindu-se într-o jumătate de rânjet în timp ce își dădea jos haina. Până când gâtul ei rămase gol, el își scosese deja cravata și vesta.

– Dă-mi voie!

Tocmai când credea că o va ajuta să se dezbrace, o luă în brațe și o duse în pat. Cu un genunchi pe saltea, o așeză în mijloc, apoi se întinse lângă ea.

Se aplecă să o sărute, iar corpul lui o afundă în saltea. Nu s-ar putea sătura niciodată de sărutările lui – atacul priceput asupra simțurilor ei. Spre deosebire de puținii bărbați cu care se sărutase de-a lungul anilor, sărutările lui Will conțineau o promisiune păcătoasă, ispita a ceva important și iminent. Dacă nu și-ar fi spus că asta avea să se întâmpla doar o singură dată, ar fi putut să se teamă să nu devină dependentă de el.

După ce se desprinse de gura ei, buzele lui își găsiră drum de-a lungul maxilarului. Degetele lui o apucară de mână și o aduseră la pieptul său.

– Te ocupi de partea de sus, iar eu de cea de jos.

Înainte ca ea să înceapă să se simtă stânjenită, el se mișca deja în josul patului. Începuse să-i ridice fustele până la talie, lăsându-i lenjeria intimă la vedere. Ochii lui, fierbinți și intenși, o examinau din cap până în picioare.

– Ești incredibil de încântătoare. Nu mă pot gândi la ceva mai frumos ca tine în acest moment.

Găsi șnurul cu care avea legată fusta și i-l desfăcu. Apoi ea stătea pe spate, iar el se strecură între coapsele ei. Cu umerii îi ținea picioarele larg desfăcute, iar fața îi era deasupra crăpăturii ei. Respirația lui fierbinte se simțea prin bumbacul subțire al lenjeriei ei intime. Ce făcea acolo jos?

Se așteptase să-și dea amândoi hainele jos, după care să-și unească trupurile. Rapid. Febril. O dragoste care le-ar satisface această dorință arzătoare. Apoi s-ar îmbrăca la loc și ar pleca, reluându-și activitățile zilnice. În toate reveriile sale, nu și-l imaginase niciodată pe Will cum rămâne îmbrăcat aproape complet și cum își așază fața între coapsele ei.

– Nu te văd descheindu-ți nasturii, îi reaminti el.

– Aștept toate acele lucruri necuviincioase pe care mi le-ai promis.

– Ah, da?

Se întinse și îi dădu la o parte lenjeria intimă, lăsând la vedere cea mai ascunsă parte a trupului ei. El își apropie capul, iar ea se întrebă ce avea el de gând...

Își trecu limba umedă peste despicătura Avei, iar coapsele ei tresăriră. Dumnezeule, ce-i făcuse? Senzația se propagă pe picioare în jos și îi făcu degetele de la picioare să se contorsioneze.

– Mmmm, se auzi vocea lui. Cred că îți va plăcea primul lucru necuviincios la fel de mult cât îmi va plăcea și mie.

Will murise de plăcere, iar limba lui era acum în rai. Era singura explicație pentru gustul senzațional al acestei femei înnebunitoare care îl făcuse să-și piardă mințile de câteva săptămâni. Dar o avea acum, și nu intenționa să-i dea drumul până când nu vor fi amândoi epuizați.

Cufundându-se și mai adânc în saltea, își dedică atenția sexului Avei, ciugulind și lingând, sugând și mușcând. Nu fusese în stare să aștepte – cu siguranță nu eternitatea care i-ar lua-o să o dezbrace – înainte de a gusta din ea. Iar până acum experiența îi depășise cu mult imaginația.

Respirațiile ei se transformară în curând în gemete, iar acestea deveniră curând țipete. El se bucură de toate, folosindu-și gura și degetele pentru a-i intensifica plăcerea. Erecția îi pulsa între pântec și saltea, iar el se temu pentru o clipă că ar putea să ejaculeze în pantaloni. Dar nu se va opri, nu când coapsele ei începură să tremure, iar mușchii să i se întărească.

Simți un gust dulce și picant, o aromă personală, și sorbi umezeala ca pe cea mai delicioasă delicatesă. Caviar, stridii, șampanie... toate acestea păliră în comparație cu gustul de pe pielea excitată a Avei. Câteva minute mai târziu, ea lăsă să se audă câteva cuvinte joase și incoerente, ceea ce îl făcu să-și piardă controlul.

Will își simțea mădularul nerăbdător, dar încerca din răsputeri să reziste. Dar când pereții despicăturii ei se încordară, iar degetele ei i se înfășurară în păr pentru a-l ține aproape, pierdu bătălia. Instinctul preluă controlul și, pe lângă asta, mai era și teama că ar putea ejacula în pantaloni.

Se ridică în genunchi și se chinui să se descheie.

– La naiba!

Degetele lui agitate nu se descurcau.

– Grăbește-te, Will!

Un nasture căzu pe cuvertură. Urmară nasturii lenjeriei lui intime, ceea ce-l făcu să înjure noile tendințe în modă, mai mult ca niciodată.

În cele din urmă, reuși să se dezbrace, poziționându-și erecția la intrarea fină a trupului ei și împinse. Îl învălui o căldură umedă și strâmtă, și o pătrunse doar un sfert înainte de a o simți tresărind. Scrâșni din dinți și îngheță.

– Iartă-mă! Trebuia să fiu mai atent.

– Dă-mi puțin timp! Eu... a trecut ceva vreme.

Disconfortul îi înlocuise dorința din expresia feței, și strânse pleoapele.

O senzație inconfortabilă îl acapară și pe el, ceea ce nu i se întâmpla prea des. Totuși, recunoscu ușoara stare de greață din stomac,

pe care o avea din copilărie. *Rușine.* Crezuse... ei bine, că nu era virgină... așa că își închipuise...

La naiba! Se lupta cu impulsul de a împinge, de a se îngropa înăuntrul ei. În schimb, se trase înapoi, transpirația curgându-i din sprâncene.

– Stai, sunt bine, spuse Ava încercând să-l prindă, dar Will o opri făcându-i semn cu mâna.

– Mă grăbesc. Vreau să-ți facă plăcere, nu să înduri. Acum lasă-mă să te dezbrac!

În loc să asculte, se sprijini într-un cot, iar cu cealaltă mână îl trase către ea. Nu-și imagină ce voia să facă până când nu-i simți mâna împrejurul erecției sale. Scoase un sunet printre dinți.

– Oprește-te, Ava! Nu pot...

Îl atinse ferm, iar coapsele lui Will se mișcară.

– Nu, te rog. Vreau să te pregătesc.

– Pregătește-mă, șopti ea. Te voi pregăti și eu.

Un chicotit i se auzi din gât, care apoi se preschimbă într-un geamăt când ea îi strânse din nou mădularul.

– Sunt destul de pregătit, mulțumesc.

– Încă atât de politicos, șopti ea. Asta înseamnă că mai poți suporta puțină pregătire, cred.

Trebuia să fi știut că s-ar fi contrazis cu el. Cei doi erau făcuți să se contrazică. În mod ciudat, nu-i păsă pe moment.

Își trecu degetul mare peste partea sensibilă a erecției lui, iar ochii aproape că i se încrucișară de plăcere.

– Ah, Doamne!

– Cred că vrei să spui, „Ah, Ava".

– Da, și asta.

Contură cu degetul intrarea în trupul ei. Pielea ei strălucea de dorință. Cu blândețe, împinse un deget în interiorul său. Dumnezeule, era atât de strâmt. Coapsele ei se ridicară un pic pentru a-l întâlni, respirând cu dificultate. Împinse de câteva ori, apoi adăugă un al doilea deget. Ea își mușcă buza, crescând și mai mult strânsoarea din jurul erecției lui. Apoi un al treilea.

– Ah, Doamne, spuse ea, arcuindu-și spatele.

– Cred că vrei să spui, „Ah, Will".

Cu pleoapele grele, se uită la el, făcând loc unui zâmbet frumos care-i lumină toată fața. Ceva în pieptul lui Will se lărgi, se lumină,

ca și când ar fi fost umplut cu abur. O emoție pe care nu prea o înțelegea. Una de care nu era sigur că-i plăcea.

Îi distrase atenția ocupându-se din nou de mădularul lui.

– Ești deja insuportabil de arogant. Voi aduce elogiu unei zeități în schimb.

O provocare. Acum acesta era un teritoriu familiar.

Își retrase degetele, regretând acum pierderea acelui loc îngust și senzual, și își dădu rapid bretelele jos. Fără să se deranjeze să scape și de alte haine, se potrivi între coapsele ei.

Ea își lăsă capul pe spate, cu brațele întinse inert pe saltea, iar el continuă să împingă și mai mult. Era strâmtă, dar nu impenetrabilă, gata cu mișcările de suprafață, era acum cu totul cufundat. Se opri puțin, bucurându-se de senzația nemaipomenită a pereților fini care îl împrejmuiau. *Paradis absolut.*

Coborî peste ea, lăsându-și greutatea pe coate, și își puse gura lângă urechea ei.

– Te voi face să-mi strigi numele înainte de terminarea amiezii, Ava. Chiar de-ar fi să mor încercând.

Își trase coapsele înapoi și le apropie iar de ea.

Încercă să-și recapete respirația. Mâinile ei îl prinseră de umeri.

– Atunci rămâne să vedem cine va câștiga.

El începu să râdă, dar ea își mișcă șoldurile, trăgându-l mai adânc, iar plăcerea răbufni de-a lungul spinării lui. Scoase un geamăt. Nu se mai simțise niciodată atât de lipsit de control.

Se aplecă și o sărută cu putere. Limbile lor se întâlniră, iar el începu să se miște pasional. Întinzându-se, el îi ridică unul dintre picioare și îl înfășură împrejurul taliei sale. Ea urmă cu celălalt picior, avându-și acum corpul cu totul prins de el, unghiul permițându-i să o pătrundă perfect. Mâna ei i se strecură pe sub cămașă, pe deasupra lenjeriei de corp, iar el începu brusc să-și dorească să-i simtă atingerea pe pielea goală. Se desprinse de gura ei și își ridică cămașa peste cap. Apoi își desfăcu nasturii, își eliberă brațele și bustul până la coapse. Ea îl răsplăti trecându-și degetele pe fiecare centimetru al pieptului său.

– Mi-ar plăcea să fii goală, îi șopti el în timp ce o pătrundea. Vreau să văd fiecare centimetru din tine.

Mai ales sânii ei. Erau rotunzi și plini, iar el știa că i-ar simți moi în palme, cu sfârcurile roz și tari... Imaginea îl făcu să continue, sexul

lui penetrând-o cu o forță deliberată. Fiori fierbinți îi treceau de-a lungul coloanei, în spatele genunchilor, și nimic nu conta mai mult decât să fie înăuntrul ei chiar în acel moment.

Lumea lui întreagă era Ava. Sunetele pe care le scotea, unghiile care i se îngropau în pielea spatelui. Respirația fierbinte de deasupra obrazului său. Strânsoarea caldă a corpului și cea a picioarelor ei dimprejurul taliei. Reacția ei îl propulsă și mai sus, până ce se împotrivi propriei eliberări.

Chiar când crezu că va termina primul, coapsele ei începură să tremure. Se adaptă, lovind mai sus în interior, apoi frecându-se de ea, până când găsi combinația perfectă. O dată, a doua oară, iar ea se încordă sub el. Fața i se relaxă și scoase un strigăt.

– Rostește-mi numele, strigă el, încercând să o facă să simtă plăcerea și în același timp să și-o reprime pe a sa.

Ava nu răspunse, doar tresări, încordându-și picioarele în timp ce atinse climaxul. „Femeie încăpățânată."

Acesta fu ultimul lui gând coerent dinaintea orgasmului care preluase total controlul asupra lui. Îl cuprinse începând cu degetele de la picioare, urcând către partea din spate a coapselor și către testicule. Se retrase, aerul simțindu-se prea rece pentru erecția lui încălzită peste limită, timp în care își folosi mâna pentru a se ajuta să-și ducă plăcerea la bun sfârșit, ejaculând pe așternuturi. Simțea frisoane de-a lungul membrelor, devenind sensibil în urma orgasmului.

Recăpătându-și respirația, căzu lângă ea pe saltea.

– Ești minunată.

– Tu ai făcut toată treaba, feroviarule, spuse ea cu respirația întretăiată. Dar dacă vrei să-mi dai mie credit, voi accepta.

Colțul gurii îi tresări.

– Bine. Atunci mă poți copleși cu recunoștința ta.

– Mai degrabă aș alerga goală prin foaierul de jos.

Crezuse el că avea să devină drăguță și maleabilă acum că se culcase cu ea? Dacă da, ar fi trebuit să știe mai bine. Când fusese ultima dată când râsese în pat cu o femeie? Cu toate astea, râse acum în timp ce se răsucea să-i vadă fața. Ea arăta provocator de răvășită, o femeie satisfăcută – satisfăcută și, din nefericire, încă îmbrăcată.

– Aș plăti ca să văd asta.

Ava se întoarse pe o parte, stând cu fața aproape de pernă.

– Mă tem că va trebui să te mulțumești cu o ședință privată.

*

Doi ochi cenușii străluciră în semn de apreciere la auzul acelei sugestii. Această latură a lui – cea relaxată, *normală* – era cea care îi plăcea Avei. Râsul lui... zâmbetul lui... buzele lui catifelate... Așa arăta mai mult ca un bărbat de vârsta lui, un bărbat chipeș, tânăr și lipsit de griji.

Îi admiră tunsoarea în mod deschis, bustul gol, cu văile formate de oase și crestele create de mușchi. Brațe puternice și umeri lați. Părul blond-închis cobora de pe stern și de pe abdomenul plat până deasupra pantalonilor. Își acoperise deja sexul cu lenjeria intimă.

– Când? întrebă el.

Ea uitase deja ce discutau. Se uită la el.

– Când, ce?

– Ședința privată. Când aș putea beneficia de ea? întrebă el, dându-i părul de pe frunte. Acum?

Acum?

– Credeam că... Adică nu am terminat astăzi?

El chicoti în timp ce cu degetele descoperi nasturii mici de la bluza ei. Îl descheie pe unul. Apoi pe altul.

– Ți-am spus că nu va exista limită la plăcerea pe care ți-o voi oferi în după-amiaza aceasta. Sau ai uitat?

– Mi-ai oferit plăcere.

El continuă să-i descheie nasturii cu o singură mână, ceea ce ei îi plăcea. Erau toți bărbații atât de pricepuți la hainele femeilor? Înainte de a lăsa acea întrebare să-i strice starea de spirit, ea continuă:

– De fapt, chiar multă plăcere.

– Dacă te-ai gândit că voi da buzna afară pe ușă de îndată ce terminăm, îmi pare rău să te dezamăgesc. Am avut fantezii cu tine zile întregi, iar acum, că te am în sfârșit aici, nu voi pierde șansa.

Avusese fantezii cu ea? Ava nu știa ce să creadă despre asta sau despre ideea că nu erau aproape gata. Mintea ei identifica mai multe posibilități.

– Ai de gând să mă dezbraci?

Având nasturii desfăcuți, își trase acum bluza peste un umăr.

– Da, și apoi o să mă dezbrac și eu. Odată ce termin asta, mă întorc să-ți ofer plăcere.

O ajută să-și scoată mâna de pe mâneca bluzei, apoi își mută atenția către corset.

Stephen, singurul și unicul ei iubit, era mai degrabă interesat de relațiile de o noapte. Nu depusese vreun efort ca Ava să se poată bucura de relația lor. Acum că avea o altă experiență, putea să înțeleagă că Stephen fusese un egoist – și nu doar în dormitor.

– Nu ești așa cum mi-am imaginat.

Continua să facă același lucru cu degetele, în timp ce privirea lui o întâlni pe a ei.

– Și ce ți-ai imaginat?

Își mușcă buza, gândindu-se cum să se exprime mai bine.

– Mai puțin, se decise ea să răspundă.

Urmă corsetul.

– Mai puțin, repetă el încruntându-se. Nu ai o părere bună despre mine, dar sper să schimb asta într-o zi. Așază-te pe burtă!

Ava se răsuci cu fața la pat. După ce îi dădu cizmele jos, Will îi descheie fusta și juponul și i le dădu jos. Când trase de șnururile de la corset, slăbindu-l, ea putu să respire și să gândească mai bine.

– Mi-am imaginat că ești, nu știu, mai rezervat.

El se apropie și își duse buzele aproape de urechea ei.

– Poate că scoți la iveală tot ce e mai rău din mine.

Ea nu avu timp să se gândească la ceea ce-i spusese înainte ca el să o întoarcă pe spate. Îi desfăcu corsetul cu îndemânare. De abia avu timp să devină agitată înainte ca părțile grele ale corsetului să cadă în lateral, lăsând-o doar într-o cămășuță subțire, lenjerie intimă și ciorapi.

El se opri, mâinile îi prinseră sânii prin cămășuță. Movilele moi îi umplură palmele mari, iar el îi privi bustul cu o fascinație avidă în timp ce o mângâia.

– Și dacă suntem sinceri unul cu celălalt, tu ești mult mai mult decât îmi imaginam.

– Te referi la pieptul meu?

Se priveau intens, el având o expresie serioasă.

– Nu. Mai frumoasă. Mai receptivă. Mai îndrăzneață. Mai pasională decât îmi imaginam – și am petrecut mult timp imaginându-mi-te.

Ea trase aer în piept, complimentele deconcertând-o. Era mult mai ușor să fie în conflict cu acest bărbat.

– Mulțumesc, spuse ea ușor, nevrând să-l lase să creadă că nu-i aprecia sinceritatea.

– Totuși, ești agitată. Te-am făcut să te simți inconfortabil?

„Da." Era preferabil să vorbească mai puțin. Astfel nu risca să se emoționeze. Îl trase spre ea în timp ce se ridică să-l sărute. Gustă surpriza de pe buzele lui, dar numai pentru o secundă, până când își mișcă gura peste a ei. Se sprijini pe coate și își trecu limba peste buzele ei, făcând-o să ofteze în gura lui.

După o clipă, se aplecă să-i sărute pielea de deasupra marginii cămășuței. În același timp, ridică tivul și începu să-l facă să alunece deasupra coapselor, abdomenului și capului ei, până când o lăsă goală de la brâu în sus.

– Dumnezeule, ești minunată!

Îi cuprinse cu palma sânul drept, în timp ce cu limba îi încercuia sfârcul stâng, provocând-o. Ea se chirci odată cu senzația de durere, arcuindu-și spatele într-o rugăminte tăcută. El continuă, dinții lui afundându-se jucăuș în pielea catifelată și evitând să-i dea ceea ce-și dorea. Cu mâinile în părul lui, ea încercă să-l îndemne să-și apropie gura de sfârcul ei.

– *Will.*

Simți cum zâmbește înainte să-și apropie gura de sfârcul ei și să tragă de el, sugând tare. Ea trase aer în piept în timp ce senzația de arsură îi cobora de-a lungul coloanei, oprindu-i-se între coapse. „Ah, Cerule! Gura lui este magică." Îi anticipase talentele extraordinare care îi fuseseră confirmate când o linsese între coapse.

Degetele se jucau cu sfârcul ei care nu era încă venerat de gura lui, iar senzația catifelată dintre coapsele ei se produse din nou, o furnicătură nouă ca și când nu ar fi atins climaxul cu doar câteva minute înainte. Ce i se întâmpla? Will Sloane – bărbatul decent, rezervat și snob cu care se certase în ultimele săptămâni – o transforma într-o senzualitate pură.

Își trecu mâinile peste umerii lui, bucurându-se de mușchii zvelți și de oasele solide, apoi începu să-i exploreze pieptul. Pectorali fermi și păr creț. Cu unghia îi zgârie ușor sfârcul, iar el gemu, îndepărtându-și gura de a ei.

Ridicându-se, își lăsă nasul să alunece peste obrazul ei, în timp ce își freca erecția de coapsele ei.

– Te doresc din nou, spuse el.

„Da, te rog." Nu gândi totuși cu voce tare. Corpul ei era pregătit să-l mai primească încă o dată, dar își dorea să-l vadă epuizat.

Văzuse ceva un pic mai devreme, dar avea nevoie să-l chinuiască pe acest bărbat. Să dea și să ia într-o după-amiază mai mult decât o făcuse oricare din ei într-o viață întreagă. Poate că atunci ar putea pleca fără regrete.

Împingându-i umerii, îl făcu să se lase pe spate. El o făcuse ușor, aducând-o deasupra coapselor lui. Poziția lor dezvăluia privirii lui flămânde rotunjimea sânilor ei.

– Am murit, iar acum sunt în rai, șopti el, înainte de a-i lua în palme sânii, atingându-i sfârcurile cu degetele pentru a o înnebuni.

Își mișcă coapsele de-a lungul sexului său îmbrăcat, iar el gemu. Ca răspuns, el îi prinse sfârcurile între degete, ceea ce o făcu și pe ea să geamă. Potriviți ca reacție, nici unul din ei nu se lăsa mai prejos... Cum s-ar fi putut aștepta la mai puțin de atât?

Grăbindu-se înspre coapsele lui, ea se îndepărta de el. Brațele lui căzură pe saltea în timp ce ea îi desfăcea restul nasturilor de la pantaloni, pe care îi dădu apoi jos. Rămase atunci doar într-o lenjerie intimă strâmtă, întinsă pe oasele proeminente ale bazinului său, de erecția remarcabilă și de mușchii de pe coapse. Dintr-un anume motiv, lenjeria intimă îl făcea să pară foarte viril. De-a dreptul impresionant!

Totuși, pe cât era de atrăgătoare imaginea, ea era nerăbdătoare să vadă ce e sub lenjerie.

Înlătură și ultimele piese de îmbrăcăminte, scoțându-i și șosetele împreună cu lenjeria intimă, iar apoi Will rămase complet gol. Picioarele și sexul îi erau acoperite de un păr de culoarea nisipului. Erecția puternică și testiculele i se odihneau între două coapse musculoase. Degetele îi erau nerăbdătoare să-l atingă și să afle totul despre acest bărbat complicat.

– Ești și tu de acord? întrebă el când se cufundaseră prea mult în tăcere.

O copleși o senzație de ezitare. Fusese surprinsă admirându-l. Dorindu-l chiar. În felul acesta, încrederea în sine nu i-ar putea pieri vreodată.

– De fapt, mă așteptam la mai mult. Diamante – sau cel puțin smaralde. O frunză decorativă din aur, poate. Îi prinse sexul și i-l atinse ușor.

– Se pare totuși că ești doar un om.

Capitolul 13

Da, Will era un bărbat ca oricare altul... şi reacţiona la atingerile ei aşa cum ar reacţiona orice alt bărbat. Gemea şi tremura în vreme ce Ava îl făcea să simtă plăcere cu o încântare care înlocuia orice lipsă de îndemânare. Şi când îi atinse sexul cu vârful limbii, crezu că-şi va pierde minţile.

Încurajată, îi lăsă mădularul să alunece, întâmpinat fiind de căldura densă a gurii ei.

– Dumnezeule, Ava! Nu trebuie să faci asta.

Nu oricărei femei îi plăcea să simtă asta, deşi Will visase de mult buzele pline ale Avei împrejurul sexului său. Din fericire, realitatea depăşise cu mult aşteptările sale, şi dacă s-ar fi oprit, nu ar fi fost imposibil ca el să plângă.

Îi dădu drumul, auzindu-se un sunet umed.

– Vrei să mă opresc? Credeam că majoritatea bărbaţilor...

– Da, aşa este, spuse el repede. Dar nu trebui să faci ceva cu care eşti inconfor...

Gura ei îi prinse din nou sexul, întrerupând tot ceea ce spunea el, rotindu-şi acum ochii de plăcere. Strânsoare... mişcările rapide ale limbii ei. Doamne, va ejacula curând, dacă nu-l lăsa.

Cu toate astea, el nu o opri. Privirea lui se muta de la gura ei la sânii goi – o imagine provocatoare. Nu mai văzuse o priveliştе atât de erotică – Ava, în genunchi, oferindu-i plăcere. Îl dureau testiculele, o senzaţie familiară care anticipa un orgasm iminent. Nu, nu, nu. Nu încă.

O ridică repede. Confuzia o făcu să ridice din sprâncene, aşa că îi spuse:

– Vreau să fiu din nou în interiorul tău. Nu să ejaculez aici.

Îi desfăcu rapid lenjeria intimă şi i-o coborî până la coapse. Îl ajută şi ea, trăgându-şi chiloţii şi ciorapii în jos. În cele din urmă, ea rămase complet dezbrăcată.

– Vino aici, creatură frumoasă.

Se lăsă pe spate şi îi aduse picioarele peste coapse. Îşi potrivi mădularul peste despicătura ei. Mişcându-şi coapsele, îşi trecu penisul deasupra buzelor sexului ei.

– Ah, spuse ea. Se simte minunat.

Nu mai putea aștepta. Ridicând-o ușor, se alinie și o lăsă apoi să cadă din nou pe pat, după ce sexul ei îl cuprinse cu totul. Când se uniră, ea își mușcă buza.

– Te simt și mai adânc așa.

– Da, este unghiul.

De abia aștepta să o pătrundă din spate. Dacă acum i se părea că simte adânc...

– Urcă-te pe mine, Ava.

Ea începu să se miște, încet la început, dar lui Will nu-i păsa. Îi simțea pereții netezi ai interiorului ei de-a lungul sexului, în timp ce sânii grei i se mișcau. Unghiile i se adânceau în abdomen, coapsele lui încordându-se de la efort, ceea ce-l făcu să-și închidă ochii pentru a nu risca să termine prea curând.

Nu era mai puțin intens nici de data asta. Nu mai dorise o femeie atât de mult până atunci. Will nu se putea sătura. Fiecare oftat, fiecare atingere a mâinilor ei delicate, fiecare gust nu făceau decât să-l facă să o dorească și mai mult.

Când o simți cum începe să se strângă în jurul mădularului lui, îi apucă coapsele și preluă controlul, împingându-se în ea cu o forță care îl surprinse și pe el. Pe Ava nu păru să o deranjeze, totuși strigătele ei de plăcere deveneau mai răsunătoare după ce Will îi descoperi un punct sensibil. Se agăță de brațele lui, capul îi căzu, iar părul lung și castaniu i se desprinse din coc, revărsându-i-se peste sâni.

– Doamne, da, te rog, spuse ea pe un ton jos, preferatul lui, iar el continuă cu putere, plăcerea crescându-i sub piele, în spatele coapselor.

Frecă mugurele plin dintre coapsele ei cu degetul lui mare, iar pereții interiorului ei se deschiseră imediat. Ea strigă, picioarele tremurându-i în timp ce se apropia climaxul, iar el nu mai văzuse o imagine mai erotică decât aceasta. Când se opri din tremurat, el ejaculă, nemaiputând să se abțină nici un moment. O ridică de pe coapsele lui, iar apoi își mișcă rapid mâna pe mădular până ce atinse climaxul și strigă de plăcere. Orgasmul îl cuprinse în întregime, mușchii tresărindu-i cu putere până în abdomen. Când termină, își închise ochii și încercă să-și revină.

– A fost mai bine ca prima dată.

Ea nu răspunse, prăbușindu-se pe pat lângă el, după care el se ridică pentru a se șterge cu un colț de așternut. Apoi își prinse brațele în jurul ei și o trase mai aproape. Broboane de transpirație îi acoperea pe amândoi, dar el nu-i putea da drumul. Era epuizat, ca rezultat al celor două orgasme fantastice și al trupului catifelat din brațele lui. Își închise ochii și o sărută pe cap.

– Mult mai bine decât mă așteptam. Mulțumesc, Ava.

Ava știu când adormi el. Brațele lui Will deveniră moi, căzând pe saltea, iar respirația lui deveni egală și adâncă. Aceasta era șansa ei să plece.

Se desprinse ușor de trupul lui atractiv și se ridică. Hainele îi erau împrăștiate peste tot, așa că le strânse rapid și se îndreptă către mica toaletă pentru a se îmbrăca. Locuind cu frații ei mai mici într-un apartament înghesuit, ea era obișnuită să se îmbrace în tăcere într-un spațiu mic. După cincisprezece minute, se aranjase cât putuse de bine. Păcat că nu avea o perie pentru părul ei ciufulit. Îl strânse din nou și își puse boneta.

Atentă să nu facă nici un zgomot, ieși din camera de hotel. Majoritatea femeilor ar regreta poate ceea ce se întâmplase aici... dar Ava nu. Nu când Will fusese atât de neașteptat de pasional. El nu o făcuse să se simtă murdară sau păcătoasă. În schimb, fusese venerată. Adorată. I se oferise o plăcere totală. El avusese mai multă grijă de ea într-o după-amiază decât Stephen van Dunn în cinci luni.

Și totuși, asta era tot ceea ce putea fi, o după-amiază. Interludiul din acea zi nu putea fi repetat. Începuse deja să simtă prea mult pentru el, datorită cuvintelor lui tandre. „Ești mult mai mult decât mi-am imaginat... Mai frumoasă. Mai receptivă. Mai îndrăzneață. Mai pasională." Gheața rămasă în preajma inimii ei se topise după asta, lăsându-i în piept o senzație caldă care o speria.

Nu avea de gând să se însoare cu ea. La naiba, nici măcar nu voia să o curteze. El recunoscuse asta atunci când propusese prima dată să se întâlnească într-un hotel. Nu exista nici un viitor pentru Will Sloane de la Northeast Railroads și Ava Jones de pe Bank Street. Acesta nu era un basm, iar ea nu era, cu siguranță, o prințesă. Nu va fi amanta unui bogătaș.

Apucând clanța ușii, se întoarse să-l mai privească o dată. Întins pe pat, gol, Will era o imagine pe care voia să o păstreze. O șuviță

de păr blond îi căzuse pe frunte, iar ea își stăpâni cu greu degetele să nu-l atingă. Părea tânăr. Epuizat. Relaxat și satisfăcut. Se putea uita la el așa ore în șir, minunându-se de contradicțiile din el. Lipsit de milă, iar imediat după aceea tandru. Egoist și pretențios, fusese totuși un iubit generos. O tânără dintr-o familie bună de pe Fifth Avenue va fi o femeie norocoasă într-o zi.

Acea femeie nu va fi Ava. Ea își acordase o după-amiază de hedonism. O după-amiază în care să se bucure de plăcere. Și deși fusese spectaculos, nu va deveni un obicei. Avea prea multe de pierdut.

Ignorând greutatea din piept, părăsi camera și se îndreptă către hol, înspre scări. Plimbarea către casă îi va face bine, o va ajuta să-și limpezească mintea. Nu erau alți oaspeți, fapt pentru care era recunoscătoare în drumul ei către scări și foaier.

În timp ce trecu de ușa cafenelei, nu acordă atenție femeilor bogate și bărbaților bine îmbrăcați care se bucurau de după-amiaza lor tihnită. Toți aceștia erau complet necunoscuți pentru cineva ca Ava Jones.

Așa că tresări atunci când auzi vocea unui bărbat strigând-o pe nume. Se panică și se grăbi afară pe ușă. Soarele slab de iunie o orbi pe moment și o făcu să se întrebe câtă vreme fusese cu Will sus. Două ore? Trei? Trebuia să ajungă acasă și să pregătească cina pentru familie.

Nu făcuse decât patru sau cinci pași până când simți o mână pe umăr.

– Domnișoară Jones.

Fără a putea face altceva decât să se oprească, se întoarse.

Domnul Charles Tompkins se uita la ea, mângâindu-și ușor mustața stufoasă.

– Domnule Tompkins. Bună ziua.

– Am fost surprins să vă văd în sala de așteptare. Ați luat masa la cafenea?

– Da, minți ea. Am întâlnit o prietenă aici, la un ceai de după-amiază. Dumneavoastră?

– Am avut o întâlnire de afaceri în restaurant. Mă bucur să vă întâlnesc. Nu ați vrea să bem ceva rapid? Aș dori să vă vorbesc.

– Îmi pare rău, dar trebuie să ajung acasă.

– Insist, spuse el și o apucă de braț. Promit că veți fi acasă la timp pentru cină.

El începu să o îndrume către ultimul loc în care voia ea acum să se afle. Totuși, nu putea face nimic.

Cu toate astea, încercă să-l convingă încă o dată.

– Nu, serios. Trebuie să ajung acasă. Poate ne-am putea vedea mâine?

– Nu cred. Nu sunteți ușor de găsit.

O senzație de teamă o copleși. O căutase? La naiba cu Will și minciuna legată de faptul că ea lucra pentru un ziar. Începu să se gândească de ce ar vrea Tompkins să discute cu ea. Interviul cu Bennett? Își îndreptă umerii în timp ce intrară în cafenea. Într-adevăr, scăpase ea și din situații mai complicate. Putea să se descurce cu Tompkins.

Se așezară la o masă. Un chelner apăru, Ava comandă ceai, iar Tompkins o cafea. Când terminară, Tompkins se rezemă de scaunul mic și metalic.

– Hai să începem cu adevărul! Nu lucrați pentru *Brooklyn Daily Times* deoarece nu există un asemenea ziar.

– Da, așa este. Cu toate astea, este mai bine să nu știți pentru ce ziar lucrez. Preferăm să păstrăm această informație departe de candidați până ce se va încheia totul.

Se arătă mirat.

– Este cu siguranță cam neobișnuit. Nici un ziar cu care am avut de-a face din New York, New Jersey sau Philadelphia nu operează în felul acesta.

Ea ridică din umeri, nepăsându-i dacă o credea sau nu. Prima regulă când spuneai o minciună convingătoare era să te ții de ea indiferent ce s-ar fi întâmplat.

– Cu toate acestea, așa preferă editorul meu.

Chelnerul se întoarse repede și le așeză băuturile. Când plecă, Tompkins întrebă:

– Deci când așteptăm să apară articolul?

– Nu sunt sigură, spuse ea amestecându-și zahărul în ceai. Înainte de alegeri, bineînțeles.

– Atunci așa voi spera și eu. Totuși, ar fi de ajutor să știu dacă articolul va fi favorabil sau nu. De vreme ce aproape toate ziarele sunt controlate de unul dintre partidele politice predominante, ar fi în avantajul meu să am pregătit un articol pozitiv, unul care să combată orice articol negativ ar apărea.

– Nu mi-am dat seama că strategia politică e atât de complicată, spuse ea. Probabil că ești foarte bun la ceea ce faci.

Expresia intensă nu i se schimbă nici un pic auzind complimentul.

– Sunt foarte bun la ceea ce fac. De aceea nu le voi permite lui Bennett sau Sloane să facă vreo greșeală care mi-ar putea periclita campania. Spre exemplu, una este să ai o aventură liniștită și discretă cu o văduvă din înalta societate, și alta este să ai o relație cu o tânără necăsătorită, care este reporter la un ziar.

El își duse ceașca de cafea la gură și sorbi, în timp ce Ava încercă să-și găsească cuvintele.

– Înțelegeți la ce mă refer, domnișoară Jones?

Se îmbujoră de jenă. Deși nu era cu adevărat reporteră, înțelese oricum comparația. Era conștientă de cât de dăunător ar fi pentru campania lui Will să fie asociat cu ea și/sau Madame Zolikoff. Totuși, acest bărbat imposibil nu avea nici un drept să-i spună nimic.

Furia îi clocotea în sânge, înlocuindu-i jena. Se aplecă mai aproape.

– Vă aflați sub falsa impresie de a avea vreun drept asupra timpului sau a persoanei cu care pot avea o relație. Nu vă datorez vreun răspuns nici dumneavoastră, nici domnului Sloane, nici unui alt bărbat, spuse ea ridicându-se în picioare. Vă mulțumesc pentru ceai.

Părăsi cafeneaua fără a privi înapoi nici măcar o dată.

Susținerea politică în New York nu însemna doar parade și întâlniri cu multă lume; campaniile includeau și petreceri mici, cu un număr select de susținători, unii care donau sume mari de bani. De vreme ce acei susținători includeau de obicei bărbați pe care Will îi cunoștea de mulți ani de la petreceri și cluburi, acestea erau în general seri plăcute. Totuși, în seara aceea, lui Will îi era greu să fie entuziast.

Îi înmână bastonul și pălăria majordomului, iar apoi dădu mâna cu domnul Updike, un bărbat mai în vârstă și un susținător al campaniei Bennett–Sloane. Updike era și membru în consiliul companiei Northeast Railroads.

– Vă mulțumesc că ne găzduiți în seara aceasta.

– Este plăcerea mea, William. Orice pentru a-i ajuta pe cei din familia Sloane, știi asta. Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine.

Will își stăpâni grimasa. Mândria nu era o emoție pe care tatăl lui Will o simțise vreodată în legătură cu unicul lui fiu. Nivelul la care familia Sloane își măsura succesul fusese fixat exagerat de sus, iar Will nu se apropiase niciodată de el în timpul vieții tatălui său. Indiferent de notele lui, indiferent de laudele pe care i le aduceau profesorii, Will fusese considerat o „dezamăgire". Nu ar fi trebuit să-l deranjeze amintirea, ținând cont că totul îl dezamăgise în viață pe Archibald Sloane. Soția, compania, copiii... Nici un alt nenorocit nu mai fusese născut cu asemenea privilegii.

Will spera ca tatăl lui să se chinuiască în flăcările iadului, verde de invidie din cauza a ceea ce realizase fiul său „leneș".

Cu toate astea, nu era bine să-ți critici părinții, chiar dacă erau morți de mult.

– Este foarte frumos din partea dumneavoastră, răspunse Will. V-a respectat mult.

Updike se simți flatat.

– Al naibii ghinion că nu a trăit mai mult. Intră, spuse el, făcându-i lui Will semn cu mâna. Majoritatea celorlalți invitați au sosit deja.

În salonul lui Updike se aflau aceiași oameni ca de obicei: Bennett și Tompkins, desigur, de asemenea și președintele Partidului Republican din New York. Erau prezenți și alți membri ai înaltei societăți; fețe pe care Will le cunoștea de o viață întreagă.

Un lacheu se opri și îi oferi un pahar din cristal cu șampanie. Will îl acceptă în timp ce auzi o voce familiară:

– Aici erai, Sloane!

Se întoarse și îl zări pe Tompkins care îi făcea semn cu mâna. Lângă consilierul de campanie stăteau Bennett, domnul Robert Iselin și o tânără brunetă care nu era doamna Iselin. Fiica, poate? Will nu o întâlnise niciodată în persoană, dar era una dintre tinerele de pe lista lui de candidate la titlul de soție.

Aștepta senzația obișnuită de bucurie atunci când se apropia realizarea unui obiectiv... dar în mod ciudat aceasta nu venea. Mai mult decât orice altceva, Will voia să plece din casa lui Updike, să ia trăsura către Bank Street și să-i ceară Avei să-i spună de ce se strecurase afară din camera de hotel în urmă cu două zile fără să-i spună nici un cuvânt.

Dar nu putea. Îl chemau responsabilitățile, astfel încât Will își bău șampania și se îndreptă către micul grup de lângă șemineu.

– Bună seara.

– Mă bucur să te văd, Sloane, îi spuse Tompkins, lovindu-l pe spate cu un gest foarte familiar care îl enervă foarte tare pe Will. Poate pentru că nu-i păsa prea mult de Tompkins.

– Cred că îl știi pe domnul Iselin.

– Sigur că da. Ce faci, Robert?

Cei doi își dădură mâna.

– Sunt destul de bine, Sloane. Nu cred că ai cunoscut-o pe fiica mea, spuse el zâmbind către ea. Draga mea, acesta este domnul Sloane, cel care candidează împreună cu domnul Bennett.

– Domnișoară Iselin, spuse Will, plecându-se către mâna fetei. Este o onoare să vă cunosc.

– Onoarea este de partea mea, domnule Sloane.

Ea avea o voce frumoasă, clară. Încrezătoare. Fără chicoteli. Îi plăcea și că îl privea în ochi.

– V-am urmărit campania îndeaproape.

– Mai bine ai avea grijă, Sloane, spuse Bennett. Știe mai multe despre politică decât noi doi laolaltă!

Toată lumea râse, inclusiv domnișoara Iselin, iar Will spuse:

– Atunci voi aștepta, cu siguranță, să aud mai multe.

– Cred că cina este servită. De ce nu o însoțești pe Kathleen, Sloane? Sunt convins că este deja obosită de discursul tatălui său din această seară, sugeră Iselin, iar Will își reproșă că nu-i venise lui ideea. Nu trebuia el să-și vâneze o soție?

– Desigur, ar fi plăcerea mea. Domnișoară Iselin, îmi faceți această onoare?

Îi oferi brațul, iar fata își așeză cuminte mâna pe el.

Mulțimea începu să se răspândească prin cameră și pe hol.

– Îmi cer iertare, spuse domnișoara Iselin foarte încet.

El se uită la ea și îi zări ochii albaștri privindu-l atent.

– Pentru ce?

– Pentru că trebuie să stați cu mine. Mă tem că tatăl meu nu este prea subtil.

– Nu mă deranjează când trebuie să stau cu o fată frumoasă. Și, pentru o tânără care își face debutul în societate, nu cred că este prima oară pentru dumneavoastră.

– Nu, dar este oricum neplăcut, așa că îmi cer iertare.

Fata avea maniere impecabile și o abordare directă pe care Will o aprecia. Ar trebui să simtă posibilitatea acum... dar nu simțea nimic. Nimic din bucuria anticipată în legătură cu ideea de a-și fi găsit soția perfectă.

„Nu te mai gândi la Ava. Încetează să te mai gândești de ce a plecat fără să spună nimic."

Avea nevoie să se concentreze. El și Bennett erau aproape siguri că vor primi nominalizarea republicană, și susținerea oamenilor de aici ar putea să ajute la asigurarea fotoliilor din Albany în această toamnă.

– Nu aveți motive să vă cereți iertare, domnișoară Iselin. Sunt recunoscător că sunteți aici. Aceste seri sunt de obicei foarte plictisitoare.

Sufrageria strălucea de la cristaluri și de la argintărie. El găsi locuri pentru amândoi și îi trase scaunul domnișoarei Iselin. Se așeză lângă ea, Tompkins stătea în fața lui. Bennett era în capul mesei, lângă Updike.

Cina începu să fie servită, iar gândurile lui Will se îndreptară către un subiect familiar: hotelul și Ava. După-amiaza fusese senzațională. Pasională. Sălbatică. Deși o avusese de două ori, asta nu-i satisfăcuse pofta de ea. Când se trezise și nu o mai găsise acolo, se simțise dezamăgit... și confuz. Era neobișnuit pentru o femeie să dispară de lângă el în timp ce dormea. Era îngrijorat că ea ar putea regreta ce se întâmplase între ei.

Nu că ar conta. Plănuia să o convingă să dea o reprezentație.

– Ce credeți despre intenția de a da muncitorilor beneficii și condiții mai bune, domnule Sloane?

Will o privi pe domnișoara Iselin, care la rândul ei îl privea cu multă atenție.

– Sunt de acord. Patronii care nu-și tratează muncitorii bine nu se pot aștepta să-i poată păstra. Nu sunteți de acord?

– Da, deși mulți patroni, cum ar fi Carnegie, nu cred asta. Cum sunt tratați angajații de la Northeast?

– Destul de bine, deși e posibil să mai fie loc de îmbunătățiri. Poate ne puteți vizita cândva și îmi puteți da niște idei.

– Mi-ar plăcea, spuse ea încet.

Tompkins afișă un zâmbet prin care arăta că era de acord, ca și când Will o ceruse deja în căsătorie. În mod irațional, pe Will

îl deranja admirația consilierului. Totuși, prezența domnișoarei Iselin se arăta promițătoare în seara aceea, dar un simplu schimb de replici nu era suficient pentru o cerere în căsătorie.

Trebuia să știe mai mult despre ea, să-i testeze compatibilitatea. Erau probabil multe subiecte pe seama cărora s-ar contrazice. Până la urmă, el și Ava abia se puneau de acord cu lucruri mărunte, ca să nu mai pomenim despre altele.

– Probabil că susțineți grevele muncitorilor, îi spuse el domnișoarei Iselin.

– Ah, nu, spuse ea ștergându-și gura cu șervetul. Numai atunci când sunt organizate în liniște. Nu accept violența.

Îi puse multe întrebări în încercarea de a găsi un subiect la care ei doi ar putea intra în conflict. Dar fiecare răspuns pe care îl dădea se potrivea cu gândurile sale. Kathleen Iselin era inteligentă, coerentă, avea simțul umorului și venea din același mediu ca și el. Deci de ce nu simțea nimic?

– Mergeți la Newport vara aceasta, domnule Sloane? întrebă ea după strângerea farfuriilor de pe masă.

– Nu, nu intenționez să deschid casa de vacanță. Aveți de gând să mergeți?

– Da. Plecăm mâine, de fapt. Tata este nerăbdător să navigheze.

– Sloane are un iaht frumos în Newport, nu-i așa, Sloane? spuse Tompkins cu subînțeles. Poate că o scoți pe domnișoara Iselin la o plimbare cu barca.

Will era prea bine-crescut să-și lase frustrarea la vedere, dar nu aprecia lipsa de subtilitate a lui Tompkins.

– Da, aș fi încântat dacă m-ați putea însoți o zi pe apă, domnișoară Iselin. Ar trebui să pot pleca peste câteva săptămâni.

Pielea ei palidă se înroși discret.

– Mi-ar plăcea asta foarte mult, domnule Sloane.

– Excelent, rosti el cu mult mai mult entuziasm decât simțea de fapt. Vă voi anunța data exactă.

Ava termină ședința cu ultimul său client și se uita prin camera de hotel să verifice dacă își luase toate lucrurile. Fusese neliniștită toată ziua, sigură că Grey și Harris vor apărea în orice moment. Totuși, cei doi șantajiști fuseseră cu totul absenți. Ea era ușurată, sperând că ei uitaseră de ea. Nu voia să ia parte la nici un plan fraudulos de-al lor.

Nu se deranjase nici măcar să-și dea costumul jos. Peruca, machiajul puternic și hainele negre puteau fi îndepărtate acasă. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine.

Era gata de plecare, deschise ușa și păși pe coridor. Se opri brusc. Grey și Harris o așteptau acolo, sprijiniți de peretele din față și privind-o fix. La naiba!

– Doamnă Zolikoff, spuse Grey, atingându-și pălăria. Mă bucur să vă văd.

Ea își reprimă un oftat.

– Domnule Grey, domnule Harris. Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu ar fi mai bine să vorbim înăuntru? sugeră Harris, arătând către camera din spatele ei. Cred că avem câteva lucruri de discutat, nu-i așa?

Fără să aibă de ales, decât să-i primească înăuntru, Ava se întoarse în cameră. Cei doi bărbați o urmară, iar trântitul ușii în urma lor sună ca un mesaj de rău augur.

– Un grup foarte bun astăzi, spuse Harris. Cred că ați adunat ceva bani.

Ea nu spuse nimic, în timp ce bărbații invadară spațiul. Se împrăștiară în direcții diferite, sperând în mod evident să o dezorienteze. Funcționa. Nu putea decât să-i vadă separat, ceea ce o agita și mai tare neștiind ce făcea celălalt.

– V-ați gândit la oferta noastră? spuse Grey, vârându-și mâinile în buzunarele de la pantaloni. Credem că vă veți potrivi bine grupului nostru.

– O ofertă? E mai mult o amenințare.

– Vă purtați de parcă ar implica un risc. Planul nostru nu are riscuri de eșec. Nimeni nu este prins și toată lumea câștigă bani.

– Dar oamenii sunt răniți.

Harris și Grey se uitară surprinși unul la celălalt.

– Răniți? Ei sunt ca niște oi, domnișoară Jones. Ignoranți care stau la rând să primească sfaturi de la cei ca dumneavoastră. Aruncând cu banii ca și când ar fi apă. Nu par să gândească suficient.

– Deci le facem o favoare furând de la ei?

– Nu-mi place tonul dumneavoastră, spuse Grey. Nici cuvântul „furat". Noi suntem oportuniști, domnișoară Jones, la fel ca și dumneavoastră. Vă rugăm să nu pretindeți că motivele dumneavoastră sunt sincere.

Nu prea avea cum să răspundă la asta, deși îi plăcea să creadă că oferea un serviciu în schimbul banilor pe care îi primea. Ceea ce propuneau Grey și Harris era pură fraudă, fără doar și poate. Putea ea să fure de la oamenii care aveau încredere în ea? Îi era deja destul de greu să doarmă noaptea, cu toate grijile care o presau. Putea ea să-și mai adauge încă una fără să-și piardă mințile?

În timp ce cugeta la o modalitate de a ieși din încurcătura asta, Harris spuse:

– Haideți să ne înțelegem! Veți fi dată în vileag, dacă ne refuzați. Dată în vileag și umilită.

– Dată în vileag și umilită, dar nu închisă.

Grey râse, făcându-i mustața lungă să se miște.

– Închisă? Dragă doamnă, nimeni nu merge la închisoare – cel puțin nu pentru asta.

– Cum ar fi dacă suntem de acord ca eu să nu spun nimănui nimic despre planul dumneavoastră și să ne despărțim amiabil?

– Mă tem că asta nu mai e o opțiune, spuse Harris cu o voce amenințătoare, la fel de terifiantă ca și cicatricea mare de pe obrazul său.

– Sunt curios ce crede domnul Sloane despre cariera dumneavoastră? o întrebă Grey din spate.

Șocul trebuie să i se fi citit pe față, fiindcă Grey spuse:

– Da, știm totul despre *prietenia* dumneavoastră specială cu domnul Sloane. Cum credeți că îi va fi afectată campania după ce relația dumneavoastră va fi făcută publică?

Ea îngheță, incapabilă să mai respire. O urmăriseră îndeaproape – mai îndeaproape decât ar fi crezut.

– Nu se așteaptă nimeni ca politicienii să nu fie afectați de scandaluri, spuse ea.

– E adevărat, dar aceia nu sunt în general aleși. Vă va ierta, mă întreb?

Simțea cum se prăbușesc pereții peste ea, iar plasa încâlcită a propriei ei înșelătorii o sufoca acum. Un lucru era sigur, nu le va aduce rușine nici lui Will, nici campaniei sale. El voia cu disperare să fie ales, iar ea nu va permite ca legătura lor să fie folosită împotriva lui.

Dacă era numai ea, ar putea risca și să spună nu. Dar familia ei avea nevoie de ea, avea nevoie de venitul ei, iar Will nu merita să fie umilit în felul acesta. Singura ei speranță era de a se putea eschiva, de a opri apariția altor clienți care ar fi dispuși să plătească bani unei

companii fictive, ceea ce ar trebui să-i dea puțin timp să găsească altă soluție. În câteva săptămâni ar putea găsi o cale de ieșire din încurcătura asta, nu?

–În regulă. Spuneți-mi ce trebuie să fac.

Capitolul 14

–Ava, vino să vezi asta, se auzi vocea lui Tom de pe scara de incendiu. Frații și sora ei ieșiră după masa de seară, sperând să se răcorească un pic.

Apartamentul lor avea două ferestruici, câte una în fiecare dormitor, mult prea mici pentru a se face curent între cele trei camere ale lor. Ceea ce însemna că întregul spațiu rămânea înăbușitor de-a lungul întregii veri. Era greu de dormit începând din iunie și până la sfârșitul lui septembrie. De fapt, Sam, fratele ei mai mic, dormea pe scara de incendiu în majoritatea nopților de vară.

Deși era jumătatea lui iunie, temperatura din acea zi trecea de treizeci de grade, coborând numai câteva grade după lăsarea soarelui. Prin ferestrele deschise, vecinii se auzeau strigând și certându-se, o serenadă nocturnă în nefericirea unei veri toride din New York.

Ava își șterse transpirația de pe frunte, după ce spălă ultima farfurie din chiuvetă. Nici nu dormise deloc bine, dar căldura nu avea mare legătură cu neliniștea ei. Încă nu găsise o soluție la planul lui Harris și Grey. Poate că ar putea să facă niște plăți fictive pentru „clienți" până când s-ar încheia campania electorală a lui Will.

Ideea o deprima. Să-i plătească pe Grey și Harris din propriile economii însemna ca scopul ei de a se muta din oraș să mai aibă de așteptat. Da, salariile mărite ale lui Tom, de la Northeast, ajutau, dar nu erau suficiente pentru a oferi bani de șantaj. Și era știut, odată ce începeai să plătești șantajiștii, nu mai era cale de întors. Nu ar face decât să aștepte și mai mulți bani. Oftă în timp ce o dâră de transpirație i se prelinse printre umeri. Oare ce trebuia să facă?

–Ava! o strigă Tom din nou.

–Vin într-un minut, răspunse ea. Trebuia să curețe bucătăria înainte de culcare, fiindcă odată ce se așeza, nu mai avea energie să se ridice.

– Bună seara, domnule Sloane, îl auzi ea pe fratele ei spunând, ceea ce o făcu să tresară.

Spusese cumva... Sloane? Trebuie că auzul îi juca feste. Era imposibil ca Will Sloane să-i viziteze. Nu mai auzise de el de două zile, și nu mai exista nici un motiv pentru ca ei doi să se vadă din nou.

– Da, este aici. Urcați. Etajul trei.

Dumnezeule, ce spunea Tom? Ava se uită în jos la ea, îngrozită să vadă că era acoperită cu făină, clăbuci de săpun și transpirație. Părul trebuie să-i fi arătat îngrozitor. Era într-adevăr Will?

„Încetează să mai fii ridicolă. De ce îți pasă cum arăți?"

Încerca să-și potolească bătăile inimii. „Este doar un bărbat." Da, un bărbat care nu fusese niciodată atins de făină sau de clăbuci de săpun, și care probabil că nu transpirase niciodată.

„Greșit. I-ai simțit trupul gol și transpirat în urmă cu doar două zile."

Acea amintire îi făcea temperatura corpului să urce și mai mult. Trăgând aer în piept, apucă un prosop și își dădu toată silința să-și curețe mâinile și rochia.

– Ava, ai auzit? o întrebă Mary din fața ferestrei. Te caută un bărbat.

– Și ar trebui să-i vezi trăsura. Cu siguranță e *bogat*, continuă Sam, cu un rânjet mare pe chipul lui mic.

Tom îi trase una după ceafă lui Sam în timp ce intră în cameră.

– Este bogat și este șeful meu, așa că poartă-te cum trebuie.

– El este șeful tău? Cel care întreabă mereu de Ava?

Ava clipi. Will îi vorbise lui Tom despre ea? De ce nu menționase fratele ei nimic?

Se auzi o bătaie în ușă, iar Avei i se puse un nod în gât. Înainte de a-și forța picioarele să se miște, Sam se grăbi să deschidă.

– Sam, așteaptă... începu ea.

Prea târziu. Fratele ei mai mic deschise ușa.

– Bună seara, șeful lui Tom. Nu intrați? spuse el cu o plecăciune, ceea ce o făcu pe Mary să chicotească.

– Bună seara, fratele lui Tom. Mulțumesc.

Will Sloane păși în camera mică și își scoase pălăria. Era îmbrăcat cu o haină neagră, o vestă și un plastron alb, atât de arătos, încât Ava rămase impresionată.

Privirea ochilor lui cenușii se plimbă prin cameră până când se opri asupra ei. Un colț al gurii i se ridică ușor.

– Îmi cer scuze că vă întrerup seara.

– Nu ne deranjează, nu-i așa, Ava? spuse Tom, făcând câțiva pași. Vă rog, intrați și simțiți-vă ca acasă, domnule!

– Mulțumesc, Tom.

Își puse pălăria pe masă și îi urmă pe cei trei membri ai familiei Jones către canapeaua și scaunul ponosit. Sam se așeză pe scaun, astfel încât ceilalți nu mai aveau de ales decât să stea pe canapea. De necrezut... Will Sloane, aici, în apartamentul ei. În hainele lui elegante de seară, nu se potrivea deloc locului. Fără îndoială că tocmai venise de la o serată elegantă sau de la un eveniment. Deci de ce venise la ea în apartament?

Frații și sora ei nu trebuiau să afle că se culcase cu Will. Nu-i plăcea ideea ca ei să știe despre relațiile ei, nu că ar fi existat vreuna, dar mai ales nu despre aceasta. Cei mai mici ar înțelege greșit, idealizând-o romantic în ceva ce nu era, iar Tom s-ar întrista. Nu numai că Will era șeful lui, dar Tom era suficient de matur să-și dea seama ce voia un om bogat ca Will de la o femeie ca Ava.

Cu cât scăpa mai repede de el, cu atât mai bine. Depășindu-și stupoarea, se apropie să ia loc. Ce bine că făcuse curățenie în ziua anterioară. Când se apropie, Will se ridică în picioare – iar Tom îl urmă. Will se dădu într-o parte, ca și când i-ar fi cedat locul, dar Tom spuse:

– Ava, te rog! Stai aici!

Fratele ei... cavaler? Ava încercă să nu-și arate surpriza.

– Mulțumesc, spuse ea, așezându-se pe locul lui Tom.

Will se așeză din nou, după care urmă o tăcere ciudată. În cele din urmă, el își drese vocea.

– Tom, poate ai vrea să-mi faci cunoștință cu fratele și sora ta.

– Ah! Desigur. Nu știu unde îmi stătea mintea. Ea e Mary, sora mea. Și el este fratele meu, Sam. Faceți cunoștință cu domnul Sloane, președintele companiei Northeast Railroads.

– O plăcere să vă cunosc, spuse Mary încet.

– Plăcerea este de partea mea, domnișoară Mary, spuse Will cu un zâmbet șarmant, făcând-o pe tânăra fată să se înroșească.

Ochii lui Sam se îngustară neîncrezători.

– Chiar construiți căi ferate?

– Da, construiesc. Chiar destul de multe, de fapt.

– Grozav! Mi-ar plăcea să merg cu trenul. Am mers o dată cu un tren suspendat.

– Am ajutat și la construirea acelora.

Ochii lui Sam se măriră.

– Da? Dumnezeule, înseamnă că sunteți bogat.

Ava închise ochii și spuse:

– Sam!

Will chicoti doar.

– Da, sunt. Poate că vei putea merge cu trenul într-o zi. Fratele tău poate aranja asta.

– Aș putea? întrebă Tom, iar sprâncenele lui coborâră în semn de confuzie.

– Desigur. Angajații de la Northeast beneficiază de reduceri la biletele de tren. Roag-o pe doamna Pritchard să-ți dea toate informațiile mâine.

– Vă mulțumesc, domnule! Voi face asta.

S-ar putea spune că Will tocmai îi înmânase lui Tom cheile unui regat din felul în care se umfla în pene fratele ei. Venerația eroului pe care o citea pe fața lui Tom o îngrijora, ca să nu mai spunem fascinația celorlalți doi.

Will privi către fereastră.

– Este întotdeauna atât de cald aici?

– Acum e răcoare în comparație cu ce era în urmă cu o oră, spuse Sam. Toți vom dormi pe scara de incendiu la noapte.

– Dormiți... pe scara de incendiu? se încruntă Will. Nu este periculos?

– Doar dacă te răsucești și cazi! glumi Tom.

Asta nu făcu decât ca Will să se încrunte și mai tare.

– Este posibil?

O privi pe Ava, iar mila pe care i-o citi acestuia în priviri o făcu să-și îndrepte spatele. Trebuia să vadă de ce se afla Will acolo, iar apoi să scape de el.

– Băieți, domnul Sloane nu vrea să afle despre problemele noastre, spuse ea ridicându-se. Domnule Sloane, pot vorbi cu dumneavoastră pe hol?

– Ava, nu fi nepoliticoasă, spuse Tom în șoaptă.

– Nu, este în regulă, spuse Will ridicându-se în picioare. Nu vreau să vă deranjez. Poate că este mai bine dacă vorbesc cu sora voastră și vă las pe voi să vă continuați seara.

– Sunteți bine-venit să ne vizitați oricând, spuse Tom ridicându-se. Vom fi onorați, domnule.

– Îți mulțumesc, Tom. Apreciez ospitalitatea ta.

– Ce înseamnă „ospitalitate"? îi șopti Sam lui Mary.

– Comportamentul amabil față de invitați sau de necunoscuți, răspunse Ava. Toți ar trebui să vă pregătiți de culcare. Mă reîntorc în câteva minute. Urmați-mă, domnule Sloane.

În timp ce Will o urma pe Ava pe hol, nu-i venea să creadă ce făcuse. Nu plănuise să vină la ea acasă, deși se auzise dându-i vizitiului indicații. Când ajunseseră, el se gândise să rămână în trăsură și să aștepte să vadă dacă Ava ieșise să se plimbe ca de obicei. Numai după ce îl zărise pe Tom pe scara de incendiu, se dăduse Will jos din trăsură și întrebă dacă Ava era acasă.

Se pare că nu se putea controla în preajma acestei femei.

Din păcate, ea nu păruse deloc bucuroasă să îl vadă. Nu zâmbise nici măcar o dată, iar gura i se strânse ca și când ar fi supt o lămâie. El, pe de altă parte, abia se putea concentra la orice altceva, *în afară de* ea. Șuvițele umede de păr castaniu curgându-i pe gâtul subțire. Urcarea și coborârea ușoară a sânilor ei apetisanți. Praful de făină de sub urechea ei. Voia să o lingă, să o guste... să o ducă într-un colț întunecat și să se poarte necuviincios cu ea.

Ea închise ușa în spatele lor și se îndreptă către capătul palierului. Coridorul gol era întunecat, singura lampă cu gaz împrăștiind o lumină galbenă palidă, care lăsa să se vadă tapetul decojit și carpeta jerpelită.

– Ce cauți aici? șopti ea furioasă.

El își sprijini un umăr de perete și își încrucișă brațele.

– Voiam să te văd.

– De ce?

– Spune-mi de ce-ai plecat în ziua aia când am adormit.

– Șșșt, făcu ea întorcându-și capul ca să se asigure că nu asculta nimeni. Vreau ca nimeni să nu afle despre asta.

– De ce?

El știa de ce trebuia să păstreze relația lor secretă, dar de ce se jena? Ea nu era la un pas distanță de un scandal care i-ar putea ruina șansele la o carieră politică.

Expresia de pe fața ei părea să spună că el își pierduse mințile.

– Pentru că oamenii vor înțelege greșit. Vor crede că asta – făcu câțiva pași – este ceva ce nu este.

– Și atunci ce este de fapt? Poate mi-ai putea spune tu. Nu te-ai simțit bine?

Obrajii ei se înroșiră – o priveliște atât de rară, încât el nu se putu abține să nu-i atingă pielea catifelată cu degetele.

– Faptul că te-ai înroșit înseamnă că da?

– Știi foarte bine că da. Dar am avut doar acel timp împreună, iar asta a fost de ajuns.

Mâna lui îi căzu într-o parte.

– De ajuns pentru cine? Nu pentru mine, cu siguranță. Aș dori foarte mult să știu când ne putem bucura de o altă după-amiază împreună.

– Vorbește mai încet, spuse ea. Și nu mai putem avea alte după-amiezi împreună. Ceea ce s-a întâmplat la hotel nu se va mai repeta, Will.

El se uită la ea, încercând să întrezărească o breșă în zidurile pe care le ridicase în jurul ei din ziua pe care o petrecuseră în camera de hotel. Nu-i plăcea ce vedea. Nu-l ataca și nici nu-l exaspera; în schimb, era... resemnată. Ca și când s-ar fi decis, iar el nu ar fi primit nici un vot.

Dar Will nu făcuse avere – cu toate căile ferate care întretăiau Statele Unite – fără a învăța cum să se descurce. O va avea pe Ava din nou. Curând.

– Dacă așa vrei, Ava, dădu el din cap în semn de acord, iar apoi schimbă tactica. Îmi plac frații și sora ta.

Ea clipi, apoi spuse:

– Mulțumesc. Mă tem că i-ai impresionat. Cu siguranță că mă vor bombarda cu întrebări de îndată ce mă întorc.

– Și ce le vei spune?

El își trecu degetul prin praful de făină de pe gâtul ei.

Ea îi dădu mâna la o parte, răspunzându-i:

– Că suntem prieteni. Numai Tom va bănui altceva, și sper să-l pot convinge că nu e nimic.

Se apropie și simți că respira greu. Un sentiment de satisfacție îi făcu inima să tresară.

– Dacă într-adevăr crede asta, atunci este un fraier. Ești prea frumoasă pentru a avea relații inocente cu bărbații.

Privirea i se încălzi considerabil, pielea înroșindu-i-se din nou la auzul complimentului.

– Nu pot fi amanta ta. Pur și simplu... nu pot.

– Dacă te deranjează cuvântul, atunci nu trebuie să-l folosim. Nu vreau să te posed, Ava. Nu vreau să te am la dispoziția mea, întinsă pe așternuturi de mătase. Dar pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune că nu putem fi împreună din nou. Nu pot să nu mă gândesc la tine.

– Will...

– Spune-mi că nu te-ai gândit la mine – nici măcar o dată în două zile – și voi pleca. Nu mă vei mai vedea niciodată. Altfel, vom repeta ce s-a întâmplat în acea zi. Ai cuvântul meu.

Ea se întristă, umerii și maxilarul i se încordară.

– Cuvântul tău nu este lege aici, feroviarule, nu pentru mine. Toată lumea poate sări să-ți facă pe plac, dar eu nu o voi face.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Te-ai gândit la mine? La ce s-a întâmplat în acea cameră de hotel?

– Sigur că m-am gândit – dar asta nu înseamnă că vreau să te văd din nou.

Imagini pluteau în mintea lui... ea întinsă pe spate. Picioarele desfăcute, pliurile ei goale, strălucind de dorință. Capul dat pe spate în semn de extaz, în timp ce el îi lingea despicătura. Sfârcurile tari, când ea era deasupra. Pași mai aproape, apropiindu-și pieptul de al ei.

– Mincinoaso!

Ea se înclină către el, sânii atingându-i plastronul apretat. Inima i-o luă la goană, dorința față de această femeie inundându-i venele. Respirații rapide se făceau simțite printre buzele ei întredeschise – buze pe care el dorea atât de mult să le guste. Îi prinse șoldurile, trăgând-o către erecția care-i creștea în pantaloni. Îl prinse de reverele hainei și închise ochii.

– Simți asta, Ava? Simte ce efect ai asupra mea. Știu că și tu simți la fel.

Gemând, îl împinse înapoi.

– Pleacă, Will. Nu am timp de asta. Trebuie să-i pregătesc pe Sam și pe Mary de culcare.

Se îndepărtă, dar el o prinse de încheietura mâinii.

– Pe scara de incendiu? Nu pare prea înțelept.

– Nu avem de ales, nu când camerele sunt înăbușitoare. Vor fi bine. Nu-ți face griji. Nu este diferit de orice altă vară din New York.

Se trase și începu iar să se îndepărteze.

– Lasă-mă să te duc la un hotel la noapte.

Ea se opri, apoi se întoarse către el.

– Un hotel? Ai înnebunit?

El nu înțelegea de unde îi venise ideea, dar acum că o spusese, nu va da înapoi. Camerele lor erau înăbușitoare, ceea ce nu putea fi sănătos pentru copii.

– Are logică ce spun, Ava. Lasă-mă să vă fac cinste cu o noapte relaxantă. Se spune că va ploua mâine și se va răcori. Așa că permite-mi ca în noaptea asta să vă fac pe toți să vă simțiți confortabil.

– Ești nebun, spuse ea, rotindu-și ochii în tavan. Nu ne poți duce pe toți la un hotel. Asta ar fi... Stai, unde te duci?

El trecuse deja de ea în drumul lui către ușa apartamentului. Ciocăni. După cum bănui Will, Tom răspunse imediat la ușă. Era posibil ca tânărul să fi stat cu urechea lipită de ușă.

– Da, domnule?

– Tom, intră înapoi, ordonă Ava, dar Will nu o luă în seamă.

– Ar vrea fratele și sora ta să petreacă seara la mine acasă? Am suficientă gheață și cred că găsesc și unul sau două ventilatoare.

Șocul lui Tom era aproape comic.

– Casa dumneavoastră?

Ava îl împinse pe Will din drum.

– Delirează din cauza căldurii, îi spuse ea fratelui ei. Nu-l lua în seamă.

Will rămase ferm pe poziții.

– Ai spus fără hoteluri. Nu ai spus nimic legat de casa mea.

– Nu mă mai contrazice. Pleacă, Will!

Tom făcu ochii mari – fie de la cearta lor, fie de la faptul că Ava i se adresa pe numele mic, Will neștiind motivul.

– De ce? întrebă Tom.

– Pentru că nu-mi place ideea de a dormi pe scara de incendiu. Eu am și spațiu, pe care îl pot împărți bucuros cu familia ta în această seară. Nu ați vrea să vă răcoriți, chiar și numai pentru o noapte?

Citea dorința de a face asta pe chipul tânărului, dar Tom se întoarse către sora lui.

– Putem, Ava?

– Te rugăm, Ava? Se auziră alte două voci din apartament.

Ava se încruntă și privi în podea. Will aproape că putea asculta argumentele care se conturau în mintea ei, dar știu că nu va refuza. Nu când toți cei trei frați ai ei erau de partea lui.

– Bine, spuse ea. Puneți-vă toți ce aveți de luat la mine în geantă.

– Va trebui să-mi vorbești la un moment dat.

Ava își ridică bărbia și continuă să privească pe stradă în timp ce trăsura se îndrepta către Washington Square. Da, nu va mai vorbi cu el niciodată.

Reușise asta destul de bine. Un bărbat puternic, obișnuit să obțină ceea ce vrea prin orice mijloace. Îl subestimase, evident. Iar acum toți vor petrece noaptea la el *acasă*. Își pierduse mințile?

Frații și sora lui îi urmau în birja pe care Will o oprise pe Bank Street. Cum le va explica ea asta? Ca pe un gest frumos din partea șefului lui Tom? Cei mai mici ar putea crede asta, dar Tom va fi suspicios. Fără îndoială că toți trei vor fi dezamăgiți când se vor întoarce mâine în apartamentul lor mic.

Mai deranjant era felul în care simțise ea când îl văzuse prima dată în seara aceea, inima tresărindu-i ca într-un roman de dragoste. „Nu m-a uitat." Senzația de ușurare pe care o avea era terifiantă. Până în acel moment precis, ea nu pricepuse cât de mult voise să-l revadă. I se îngropase cumva sub piele, stârnind dorințe pe care nu și le putea permite.

Așadar, ea își potolea furia în schimb, folosind-o ca pe un camuflaj împotriva tuturor celorlalte emoții care i se formau în interior.

– Ava, cum puteam să vă las pe toți trei acolo, în căldura aia, dormind afară pe o scară minusculă de incendiu?

– Nu ar fi fost altfel față de orice altă noapte de vară. Arătându-le cum fac față bogații căldurii nu-i va ajuta când se vor întoarce mâine acasă.

– Atunci stați cu mine pe timpul verii.

Îl privi uimită.

– Ești nebun.

Ridică arogant dintr-un umăr.

– De ce nu? Am spațiu. Și nu e ca și când ar fi necuviincios, nu când stați toți patru. Nu fac decât să ofer unui angajat și familiei sale cazare pe timpul verii.

– Și câtor angajați le-ai făcut o astfel de ofertă?

– Ei bine, nici unuia, recunoscu el. Dar nimeni nu va ști asta – cu excepția angajaților mei, bineînțeles.

– Nu contează, fiindcă nu stăm decât o noapte. Și dacă îndrăznești să menționezi oferta cu locuitul la tine pe timpul verii unuia dintre frații mei, te voi omorî în somn.

Ticălosul chicoti.

– Nu m-ar surprinde asta. De fapt, voi dormi cu un ochi deschis la noapte.

– Înțelept din partea ta.

– Ar trebui spus că nu aștept nimic în schimb din partea ta. Nu fac asta pentru a obține încă o noapte cu tine.

– Sper că nu, spuse ea. Pentru că voi dormi cu Mary, nu cu tine.

Asta îl făcu să tacă, iar ea se întreba dacă nu cumva regreta deja ce le propusese. O mică parte din ea era recunoscătoare pentru generozitatea lui – majoritatea bărbaților ca el nici nu ar fi păsit în camerele lor aglomerate, lăsând la o parte să invite o familie săracă în casele lor – dar o înfuria totuși felul dominator în care o făcea.

O luară pe Washington Square, trecând de impresionantele case în stil grecesc ale bogătașilor orașului. Acestea erau familii care țineau de tradiție și statut social, asemenea familiei Sloane.

– Ce vor crede vecinii? îl întrebă ea.

– Puțin îmi pasă. Lasă-i să creadă ce vor.

Ea își lăsă mandibula să cadă în semn de surpriză exagerată.

– Cine ești și ce ai făcut cu William Sloane?

– Amuzant, spuse el.

Roțile trăsurii se opriră când ajunseră la intersecția dintre Fifth Avenue cu Washington Square North. După ce opri, Will deschise ușa și coborî cu grație. Așteptă să o ajute pe Ava, iar apoi se duse la birjă să vorbească cu vizitiul. Ușa din față se deschise și Ava îl recunoscu pe majordomul lui Sloane, care afișa privirea familiară de dezaprobare.

Ea îl ignoră și merse să-și ajute sora și frații. Sam apăru primul, expresia lui arăta mirarea și încântarea.

– Aici locuiește? îi șopti Sam Avei. Să fiu al naibii!

– Încetează cu asta, îi spuse Ava. Poartă-te frumos, Sam!

Băiatul încuviință, se îndreptă și începu să meargă elegant. Ea aproape că și-l imagină învârtind un baston imaginar. Scuturând din cap, Ava o ajută pe Mary să coboare. Fata nu vorbi mult, dar fericirea și curiozitatea din ochii ei îi spuneau Avei suficient.

– Du-te după fratele tău, spuse ea încet.

Tom coborî și el din birjă.

– Ești sigură că este în regulă? o întrebă el pe Ava. Nu păreai prea fericită când te-ai urcat în trăsura domnului Sloane.

– Sunt bine, își asigură ea fratele.

Până la urmă, ce putea ea face acum? Să-i forțeze să plece nu ar face decât să le creeze confuzie și să-i rănească pe fratele și pe sora mai mică. Dacă Sloane dorea să se expună prăștiilor și săgeților de acuzații din partea societății pentru asocierea sa cu gloata, cine era ea să-l contrazică?

– Este totuși numai pentru o noapte.

Tom încuviință.

– Corect. Asta este ceea ce le-am spus celorlalți doi. Face el asta pentru că...

Privirea i se mută în spatele ei, iar ea știu de ce nu terminase întrebarea.

Will luă geanta din mâna Avei și i-o dădu fratelui ei mai mare.

– Tom, hai să ducem pe toată lumea înăuntru, iar angajații mei vă vor face să vă simțiți comod.

– Da, domnule, zise Tom înclinând ușor din cap și îndreptându-se către ușa din față.

Will o prinse pe Ava de braț.

– Nu te mai încrunta! Asta va fi și o aventură pentru frații și surioara ta. Lasă-i să se bucure!

Cu siguranță, el avea dreptate, iar ea se afla într-o dispoziție proastă. Cu toate acestea, cum de știa el?

– Sunt sigură că se vor bucura. Întrebarea nu este dacă asta ne aduce nouă vreun beneficiu, ci cum de te-ai transformat brusc într-un altruist?

El nu spuse nimic în timp ce se apropiau de ușa din față. Mary și majordomul așteptau în pragul ușii, iar pe fața acestuia se puteau citi și mai multe semne de dezaprobare. Dacă Will observase, nu lăsă să se vadă de vreme ce spuse:

– Frederic, familia Jones este invitata noastră în noaptea asta. Roagă-l pe Paul să le care geanta...

– Ava! Stai să vezi locul ăsta! spuse Sam de la marginea scărilor, sărind ultimele trepte de jos.

Tom îl urmă încet, cu o expresie timidă.

– Iertați-mă! Am încercat să-l prind.

Will îi ciufuli părul lui Sam.

– Nici o problemă. Simte-te liber să explorezi. Dar stai departe de aripa de est.

– De ce? întrebă Sam. Ce este în aripa de est?

Aplecându-se, Will îl privi pe Sam, spunându-i:

– Monștri.

Ava se abținu să nu râdă fiindcă expresia lui Sam părea un amestec de teamă și fascinație.

– Adevărat? Ce fel de monștri?

– *Mari. Cu niște colți din care se scurge sânge.*

– Pot vedea unul?

– Nu, răspunse Will serios. Mănâncă băieți. De fapt, eu am avut patru frați.

Sam înghiți greu.

– Atunci nu voi merge acolo. Promit.

– Ce băiat bun! Acum, Frederic, este târziu, hai să-i facem pe toți să se simtă comod, da? Și vreau să aibă suficientă gheață pentru a nu le fi cald.

– Foarte bine, domnule, răspunse majordomul. Camerele de oaspeți de la etajul patru?

Will se încruntă și își vârî mâinile în buzunare. Ava nu era convinsă, dar i se păru că nu se simțea confortabil.

– Nu, camerele din față, de la etajul al doilea. Una pentru domni și una pentru doamne.

– Ai auzit? îl întrebă Sam pe fratele lui. Ne-a zis „domni"!

– Sam, te rog, este suficient! Domnule Sloane, etajul patru este perfect...

Doi ochi cenușii o opriră.

– Nu, nici vorbă, spuse el, întorcându-se către restul familiei ei. Am ceva de terminat în seara asta, așa că vă urez tuturor o noapte bună.

Tom făcu o plecăciune.

– Noapte bună, domnule. Și vă mulțumim.

– Da, vă mulțumim mult, domnule Sloane, salută Mary, făcând o reverență stângace.

– Sunteți un bogătaș decent, afirmă Sam, chiar dacă aveți monștri în casă.

Will zâmbi, și Ava își simți inima strângându-i-se în piept. Era amabil cu frații și sora lui mai mici. Nu știa de ce era surprinsă, dar părea că avea multe de învățat despre Will Sloane.

– Mulțumesc, Sam. Ce mai compliment! Te rog sună din clopoțel dacă ai nevoie de ceva de la angajații casei, iar noi ne vom vedea la micul dejun.

Făcându-i semn din cap Avei, Will dispăru printr-o ușă cu boltă. Ea încerca să nu se uite cum se pierd în zare umerii lui lați, dar încruntarea lui Tom o făcu să creadă că nu reușise deloc.

– Urmați-mă, spuse Frederic pe un ton tensionat, apoi urcă scările elegante. Fără a avea de ales, cei patru frați Jones urcară treptele pentru a se bucura de o noapte de o splendoare neașteptată.

Capitolul 15

Will studie rapoartele care îi sosiseră de la supraveghetorul lui din San Francisco. Era un teren în afara orașului pe care voia să-l cumpere, unul care ar putea conține ceva argint. Totuși, nu se imagina petrecând și mai mult timp în vest. New York a fost și va fi întotdeauna casa lui. Dar dacă estimările acestui om erau corecte și dacă ar descoperi argint, Will va profita de asta.

„Când va fi de ajuns?" aproape că o auzi pe Lizzie întrebându-l. „Niciodată", era întotdeauna răspunsul lui. Fiindcă se simțea încă neliniștit, ca și când mai avea multe de făcut. Când se oprise să experimenteze microbul de a cumpăra, de a construi, de a deține, când se simțise *satisfăcut*, abia atunci se relaxase. Nu înainte.

Totuși, în seara asta, era neliniștit din cu totul alt motiv. Ava era acolo, sub acoperișul lui. Un etaj deasupra. Fără corset. Purtând cel mai probabil niște pijamale subțiri, transparente, care-i lăsau să se întrevadă vârfurile roz-închis ale sânilor. Gemu și își aranjă pantalonii. Asta trebuie să ia sfârșit; altfel va înnebuni până mâine-dimineață.

Ca să fie sincer, nu o invitase aici ca să se culce cu ea. Nu-i păsase decât de existența lor în acel apartament sărăcăcios, suferind de cald într-un aer rânced și dormind afară pe scara metalică de incendiu. Sigur că trupul lui dorea altceva, dar Will nu voia să dea motive de discuții angajaților săi, profitând de prezența unei femei la el acasă. Nici o amantă nu-și petrecuse noaptea aici, de fapt. Cu siguranță că o va avea pe Ava din nou, dar nu aici... și nu cu familia ei dormind la câteva camere distanță.

Cu paharul de coniac acum gol lângă el, Will se ridică și îl reumplu. Poate că ar putea bea întruna. Atunci nu ar mai fi tentat să bată la ușa Avei în miezul nopții.

„Voi dormi cu Mary – nu cu tine." Pe ea chiar o supără intenția lui. Din nefericire pentru amândoi, răspunsul ei nu-l făcuse decât să o dorească mai mult.

Ceasul de pe poliță de marmură de deasupra șemineului bătu o dată. Will își întinse umerii, rotindu-i pentru a diminua tensiunea din spate. Din cauza căldurii, își dăduse jos haina mai devreme și își suflecase mânecile de la cămașă. Ferestrele de la birou erau deschise și o briză răcoroasă venea acum dinspre parc. Stând jos, își reluă lucrul, hotărât să beneficieze de această noapte în care nu putea dormi.

La puțin timp după aceea, îl făcu atent o bătaie în ușă. Nu îl trimisese pe majordom la culcare?

– Da, Frederic?

Ușa se deschise și fața frumoasă a Avei își făcu apariția, urmată de trupul ei și mai frumos. O, Doamne! Purta un halat alb peste ceea ce părea a fi o cămașă de noapte lungă, iar părul îi era ud de la baie. Lui Will îi tresăltă inima în piept. Când se apropie de el, bustul ei frumos și liber se mișca cu fiecare pas pe care îl făcea, iar lui îi pulsa sângele în testicule, întărindu-i mădularul.

„Nu în seara aceasta. Dar curând."

El își drese vocea și lăsă tocul jos.

– De ce ești încă trează?

Pași înceți o aduseră lângă biroul lui, unde își sprijini un șold de lemnul din trandafir. Privirea ei i se plimba pe umeri și brațe, făcându-i pielea să se înfioare.

– Nu puteam să dorm. Văd că încă lucrezi.

– Nu am nevoie decât de câteva ore de somn. Sunt de obicei treaz la ora asta, spuse el, văzându-i pielea frumoasă înroșindu-se. Nu poți dormi din cauza căldurii. Dacă da, le pot spune angajaților să-ți dea un ventilator.

Scutură din cap că nu, mușcându-și buza de jos.

– Nu, este plăcut sus. Sam și Mary erau foarte încântați să se simtă confortabil aici, dar în final au adormit pe la miezul nopții.

Ea atingea cu degetele marginea biroului, în timp ce se apropie de scaunul lui.

– Dar?

– Dar acum eu sunt cea care nu mă pot simți confortabil.

– De ce?

Se strecură în spatele scaunului și îl atinse ușor pe umăr. Lui i se tăie respirația.

– Fiindcă tu ești aici în casă, iar eu aștept să vii după mine, spuse ea, atingându-i cu mâna pieptul și sternul. Inima îți bate atât de repede, șopti ea.

– Ți-am spus că nu voi veni după tine.

El încercă să se întoarcă, dar mâinile ei îl ținură în loc. Lăsându-și capul pe spate, își închise ochii, încercând să se abțină să nu se ridice și să-i rupă de pe ea acea cămașă subțire de noapte.

– Știu, și cred că te-am crezut până acum un sfert de oră.

Simți o presiune la nivelul gâtului în timp ce ea îi desfăcea papionul.

– Voiai să vin după tine?

– Da și nu.

Mătasea alunecă, iar ea o dădu la o parte. Îi desfăcu gulerul cămășii, îndepărtându-i-l. Erecția lui Will împingea lenjeria intimă, ca un partener interesat de orice ar fi avut Ava în minte... dar ei nu ar trebui să facă asta, nu aici.

– Ava, hai să nu începem asta acum!

Respirația ei fierbinte îi gâdila urechea.

– Prea târziu, feroviarule. A început deja. În cazul în care nu ai observat, te seduc.

– Am observat, chicoti el. Mă înnebunește să te știu aici, sub acoperișul meu.

Îi desfăcu vesta, degetele îi mângâiau abdomenul prin haine, în timp ce se ocupa de nasturi unul câte unul. După ce i-l desfăcuse pe al patrulea, el se simțea deja pregătit să-și iasă din piele.

– Și totuși, nu ai făcut nimic. Vrei să te culci cu mine?

– Sigur că da, spuse el, apucând-o de încheietura mâinii și aducându-i mâna între picioare pentru a o face să-i simtă erecția. Cu asta m-am luptat în ultimele două ore.

În loc să îl evite, așa cum aproape că se așteptase, ea îl prinse cât de bine putu prin pantaloni și lenjeria intimă.

– Ce pierdere de două ore, șopti ea, iar sexul lui îi sări în mână.

El se prinse de scaun, în timp ce ea îl atinse ușor. Pieptul i se ridică de la respirația grea, dorința copleșindu-l pe interior. O putea mirosi, vanilie și trandafiri, împreună cu aroma discretă a propriei excitări.

– La naiba, Ava! Nu aici.

– Ba da, aici.

El se ridică în picioare și se întoarse. Ochii ei se măriră, ca și când nu s-ar fi așteptat ca el să o contrazică.

– Nu te pot dezbrăca aici și să petrec timp cu tine. Vreau să gust fiecare centimetru din pielea ta. Nu să-ți ridic cămașa de noapte și să ți-o trag la mine pe birou.

– Tu ai spus-o... zise ea cu buzele în forma unui zâmbet jucăuș. Nici nu mă gândeam că știi un asemenea cuvânt.

El se aplecă și îi dădu drumul jos, îmbrățișându-i talia cu brațele. Ea gemu și se prinse de umerii lui, în timp ce el se îndrepta către ușă.

– Nu doar că știu un astfel de cuvânt, dar îți și voi arăta ce înseamnă.

Dormitorul lui era așa cum și-l imaginase: imens, simplu, de un lux moderat. Carpete orientale groase, picturi de bun-gust înfățișând peisaje, tapet cu model... Nu prea multă mobilă, dar puținele piese erau lucrate din lemn masiv și închis la culoare. Probabil antichități. Patul enorm includea o tăblie mare din lemn, cu incrustații

complexe. Un candelabru cu șase brațe atârna din tavan, împrăștiind o lumină galbenă pe cuvertura de culoare crem.

Puțin îi păsa de toate acestea. Corpul îi luase foc, fierbându-i cu o dorință înspăimântătoare, pe care doar acest bărbat o putea potoli. În ultimele două ore, se imaginase seducându-l până ce realitatea deveni necesară propriei supraviețuiri. Picioarele o purtaseră prin casa întunecată, către biroul lui, unde nu se abținuse să-și facă cunoscută dorința. El îi ceruse deja o altă după-amiază la hotel. Ce diferență presupunea un loc?

Will o aduse la pat și o așeză pe cuvertura din satin. Ea îl apucă imediat, încercând să-l tragă peste ea, dar el făcu câțiva pași înapoi. Privirea de sub pleoapele grele îi ardea în timp ce îi privea trupul.

– Ești atât de frumoasă, șopti el.

Anticipația îi întări mușchii, în timp ce el își dădea jos vesta și bretelele. Își scoase cămașa, aruncându-și butonii pe jos, și începu să-și dea jos pantalonii. În timp ce făcea asta, conturul erecției sale împingea materialul lenjeriei lui intime căreia se străduia să-i desfacă nasturii mici.

Simțindu-se prea îmbrăcată, își desfăcu halatul, lăsând privirii lui flămânde bucuria cămășii ei subțiri de noapte. Bumbac alb, simplu, croit pe sânii ei, până deasupra genunchilor.

– Doamne, șopti el, desfăcându-și lenjeria intimă, făcând nasturii să zboare.

O clipă mai târziu, era gol, deasupra ei. Gura i se apropie de un sân, gustând un sfârc acoperit de țesătura de bumbac, și făcându-i astfel spatele să se arcuiască de plăcere. O provoca, lingându-i și atingându-i țesutul moale și generos, până ce aceasta gemu.

– Credeam că mă vrei goală, spuse ea, prinzându-și degetele în părul lui auriu.

Dădu drumul sfârcului ei și începu să-i sărute gâtul.

– Te doresc în orice fel posibil.

Cu o grabă excesivă, o dezbrăcă de halat și de cămașa de noapte. Îi desfăcu lenjeria intimă, i-o coborî înspre picioare, apoi o aruncă pe podea.

– Mă voi mișca mai încet a doua oară. Dar acum trebuie să fiu înăuntrul tău.

Îi desfăcu coapsele și își puse mâinile pe picioarele ei, înspre pubis. Cu degetele mari îi atinse despicătura cu mișcări care o făceau

să se zvârcolească. Părea mulțumit să o atingă și să o privească, dar ea era deja copleșită de plăcere.

– Will, îl rugă ea.

Cu un deget o pătrunse și își mișcă mâna de câteva ori, pregătind-o. În curând îl adăugă și pe al doilea, întinzându-i pereții în cel mai plăcut mod posibil, înainte de a se lăsa peste ea. Greutatea lui o apăsa într-un mod atât de plăcut, o înconjura, iar ea își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui. Îl prinse de umerii puternici.

– Grăbește-te, îi spuse ea.

Vârful sexului său dădu peste umezeala vaginului ei. Coapsele lui Will începură să se miște înainte, sexul lui umplând-o, iar mușchii brațelor lui se încordau în timp ce el se ridica să vadă locul în care li se uneau trupurile.

– Privește asta. Îmi place să văd cum mă primești. La naiba, parc-aș fi în paradis.

Se cufundă până ce coapsele lor se uniră. Ea se bucură de toată plenitudinea, de spațiul pe care îl ocupa atât în interiorul ei, cât și în preajma ei. Întreaga lume era în patul acesta și în alunecarea pielii lui pe a ei. Felul în care îi bătea inima. Pulsația dintre coapsele ei, care îl determina pe el să se miște. Ea își mișcă coapsele, disperată după fricțiune.

Mișcarea îl stimula la acțiune. Se aplecă și îi apucă gura, sărutând-o cu ardoare în timp ce coapsele lui începură să se miște. Plăcerea deveni necruțătoare, alunecarea sexului lui de-a lungul țesuturilor ei sensibile... felul în care trupul lui mângâia cu fiecare mișcare mugurele mic de deasupra despicăturii ei. Continuă până ce ea se prinse cu unghiile de pielea lui și până când i se încordară mușchii.

– Ah, Doamne! șopti ea. Mai mult, Will. Mai tare!

– Doamne, Ava, strigă el deasupra ei, pătrunzând-o cu atâta putere încât o împinse mai sus în pat.

Făcându-și loc între ei, degetele lui îi găsiră mugurele și apăsă. Asta era tot ceea ce avea ea nevoie înainte ca fiorii să-i treacă de pe picioare, pe spate, și să o facă să se topească de plăcere. Tresări, în timp ce întregul corp îi zvâcnea, iar Will îi acoperi gura cu a sa, gustând-o printre strigătele sale. Orgasmul ei păru să-l provoace și pe al lui, deoarece tocmai atunci când ea își revenea, el se retrase și ejaculase pe stomacul și pe coapsele ei.

Nu existau cuvinte. Ea încercă să-și recapete suflul, în timp ce Will făcea la fel. El părea răvășit, un bărbat ce-și pierduse controlul pentru câteva minute. Un zâmbet satisfăcut apăru pe fața ei.

El îi atinse genunchiul cu palma.

– Îmi place să te văd zâmbind, mai ales în pat.

– Nu m-ai văzut în pat decât de două ori, îi reaminti ea.

– Știu, dar ai zâmbit în ambele ocazii. Îmi place să cred că am avut și eu de-a face cu starea ta de bine.

– Bărbat arogant ce ești, spuse ea cu o voce aproape plină de afecțiune.

Îi ciupi în joacă partea interioară a coapsei, făcând-o să strige. Râzând, el coborî din pat și se îndreptă către lavoar. Se întoarse cu o cârpă udă și începu să o șteargă. Apoi clăti cârpa și se spălă și pe sine. Ava îl putea privi vreme îndelungată. Se mișca cu atâta eleganță și grație, ca un bărbat cu adevărat confortabil cu sine însuși.

După ce stinse lumina lămpii de deasupra, se așeză pe saltea, lângă ea. Camera se întunecă mult, cu toate acestea ea îl putea vedea bine.

– De ce ai venit pe Bank Street în seara asta?

El își așeză o mână sub cap și cu cealaltă o trase lângă el. Căldura corpului lui îi încălzea pielea transpirată, în timp ce ea își puse brațul pe pieptul lui. Capul ei își găsi loc pe umărul lui gol.

– Voiam să te văd. Nu mi-a plăcut cum te-ai furișat din camera de hotel în timp ce eu dormeam. Era posibil să fi regretat ceea ce se întâmplase și am crezut că trebuia să te conving de motivele pentru care nu ar fi trebuit să faci asta.

– Nu am regretat, dar a pleca părea cel mai înțelept lucru în momentul acela.

– De ce?

„Pentru că a fost prea bine. Prea real. Mă tenta prea mult să nu mai plec niciodată."

– Ai fost dezamăgit când te-ai trezit?

– Da, sigur. Credeai că aș fi relaxat?

Ea nu răspunse, iar el o mângâie pe spate, insistând chiar deasupra feselor ei. Se aplecă și o sărută pe frunte.

– Dacă aștepți ca interesul meu față de tine să se piardă, mă tem că vei fi foarte dezamăgită.

Ea simți o bucurie mare. Periculos. Acest bărbat era mult prea periculos. Și totuși, nu știa aproape nimic despre el, despre viața lui din afara a ceea ce văzuse până atunci. Îi atingea părul blond de pe piept.

– Ai fost foarte amabil cu Sam și Mary.

– Pari surprinsă.

– Nu m-am așteptat să-ți placă copiii, cred. Baronii ocupați ai căilor ferate nu sunt neapărat renumiți pentru calitatea lor de bărbați de familie.

– Cunoști mulți baroni ai căilor ferate?

Trasă cu degetul conturul sfârcului lui și îl simți cum tresare.

– Numai unul.

– Îmi plac copiii destul de mult. Eu aproape că mi-am crescut sora, spuse el inspirând adânc.

După ce expiră, continuă să spună:

– Mama a murit când eu aveam doisprezece ani. Era... nu am spus asta nimănui.

Râse sec, iar Ava nu spuse nimic, rămânând nemișcată deasupra lui.

– Angajații știu, desigur, dar ea era nefericită. Cu adevărat nefericită. Tata era un bărbat dur – dar nu și cu cei din afara familiei. Nu, toată lumea îl iubea pe Archibald Sloane, deoarece își păstra tirania în spatele ușilor închise pentru mine și pentru mama. Ea a avut parte de ce este mai rău. Comentarii usturătoare și dezaprobări constante. Am văzut-o uscându-se sub ochii mei.

– Îmi imaginez că a fost greu, spuse Ava încet.

Nu știa ce nu-i venea mai mult să creadă: faptul că avusese o copilărie mai puțin idilică sau faptul că-i împărtășea adevărul.

– Nu am știut altceva până când am început să citesc. Prin intermediul cărților, am început să învăț că nu toate familiile erau ca a mea, că nu eram o familie normală. Că nu toate mamele plângeau mereu, ascunzându-se în cameră fiindcă se temeau de atenția soților lor. Mă cutremur gândindu-mă la circumstanțele în care am fost concepuți Lizzie și cu mine.

– Câți ani avea sora ta când a murit mama ta?

– Patru. Nu cred că Lizzie are vreo amintire reală despre ea.

– Cum adică „reală"?

El se încordă sub ea.

– Majoritatea amintirilor ei sunt din poveștile pe care i le-am spus eu, care o au la bază pe Clara Peggotty din *David Copperfield*.

– Menajera?

– Da.

– Și tatăl tău? A tratat-o pe Lizzie în același fel?

– Aproape că a ignorat-o, deși îi citea câteodată bursa de valori la micul dejun. I-am spus că are o minte bună pentru cifre, iar el a spus „Cel puțin unul dintre copiii mei are una".

– Will, asta e îngrozitor!

El dădu din umeri.

– Sunt sigur că îți spui „Bietul bogătaș de la căile ferate". Nu pot să spun că te învinovățesc. Este prostește să mă plâng când mi s-a dat atât de mult.

„Totul, cu excepția singurului lucru care a contat."

– Și a murit când erai adolescent?

– Da, șaisprezece ani. Pneumonia l-a luat de tânăr, altfel nu am nici un dubiu că ar fi făcut totul să vândă compania, numai să nu mă lase pe mine să o dețin.

– Ei bine, ai demonstrat de sute de ori cât ești de capabil. Majoritatea oamenilor cu statutul tău social nu muncesc atât de bine pe cât o faci tu.

O mână caldă îi acoperi sânul, degetele jucându-se cu sfârcul ei, făcându-i sângele să fiarbă.

– Și sunt gata să muncesc și mai bine, șopti el rostogolindu-se către ea.

Will se trezi singur în dimineața următoare. Pesemne că Ava s-a strecurat din cameră încă o dată după ce el a adormit. La naiba! Asta începea să fie un obicei cu ea, unul care lui Will nu-i plăcea.

Probabil era cel mai bine așa, totuși, deoarece prezența ei la el în pat i-ar fi șocat pe angajați. Nu adusese niciodată femei aici, chiar și după ce s-a mutat Lizzie de acasă. Asta era casa lui, nu o pensiune de petrecăreți din Tenderloin.

Parfumul ei persista încă pe pielea lui, pe așternuturi. Inspiră, gândindu-se la a doua și a treia oară în care o avusese în noaptea trecută. De fiecare dată fusese mai bine decât data precedentă, dorința pentru ea neslăbind nici un pic. De fapt, abia aștepta să o aibă din nou.

Ignorându-și mădularul tare ca un diamant, se ridică și își chemă valetul. Ar putea să lucreze câteva ore înainte ca familia Jones să coboare la micul dejun. Nu aveau nici un motiv să fie treji atât de devreme, cel puțin așa credea el. Lucrau frații mai mici astăzi, într-o zi de duminică? Ava menționase că sora ei era retușoare într-un atelier de croitorie, iar Sam vindea ziare. Nu li se permitea tuturor să aibă cel puțin o zi liberă pe săptămână?

Se uită la ceas și aproape că se înecă. Doamne, era trecut de ora zece. Nu dormise niciodată atât de mult. S-a zis cu lucrul de dimineață. Se ruga doar ca Ava să nu fi plecat deja.

Se spălă, se îmbrăcă, iar apoi se grăbi către salonul în care se servea micul dejun cât putu de repede. Câteva voci îl salutară, făcându-l să se încrunte. Mai multe voci decât și-ar fi imaginat. Păși înăuntru, iar inima îi stătu în loc. Lizzie și soțul ei stăteau la masa la care erau și Ava, și frații ei. Ava părea la fel de șocată pe cât era și Will.

Rămase acolo, picioarele refuzând să se miște.

– Lizzie, spuse el. Credeam că ești în Newport.

Zâmbetul surorii sale părea atotștiutor în timp ce se ridică și se îndreptă către el.

– M-am întors din cauza unei întâlniri pe care o am mâine, așa că speram să te prind acasă azi, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l pe obraz. Și te-am prins, îi șopti ea la ureche.

Îl bătu ușor peste reverul hainei, apoi îi luă mâna, ducându-l la masă.

– Ia loc, Will! Te rog, stai cu noi! Eu și Emmett tocmai făceam cunoștință cu oaspeții tăi.

Fața lui Cavanaugh părea foarte voioasă.

– Da, ia loc, Sloane!

Will strânse din dinți în timp ce se așeză în capătul mesei. Înțelegea că Cavanaugh era acolo să ia parte la umilirea sa. O durere ascuțită îi răzbătu stomacul, iar el masă ușor zona. Nu avea deloc poftă de mâncare. Încerca să se uite la Ava pentru a-i transmite scuze din priviri, dar ea evita în mod evident să se uite în direcția lui.

Lizzie îi turnă o ceașcă de cafea.

– Să înțeleg că Tom lucrează pentru tine.

– Da, așa este. El devine unul dintre cei mai promițători angajați noi.

Nu era o minciună. Tom muncea bine, era inteligent. Will avea așteptări mari de la el și îl încuraja ori de câte ori putea.

– Iar Sam este vânzător de ziare, în timp ce Mary lucrează într-un atelier de croitorie.

Lizzie își ridică ceașca și luă o înghițitură de cafea.

– Dumneavoastră cu ce vă ocupați, Ava?

Ava ridică privirea și se uită la Will, iar el putea zări nesiguranța în adâncul ochilor ei căprui. Will își ținu respirația și speră ca ea să nu spună adevărul. La naiba, nu va asculta niciodată predicile lui Cavanaugh sau ale surorii sale.

Își drese vocea.

– Sunt reporter la un ziar.

Will răsuflă ușurat până ce Sam izbucni de la masă.

– *Ce*? Ava, tu...

Tom se aplecă rapid să-i șoptească ceva fratelui său la ureche. Sam se înroși, încuviință din cap și își vârî un biscuit cu dulceață în gură.

– Ah, spuse Lizzie, zâmbind ușor. Trebuie să fie foarte interesant. La ce ziar scrieți?

– *Brooklyn Daily Times*.

– Nu am auzit niciodată de ziarul acesta, se grăbi Cavanaugh să spună, iar apoi scoase un sunet ca urmare a faptului că piciorul lui Lizzie îl atinse pe sub masă.

– Este destul de nou, minți Ava. Când au aflat că fratele meu lucrează pentru domnul Sloane, editorul meu mi-a încredințat cursa guvernamentală. Eu mă ocup de campanie.

– Mi se pare minunat, spuse Lizzie. Sper că îl descrieți corect pe fratele meu. El poate fi rigid câteodată, dar are o inimă bună.

– Lizzie, spuse Will. Nu ar trebui să-i spunem domnișoarei Jones cum să-și facă meseria.

– Nu, este în regulă, spuse Ava. Este îngrijorată pentru dumneavoastră, așa cum ar fi orice soră. Nu intenționez să-i lezez șansele fratelui dumneavoastră la alegeri, doamnă Cavanaugh.

Ceva din afirmația ei îi atrase atenția, ca și când ea ar fi vorbit despre relația lor personală, și nu despre ceva imaginar.

– Spuneți-mi Lizzie, vă rog! Și dacă aveți nevoie de mai multe informații despre fratele meu, mă puteți suna.

Ava clipi de câteva ori.

– Îți mulțumesc, spuse ea schimbând priviri cu Tom, iar apoi pregătindu-se să se ridice de la masă. Trebuie să ajungem acasă.

– Ah, da? Dar credeam că... începu Sam înainte ca Tom să-l strângă de umăr.

– Da, trebuie să mergem, spuse Tom ajutând-o pe Mary să se ridice. Vă mulțumim, domnule, pentru ospitalitatea de ieri-seară. Familia mea apreciază asta.

Un cor de mulțumire îl întâmpină pe Will în timp ce se ridică.

– A fost plăcerea mea. Vă conduc.

Își luară rămas-bun de la Lizzie și Emmett, iar apoi Will conduse familia Jones către ușa principală. Palmer aştepta cu birja la colț. Will încercă să nu i se vadă dezamăgirea. Mai voia câteva minute cu ea – de preferat singuri, dar era pregătit să accepte ceea ce i se oferea. Toată lumea conspira împotriva lui în acea zi.

Will își duse mâna la buzunar și scoase câteva bancnote pe care i le dădu lui Tom.

– Pentru drum.

– Vă mulțumim, domnule Sloane, spuse el strângându-i mâna. Ne vedem de dimineață, domnule.

Ava încercă să zâmbească.

– Da, vă mulțumim, domnule Sloane. Vă contactez dacă voi mai avea nevoie de ceva pentru articol.

Îi luă mâna și i-o apropie de buzele sale.

– Da, domnișoară Jones. Contactați-mă!

Capitolul 16

Ava își retrase mâna și își grăbi frații pe scări, către birjă. Will îi privi pentru o clipă până când trăsura plecă, după care închise ușa masivă din lemn.

Întorcându-se în salonul în care serveau micul dejun, Cavanaugh se îndrepta către el, chicotind la vederea expresiei încruntate de pe fața lui Will.

– Plec la o întâlnire. O iau mai târziu, după ce termină cu tine.

– Minunat, șopti Will, trecând pe lângă el.

– Stai! strigă Cavanaugh, iar Will se întoarse. Te-ai gândit la oferta mea?

Will se uită la cumnatul său care râniea.

– Atât de încăpățânat! La fel ca sora ta. Mai gândește-te, Sloane! Este o decizie isteață.

– Pentru tine, poate.

– Și pentru tine, fraiere. Și cel puțin a fost frumos să văd în dimineața asta că ești și tu o ființă umană ca noi toți.

– Vrei să spui stupid.

Cavanaugh își ridică brațele.

– Tu ai spus-o, nu eu. Și ai putea și mai rău, Sloane. E frumoasă și e clar că-și iubește frații mai mici.

– Nu este nimic între...

– Lasă! Poate o convingi pe Elizabeth de asta, dar nu și pe mine. Am văzut tipul acela de privire o dată sau de două ori.

– Ce privire?

– Cea care spune că ești panicat din cauza unei femei.

Punându-și mâinile în buzunare, Cavanaugh se îndreptă către ușă fluierând.

Starea lui Will se deterioră semnificativ din cauza schimbului de replici, astfel încât în timp ce intra în salonul unde se servea micul dejun, se simțea deja amenințat. Își turnă o nouă ceașcă de cafea și încercă să evite privirea surorii sale.

După ce tăcerea continuă o vreme, el spuse:

– Ei bine?

– Nici nu știu de unde să încep. Încerc încă să înțeleg.

Cu siguranță că nu-i va da informații. În timp ce-și savura cafeaua, aștepta până ce mintea ei rațională putea să pună lucrurile cap la cap.

– Este amanta ta?

Will se înecă, lichidul fierbinte țâșnindu-i din gură și împroșcându-i vesta. Luă repede un șervet și încercă să se curețe.

– Dumnezeule, Lizzie!

– Îmi pare rău. Nu am știut cum altfel să te întreb.

– Nu am o amantă.

Își șterse vesta și mânecile, apoi își puse șervetul murdar pe masă.

– Bine. Te culci cu ea?

Oftă.

– Nu, nu mă culc cu ea.

– Minți. Fruntea ta face chestia aia – îi arăta către fruntea ei – asta se întâmplă de fiecare dată când minți. Deci ce-ți este ea?

– Nimic. Este sora unuia dintre angajații mei. Iar asta este o conversație inadecvată.

– Will, eu sunt căsătorită. Cred că mi se permit conversații inadecvate, chiar și cu tine. O placi?

Se afundă și mai mult în scaun. Chiar trebuia să aibă conversația asta, mai ales când încă simțea gustul Avei pe limbă?

– Lasă-mi viața privată în pace. Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine.

– De ce? Tu nu mi-ai lăsat niciodată viața privată în pace. Eu de ce nu pot vorbi despre a ta? Deoarece el nu răspunse, ea continuă: Știi, vreme de mulți ani nu m-am gândit că *ai* o viață privată. Lucrai tot timpul și nu însoțeai niciodată o femeie la cină sau la teatru. Apoi, după ce mi-am făcut debutul în societate, am auzit două femei vorbind despre tine la un bal, care spuneau că aveai o amantă de mult timp și că nu erai interesat de căsătorie.

Will își închise ochii și își ciupi nasul.

– Îmi pare rău...

– Îți pare rău? Nu are de ce să-ți pară rău. Când le-am auzit pe acele femei vorbind, m-am simțit ușurată. Fusesem atât de îngrijorată pentru tine, gândindu-mă că erai singur și că nu vei avea pe nimeni după ce voi pleca, spuse ea aplecându-se către el și prinzându-l de braț. Nu vreau să fii singur, să îmbătrânești în casa asta de unul singur. Meriți iubire și râsete – și știi ce am auzit în dimineața asta? Ceva ce nu mai auzisem de multă vreme între acești pereți. Iubire și râsete, Will. Nu țin minte când te-am văzut zâmbind atât de des.

Minciuni peste minciuni. Nu voia ca Lizzie să-și facă o idee greșită despre Ava.

– Este mediu, nu reporter de ziar.

Răsuflă ușurat după ce scăpă de povara unei minciuni.

Lizzie se lăsă pe spate, clipind cu repeziciune.

– Mediu? Nu înțeleg. Prevede viitorul?

– Ai auzit de Madame Zolikoff?

– Da, la fel cum a auzit aproape toată lumea din New York. Edith a angajat-o pentru o ședință de spiritism, deși nu am putut participa. Vrei să spui că... Ava este Madame Zolikoff?

El încuviință scurt din cap.

– Așa că nu ar trebui să te obișnuiești cu ideea unui viitor între mine și Ava.

– De ce nu?

Ochii i se măriră. Era serioasă?

– Fiindcă femeia asta trăiește din înșelatul oamenilor. Este o escroacă.

– Ah, înțeleg.

Lizzie ridică o linguriță, își puse mai mult zahăr în cafea și amestecă, clinchetul linguriței în porțelan fiind singurul sunet din încăpere. Așeză cu zgomot linguriță pe farfurioară.

– Crezi că nu e suficient de bună pentru tine.

– Nu am spus asta, spuse el enervat. Dar nu mă pot căsători cu ea.

– Nu văd de ce nu. Oamenii se schimbă. Uită-te la soțul meu. A fost hoț cândva și poate chiar a făcut multe alte lucruri despre care nu vreau să știu. Dar ăsta e trecutul lui, iar eu nu-l voi desconsidera pentru asta. A făcut ce a fost necesar pentru a supraviețui și a mă întâlni pe mine, ceea ce este lucrul care contează. Fiecare pas pe care îl facem în viață ne aduce pe cineva în cale. Nu o judeca pentru alegerile pe care le-a făcut înainte de a te cunoaște.

– Poate că eu nu o judec foarte aspru, dar restul lumii cu siguranță o face. Îți poți imagina bârfele? Nu vreau ca ea să treacă prin așa ceva.

– Ea sau tu?

– Contează?

Lizzie își ridică privirea și îl studie cu grijă.

– Te face fericit, Will?

– Te vei uita la fruntea mea, ca să vezi dacă mint?

– Da, așa că nici măcar nu încerca, spuse ea afișând o expresie mult mai blândă. Și ți-am văzut fața când te-ai uitat la ea azi de dimineață. Așa mi-am dat seama.

– Ți-ai dat seama de ce?

– Că ții la ea. Este motivul pentru care i-ai invitat familia aici seara trecută, nu-i așa?

– Apartamentul lor era înăbușitor, se trezi el spunând. Dorm pe scara de incendiu pentru a nu le mai fi atât de cald. Părea periculos.

– Ah, asta e îngrozitor!

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce zâmbești așa?

– Pentru că s-a întâmplat în sfârșit. Fratele meu mai mare s-a îndrăgostit.

„Sunt atât de slabă", se gândi Ava în timp ce încerca să-și tragă sufletul. Membrele ei goale și transpirate erau prinse în așternuturile mototolite de la hotel ale lui Will. Începând cu seara din urmă cu două săptămâni, petrecută la el acasă, îl întâlnea la Washington Square Hotel în fiecare joi după-amiază. El se năpustise asupra ei de ambele ori, iubirea lor fiind avidă și disperată, ca și cum erau la prima întâlnire. Și poate că erau. Ea continua să-și spună că nu o să se mai întâlnească din nou... totuși era aici, satisfăcută și fericită din nou de atenția pe care i-o acordase.

– Mi-ai ruinat șase dintre întâlnirile pe care le aveam săptămâna asta. Mă concentrez greu, fiindcă gustul tău este singurul lucru la care mă gândesc.

Will îi săruta gâtul, în timp ce ea îl încuraja, ridicându-și capul. Urmele dinților lui pe pielea ei o făceau să tresară.

– Felul în care miroși, spuse el inspirând adânc pe nas. Mă distrugi, Ava.

Ea oftă. *Asta* era ceea ce o făcea să se întoarcă. Pentru un bărbat atât de rigid în afara dormitorului, Will se dovedea a fi tandru și afectuos în interior. Contrastul o năucea... la fel cum o făceau și sărutările sale.

– De asta îți masezi mereu stomacul?

– Fac asta?

– Da. Mă întrebam dacă ai vreo afecțiune la stomac sau e doar o dietă dezechilibrată.

Îi prinse lobul urechii în căldura umedă a gurii sale, trecându-i mâna peste coaste.

– Hai să ne vedem luni după-amiază! Nu pot aștepta o săptămână întreagă ca să te văd.

– Nu pot. Și de ce îmi eviți întrebarea?

– Este o afecțiune la stomac, îi șopti el. Doctorul meu crede că este de la prea multă muncă.

– Aș crede asta, fiindcă nu am mai văzut un om atât de hotărât. Ce-ți sugerează să faci?

– Să-mi fac timp liber în afara biroului, de aceea am nevoie disperată să ne întâlnim luni, spuse el atingându-i pântecul cu degetele. Să mă scoți din birou.

– Într-adevăr, e o încercare, dar răspunsul meu este nu.

Să-l întâlnească o dată pe săptămână îi ducea mândria la limită. De două ori pe săptămână ar fi făcut-o să și-o piardă de tot.

Deoarece știa ceva ce Will nu va descoperi niciodată: se îndrăgostise de el. Da, cinica, cruda, nonșalanta Ava Jones făcuse o greșeală monumentală, una pe care promisese că nu o va mai repeta niciodată. Avea sentimente pentru un bărbat cu un statut social superior, un bărbat care nu s-ar fi însurat niciodată cu ea. Un bărbat care nu dorea decât să se culce cu ea.

Situația o deprima. O umilea. Cu toate astea, nu putea să nu continue să se vadă cu el joia. Această zi reprezenta un mic colț de rai în existența ei mohorâtă, o seninătate temporară. Să nu se bucure de toate astea cât încă mai putea?

– Te pot convinge, șopti el, timbrul adânc al vocii sale făcând-o să se topească pe interior. Își strecură degetele între coapse, trasând ușor cerculețe de jur împrejurul vaginului său.

Simți cum îi slăbește hotărârea, așa că îi împinse brațul în interior.

– Ție chiar nu-ți place să ți se spună „nu".

– Adevărat, spuse el întorcându-se pe spate și așezându-și mâinile sub cap. Și cu toate astea, continui s-o spui.

– Bietul feroviar, spuse ea. Trebuie să depindă de toate celelalte femei ale sale pentru companie.

Privirea ochilor lui cenușii o țintui pe saltea.

– Nu există alte femei, Ava. Doar tu.

Inima îi tresări, deși nu avea nici un drept asupra lui. Nu-și făcea iluzii legate de relația lor.

– Dar domnișoara Baldwin?

– Nu am mai văzut-o din seara aceea de spiritism. Pentru tine există alți bărbați? întrebă el, părând chiar îngrijorat.

– Nu.

– Atunci de ce nu vrei să ne vedem și lunea?

– Pentru că sunt ocupată, Will, la fel ca tine. Și cu cât te văd mai mult, cu atât mi-e mai greu să plec de fiecare dată. Acest aranjament mi se potrivește perfect.

– Dar marțea? Sau duminica? Sau mâine, pentru numele lui Dumnezeu.

Ea zâmbi. Îi contură buricul cu vârful degetului, atingându-i părul de pe abdomen.

– Te-ai plictisi de mine dacă m-ai vedea atât de des.

– Nici o șansă. Nu m-aș putea plictisi de tine niciodată. M-aș putea culca cu tine în fiecare zi timp de un an și tot aș descoperi noi moduri de a te face să oftezi. Te temi că te-ai putea plictisi de mine?

– Nu, răspunse ea sincer.

El era complicat și pretențios, dulce și nesigur... iubea toate felurile acestui bărbat surprinzător. Era imposibil să se imagineze plictisindu-se de el.

– Dar am responsabilități față de clienții și de familia mea. Nu pot umbla cu treabă prin oraș, iar apoi să las totul atunci când poți tu să-mi faci loc în viața ta.

Se lăsă tăcerea în cameră. Zgomotul de pe stradă – sunetul unui vehicul din apropiere, strigătul unor trecători, chiar și sunetele îndepărtate ale unui flașnetar – plutea prin fereastra deschisă. Avei nu-i plăcuse că răspunsese abrupt, deși acesta era adevărul. Nu va deveni amanta lui. Iubita lui ocazională era altceva; putea trăi cu acest statut. Dar să i se abandoneze cu totul, să-i fie la dispoziție oricând avea el timp pentru ea, i-ar distruge sufletul puțin câte puțin.

– Oferta rămâne valabilă, dacă te răzgândești. Și dacă este ceva ce pot face, ceva ce pot negocia, spune-mi.

– Credeam că prima regulă a negocierilor era să nu-i dai adversarului tău nici un avantaj. Ce fel de magnat al căilor ferate ești tu?

El se rostogoli, sprijinindu-se într-un cot pentru a veni deasupra ei. Cu mâna liberă îi prinse maxilarul.

– Unul care este gata să implore pentru orice resturi îi aruncă adversarul lui frumos și încântător. Aplecându-se, își presă buzele de ale ei, cu blândețe la început, dar când ea răspunse, sărutul se înfierbântă. Când îi dădu în sfârșit drumul, gemeau amândoi.

– Mă înnebunești, Ava!

Fiindu-i imposibil să dea un răspuns potrivit, își atinse buzele de ale lui. Apoi schimbă subiectul.

– Mai există vreun alt miting la sfârșitul acesta de săptămână?

– Nu. Voi fi în Newport.

– Ah. Îți vizitezi sora?

– Da, și alte câteva obligații.

Ea își putea imagina astfel de obligații. Petreceri, șampanie, stridii, iahturi... De fapt, nu. Nu putea să și le imagineze. Acele activități îi erau complet străine, un nivel de bogăție la care nici nu îndrăznise vreodată să viseze. De ce să viseze la ceva ce nu va avea niciodată?

– Alte ședințe de spiritism la sfârșitul acesta de săptămână? întrebă el sărutându-i clavicula. Era ca și cum nu se putea opri din a o atinge sau din a o săruta, iar Avei îi plăcea fiecare secundă.

– De fapt, da. Am câte una în fiecare weekend din iulie.

– Îți face plăcere să-i dai viață lui Madame Zolikoff?

– Da, îmi place. Îmi oferă mai multă libertate decât dacă aș fi o actriță pe scenă. Și mai mulți bani.

Îi atingea și lingea sânii. Sfârcurile i se întăriră și, fără să se gândească, se arcui către el.

– Frații și sora ta sunt norocoși să te aibă, șopti el. Aproape la fel de norocos sunt eu să te am.

Ea chicoti.

– Acum nu mă ai. Mă provoci.

– Într-adevăr, spuse el trecându-și limba în jurul sfârcului ei, nedându-i ceea ce-și dorea. Ea gemu sub el, dar el o ignoră. Ai sâni fantastici, dacă nu ți-am mai spus asta până acum.

– Mi-ai spus asta – de multe ori, de fapt –, dar nu m-am plictisit să o aud.

El gemu satisfăcut și se mută la celălalt sân.

– Spune-mi despre acel bărbat. Cel dinainte, care te-a rănit. A fost primul tău iubit?

– Nu vreau să vorbesc chiar...

– Vorbește sau mă opresc din ce fac acum, amenință el, gura oprindu-i-se deasupra sfârcului. Ea încercă să-i prindă erecția pentru a-l distrage, dar Will fu mai rapid. Îi prinse ambele mâini, i le aduse deasupra capului și i le ținu strâns.

– Spune-mi, Ava!

– De ce? Asta a fost cu mult timp în urmă.

– Pentru că vreau să știu – și întotdeauna obțin ceea ce vreau.

Îi suflă peste sfârc, aerul adăugându-se frustrării sale. Despicătura îi pulsa și o va face curând să implore. Să-l ia naiba!

– Te rog, Ava!

Acel *te rog* care reușise mereu să o convingă. Doamne ajută ca el să nu-și dea seama.

– Acum câțiva ani lucram într-un birou în care fiul șefului începuse să-mi acorde atenție. Să-mi facă avansuri. După un timp, mi-a spus că ne vom căsători, că ne vom petrece viața împreună, iar eu l-am crezut. În realitate, nu avea nici o intenție să avem un viitor împreună. Îi eram... convenabilă.

Will se încruntă.

– Ce s-a întâmplat?

Ea își strânse buzele, nedorind să vorbească despre sarcină – mai ales cu acest bărbat.

– Într-o zi a încetat să-mi mai vorbească. Se purta de parcă nici nu aș fi existat. Apoi am fost concediată.

– Te-a concediat? spuse el sprijinindu-se pe un cot, strângând din dinți. Nenorocitul! Spune-mi cum îl cheamă.

– Nu, Will. S-a întâmplat demult și nu poți agita apele din nou.

Ava era sigură că Will cunoștea familia van Dunns. Chiar și așa, nu voia ca el să o răzbune. Trecutul trebuia să rămână acolo unde era.

– Ca să fiu sinceră, să-mi pierd slujba a fost cel mai bun lucru, deoarece am descoperit-o pe Madame Zolikoff la scurt timp după aceea.

– Ar trebui să fie pedepsit.

– Ultimul lucru pe care l-am auzit despre el a fost că și-a pierdut banii pariind pe cai. A fost forțat să se însoare cu o femeie îngrozitoare doar pentru zestrea ei.

– Este un bărbat pe care îl cunosc?

– Posibil. Deși nu aveau tocmai statutul tău social. Mai curând pătura de sus a clasei mijlocii.

Liniile din jurul gurii lui se adâncir㠖 Deveni brusc foarte serios.

– Știi că nu te-aș minți niciodată. Am încercat să fiu direct cu tine de la început, să mă asigur că nu vor exista așteptări...

– Într-adevăr, nu am uitat. Nu aștept mai mult de la tine, Will.

Mintea ei știa că nu aveau un viitor împreună, dar inima ei... Inima ei stupidă avea propriile idei. În adâncul sufletului, își dorea *totul* împreună cu acest bărbat. Iubirea lui. Viața lui. Viitorul lui. Deși nu avea rost să-i recunoască toate astea. El le-ar găsi fie amuzante, fie patetice, și ambele reacții ar distruge-o.

– Ăsta e doar un fel de a petrece timpul.

Ceva de nerecunoscut îi schimonosi fața pentru o secundă. Ce fusese asta, regret? Furie? Sau recunoștință că fusese de acord cu el?

– Atunci, spuse el cu o voce joasă, hai să facem tot posibilul să mai petrecem timpul împreună. De unde ai vrea să încep, cu gura pe sânii tăi sau între picioarele tale?

Ea ridică dintr-o sprânceană ca și când ar fi întrebat „E nevoie să întrebi?" Cu un zâmbet afectat, Will coborî și îi desfăcu coapsele.

– O alegere excelentă, șopti el, iar ea uită toată conversația neplăcută despre circumstanțele pe care nu le putea schimba.

Puntea ambarcațiunii *Athena* se întindea sub picioarele lui Will, iar oceanul sărat îi stropea fața. În împrejurări obișnuite, ar fi relaxat și fericit. Iahtul a fost întotdeauna locul lui preferat. O excursie care îl elibera de munca de la birou și de responsabilitățile care îl presau zilnic. Aici putea să se bucure de aerul proaspăt și de briza oceanului. Însă în acea zi își dorea să fie în altă parte. Cu altcineva.

Și nu-i plăcea să conștientizeze asta.

– Apa este frumoasă, nu-i așa?

Will o privi pe domnișoara Iselin – Kathleen, așa cum insistă ea să i se adreseze în privat. Ea și mama ei erau două dintre cele cincisprezece persoane invitate de el, toți membri ai elitei din Newport, împreună cu Tompkins și Bennett de la campanie. Fundele bonetei de soare a lui Kathleen se mișcau în vânt, rochia luând forma a ceea ce părea a fi o siluetă modest de voluptuoasă. El așteptă să simtă ceva... orice. Dezamăgit, privi în altă parte.

– Da, este. Îți place să navighezi?

– Da, îmi place. Se apropie de balustradă și își închise ochii. E ceva la ocean care te eliberează, dar și ceva dezolant. O amintire a puținului control pe care îl avem în univers.

– Atât de bine spus.

Și el gândea exact la fel când era pe vas. Asta îi amintea din nou că această Kathleen era mai profundă decât majoritatea fetelor de vârsta ei.

– Și da, poate fi dezolant, în special pe vreme urâtă.

– Vasul tatălui meu este mult mai mic, remarcă ea. Cred că-ți place mult să navighezi.

– Da, deși nu petrec suficient timp pe el. Obișnuiam să ies mai mult când era Lizzie mai mică.

– Sora ta este fermecătoare. Îmi imaginez că nu ți-a fost ușor când s-a măritat, ținând cont de cât sunteți de apropiați.

Și atentă. Nu mulți oameni ar presupune asta – iar dacă ar face-o, nu i-ar spune-o. Îi plăcea că ea o făcuse.

– Este fericită cu noua ei viață, lucru pentru care sunt recunoscător. Este tot ceea ce mi-am dorit întotdeauna pentru ea.

– Dar?

El chicoti și se aplecă, așezându-și coatele pe balustrada din lemn.

– Nu este nici un „dar". Cred că ai fost fericită pentru sora ta mai mare când s-a căsătorit acum câțiva ani.

Ea ridică din umeri.

– M-am bucurat când s-a terminat nunta. A fost ceva plictisitor pentru mine.

– Nu este o nuntă mare și elegantă visul fiecărei femei?

– Nu și al meu, spuse ea cu o expresie melancolică, aproape timidă. Cu cât e nunta mai mare, cu atât mai puțină atenție se dă înțelesului cuvântului.

Simți o greutate pe umeri, o senzație care contrasta cu ceea ce-i spunea mintea lui, și anume că fata aceea era perfectă. Spusese totul așa cum trebuia, îi stârnise curiozitatea, era inteligentă, frumoasă și avea același statut social cu al lui. Will trebuia să fie complet satisfăcut, asigurat că tot ceea ce-și dorea întotdeauna îi era acum la îndemână. În schimb, se simțea inconfortabil, ca și când ar fi încercat să poarte o haină cu două numere mai mică.

– Ah, aici erați, spuse Tompkins, apropiindu-se de Will. O zi frumoasă pentru navigat, nu-i așa?

Will răspunse evaziv în timp ce Kathleen răspunse politicos:

– Da, este.

– Domnișoara Iselin îmi spunea mai devreme despre interesul său față de operele de caritate, îi spuse Tompkins lui Will. Chiar își alocă din timp unui orfelinat mic din Battery Park.

– Sunt doar câteva ore pe săptămână, spuse ea. Faptele mele bune nici nu se compară cu ceea ce speră domnii Bennett și Sloane să realizeze când vor câștiga.

– Poate că cei doi candidați pot să treacă pe la orfelinat, să aibă grijă de o cauză nobilă. Presupunând că orfelinatul ar putea beneficia de publicitate.

Domnișoara Iselin se înroși, pielea ei de porțelan devenind roz.

– Sunt convinsă că vor aprecia asta. Dați-mi voie să-i întreb, după care vă voi anunța.

– Ar fi minunat, spuse Tompkins, în locul lui Will care nu intervenise cu nimic. Vă rog să-i spuneți domnului Sloane după ce veți vorbi cu ei.

– Așa voi face. Acum vă rog să mă scuzați, domnilor. Plină de grație, Kathleen se îndreptă către ceilalți. Will răsuflă ușurat, recunoscător că se poate concentra și la altceva vreme de câteva minute.

– E perfectă pentru tine. Sper că-ți dai seama de asta, șopti Tompkins. Totuși, simt o oarecare lipsă de entuziasm din partea ta.

Comentariul lui Tompkins, deși adevărat, îl irită pe Will.

– Entuziasmul meu, bun sau rău, nu te privește.

– Nu? spuse Tompkins apropiindu-se și vorbind mai încet. Cred că știu de ce nu te interesează domnișoara Iselin prea mult. E nevoie să o spun?

Will și Tompkins se priviră atent, iar adevărul aștepta acolo în privirea acestuia din urmă. Nu se știe cum de aflase Tompkins de aventura lui Will cu Ava, dar aflase. Cel puțin, consilierul știa că o altă femeie îi captase atenția lui Will, nu neapărat Ava în mod special.

– Din nou, este problema mea, nu a ta. Trebuie să stai deoparte. Dacă decid să mă însor, va fi decizia mea, nu a ta.

– Auzi ce spui? Campania are nevoie de tine căsătorit. Asta îți va asigura fotografia în toate ziarele, iar alegătorii o vor adora pe domnișoara Iselin. Este inocentă, deșteaptă, dedicată cauzelor nobile. Mai mult decât atât, are același statut social ca și tine. Oricine altcineva ar fi o povară, ceva ce nu ne putem permite. Ceva ce *tu* nu-ți poți

permite. Ai idee despre cât de mult se râde pe seama familiei Sloane de când s-a căsătorit sora ta cu Cavanaugh și s-a apucat de afaceri?

Lui Will nu-i plăcea ca Ava să fie numită povară, deși îi trecuse și lui prin minte asta o dată sau de două ori. Oricum începea să-i pese din ce în ce mai puțin de ceea ce voiau alegătorii.

– Oricine râde pe seama surorii mele va trebui să-mi dea mie socoteală. Și lasă-mă pe mine să am grijă de propriile poveri.

– Aș face-o, dacă aș crede că te poți descurca cu ele. Devine evident pentru mine că nu poți face asta, că îi permiți unei târfe de doi bani să-ți ruineze...

O furie rapidă și violentă îl cuprinse pe Will, făcându-l să reacționeze instinctiv. Țâșnind, îl apucă pe Tompkins de cămașă.

– Să nu te mai referi la ea în felul acesta niciodată. Dacă vei face asta, te ucid pe loc, Charles!

Tompkins rânji ironic, cu o lipsă de respect atât de evidentă, încât Will ar fi vrut să-l lovească.

– Idiot nenorocit ce ești! Și tu pretindeai că ești îngrijorat că mediul ar face de râs campania prin intermediul lui Bennett. Dacă opoziția află că te culci cu sora unuia dintre angajații tăi...

Își lăsă vorba neterminată, așa că Will explodă:

– Viața mea privată mă privește doar pe mine. Dacă opoziția scoate un singur cuvânt despre ea, îi îngrop de vii.

Tompkins se eliberă și își netezi cravata și vesta.

– Nu vei putea ascunde informația odată ce e cunoscută deja, Sloane. Și cum se va simți domnișoara Iselin citind despre aventura ta săptămânală în ziare?

Will nu avea nici un răspuns la această întrebare, așa că Tompkins continuă:

– Te joci cu focul. Ai grijă să nu ne ardem cu toții!

Capitolul 17

După-amiaza fusese profitabilă.

Ea avusese șase ședințe private de ghicit, două dintre ele cu doi clienți noi. Asta însemna o taxă mai ridicată a „consultației" și vești bune legate de venitul ei lunar. Poate că ar putea să dea câțiva bani

corporației fictive a lui Grey și Harris, pentru a le înlătura un pic neliniștea. Șantajiștii se așteptau ca toți clienții Avei să înceapă să investească din ce în ce mai mult în fiecare săptămână, iar absența acestor investiții nu i-ar face decât suspicioși pe cei doi bărbați.

După ce își deschise geanta, își puse înăuntru peruca blondă. Nenorocirea aia o iritase în ultima oră. O bătaie în ușă o făcu să se oprească. Puteau fi Grey și Harris din nou? Simți un gol în stomac. Ar trebui să-i ignore? Poate că vor pleca, dacă nu va răspunde la ușă.

– Madame Zolikoff, știu că sunteți aici.

Nu recunoștea vocea masculină. Era un client care încurcase ora programării? Căutând din nou în geantă, își puse peruca pe cap cât de bine putu. Când deschise ușa, îl văzu pe Charles Tompkins, consilierul lui Will și al lui John, așteptând pe hol.

Acesta purta un costum albastru-închis, în carouri, și o vestă mulată pe burta lui proeminentă. Cu o pălărie în mână, îi zâmbi pe sub mustața stufoasă.

– Bună ziua. Sper că nu întrerup.

– Nu, spuse ea cu accentul ei rusesc. Deși sunt curioasă ce dorește consilierul de campanie al domnului Bennett de la mine. Este totul în regulă cu John?

Tompkins făcu semn cu mâna.

– Ah, John e bine. Cum nu se poate mai bine. Pot să intru?

Fără să aștepte să răspundă, bărbatul se năpusti în cameră.

Ea închise ușa în tăcere. Deși îi clocotea sângele în vene, încercă să pară calmă.

– Există un motiv anume pentru care vreți să mă vedeți?

– Puteți să renunțați la accentul rusesc, domnișoară Jones. Ne cunoaștem destul de bine, cred.

– Eu... Știți cine sunt?

Încuviință scurt din cap.

– Da, știu de ceva vreme. Destul de... ambițios din partea dumneavoastră. Nu multe femei ar avea curajul să facă ce ați făcut dumneavoastră.

Ea nu spuse nimic. El era acolo cu un motiv, iar ea spera să-l afle.

– John nu știe, desigur, continuă el. Nu m-a lăsat inima să-i spun.

Amenințarea plutea în aer, ceea ce îi făcu părul de găină.

– Dar...?

El înaintă în cameră, trecând cu degetul peste dulapul din lemn, ca și când l-ar fi inspectat. Ea nu se lăsă păcălită. Ava dădea spectacole; știa cum să creeze suspans în fața publicului. Și deși nu se aflau pe scenă, el se comporta exact ca și când ar fi fost în timpul unui spectacol.

– William Sloane a fost o alegere precaută ca partener al lui John, domnișoară Jones. Provine dintr-un mediu impecabil, are relații impresionante, este bogat și charismatic. De asemenea, nu-i strică nici faptul că este inteligent și atrăgător.

Se opri și se sprijini de dulap, vârându-și mâinile în buzunare.

– Acești doi bărbați vor fi cu siguranță nominalizați de republicani. Partidul onorabil al lui Lincoln, o forță împotriva tiraniei de la Tammany Hall. Și de îndată ce au sprijinul partidului, democraților le va fi greu să ne bată.

Ea își îndreptă spatele. Una dintre calitățile necesare pentru munca ei era abilitatea de a citi oamenii. În prezent, îl citea atât de bine pe Tompkins, ca și când ar fi fost un text tipărit. Așa că știa ce urma – știa și nu-i plăcea.

– Trebuie să vă dați seama de felul în care asocierea dumneavoastră cu domnul Sloane ne periclitează șansele în campanie. Cum un cuvânt greșit în urechea nepotrivită ar putea să distrugă tot ceea ce sperăm să realizăm.

– Nu înțeleg de ce-mi spuneți mie toate acestea. Domnul Sloane este candidatul dumneavoastră, până la urmă.

Privirea lui se plimba pe corpul ei, aproape dezbrăcând-o. Ea simți repulsie. Slavă Domnului că era acoperită din cap până-n picioare.

– Se știe că bărbații sunt proști când vine vorba de o păsărică.

Ea pufni ca reacție la cuvântul folosit – pe care nu-l mai auzise rostit vreodată – iar zâmbetul lui era crud și rece.

– Nu vă deranjează dacă vorbesc simplu, nu-i așa? Bănuiesc că ați auzit tot felul de cuvinte în viața dumneavoastră minunată din centrul orașului.

„Cum îndrăznește..." Ura îi ardea în piept, ridicându-i-se până în gât.

– De fapt, acesta este un cuvânt pe care nu l-am mai auzit niciodată.

I se ridică un colț al gurii de parcă ar fi fost ceva amuzant.

– Ar trebui să vă familiarizați cu el, domnișoară Jones, pentru că asta sunteți pentru cineva, precum William Sloane. Un regulat. Neînsemnat. La îndemână. Un corp cald care-și depărtează picioarele pentru ca el să-și descarce tensiunea. Bărbații pot fi orbiți de asta, în special când se simt foarte bine.

Ea nu putea vorbi. Își simțea limba grea, plină de furie și resentimente. Cuvintele o răneau, așa cum știuse el. Ea nu-și făcea iluzii legate de relația cu Will, dar să se exprime în felul acesta o rănea cu siguranță.

– Dumnezeule, nu pot să cred. Văd pe fața dumneavoastră. Chiar credeați că îi pasă de dumneavoastră, spuse el râzând și dându-și capul pe spate. Ce credeați, că se va căsători cu dumneavoastră? Că societatea vă va trece cu vederea cariera „strălucită" și vă va accepta? Că doamna Astor vă va invita la ceai? Să fim serioși, domnișoară Jones. Credeam că sunteți mai isteață de atât.

În cel mai ascuns colț al inimii ei, cel de care nici ea nu era prea conștientă, Ava sperase la o parte din acel vis. Una în care Will o dorea pentru totdeauna, una în care societatea și doamna Astor nu contau, ci numai dragostea lor unul față de celălalt.

Dar ea fusese crescută în mahala, acolo unde oricine învăța că visurile erau doar pentru nebuni și pentru copii. Inima ei își dorea o relație pentru totdeauna cu Will, totuși rațiunea ei nu pierduse niciodată din vedere faptul că asta nu se va întâmpla. Circumstanțele lor împiedicau o posibilă poveste cu final fericit – una pe care și-ar fi dorit-o ea.

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea mirată de vocea ei fermă, în ciuda emoțiilor puternice pe care le simțea.

– Ceea ce vreau eu să spun, dragă doamnă, este că ați face bine să o terminați cu William – rapid. Dacă nu, voi fi nevoit să vă denunț la ziar. Madame Zolikoff va fi nevoită să părăsească orașul cu următorul tren. Veți fi norocoasă să mai rămâneți întreagă când voi fi terminat cu dumneavoastră.

– Nu-mi plac amenințările. Dacă domnul Sloane își dorește să nu mă mai vadă, îmi poate spune el. Nu dumneavoastră.

– Nu-mi place să fac asta, dar nu-mi dați de ales.

Oftă dramatic și scoase un ziar din buzunarul interior al hainei.

– Știți unde și-a petrecut domnul Sloane weekendul?

– În Newport.

Despături ziarul cu grijă.

– Da, așa este. Dar știți de ce? Văzând că ea ezită, el continuă: Sigur că nu știți. Domnul Sloane face curte unei femei, domnișoară Jones. O tânără cu același statut social, una pe care intenționează să o ceară de soție până la sfârșitul verii.

Ea își simți dintr-odată gura uscată, încercă să înghită. Da, el o însoțise pe domnișoara Baldwin la începutul verii la ședința de spiritism, dar, conform spuselor lui Will, cei doi nu se mai văzuseră de atunci.

– Domnișoara Baldwin?

Cu ochii strălucindu-i de răutate, Tompkins ținea ziarul.

– Nu, nu domnișoara Baldwin. Avea patru pretendente în această primăvară și toate au fost eliminate, mai puțin una. Priviți, citiți aici.

Ea se uită la ziar, știind că ar trebui să refuze. Indiferent de ce ar conține acel articol, veștile nu vor fi bine-venite. Cu toate acestea, nu se putea abține. A ști era întotdeauna mai bine decât a nu ști, nu-i așa?

Cu mâna tremurândă, luă ziarul și începu să citească:

MOȘTENITORUL CĂILOR FERATE O CURTEAZĂ
PE DOMNIȘOARA ISELIN!

SLOANE GĂZDUIEȘTE O PLIMBARE CU VASUL
DE DRAGUL FRUMUSEȚII!

CINEVA DINTRE APROPIAȚII CUPLULUI CONSIDERĂ
„LOGODNA IMINENTĂ"!

Obligații, îi spusese el Avei. Era domnișoara Iselin acea obligație, sau preferase Will să ascundă asta de Ava? Respiră adânc. Văzu adevărul scris alb pe negru. „Dacă vei continua, asta va face din tine cealaltă femeie. Amanta."

Pleoapele îi ardeau, anticipându-i lacrimile care-i vor spori umilința. Încercă să și le reprime cu toată puterea. Tompkins nu o va vedea plângând.

– Bine, spuse ea dându-i ziarul. Dar lăsați-mă să-i spun eu asta. Altfel nu va crede niciodată.

Tompkins încuviință, mulțumirea sclipindu-i în ochii negri. Își vârî din nou ziarul în buzunar.

– Desigur, domnișoară Jones. Dar ar fi mai bine să o faceți în timpul săptămânii acesteia.

Will ajunse târziu joi după-amiază din cauza unui membru din comisie care nu fusese în stare să fie mai concis. Urcă pe scări, anticiparea îi pulsa în vene, o dorință pe care doar o singură femeie o putea ostoi. După cum obișnuiau, ea lăsase ușa neîncuiată, așa că el o deschise larg și păși în camera de hotel plin de speranță să o găsească pe Ava goală pe pat. Goală.

În schimb, ea era așezată pe scaun, cu spatele drept. De când se întâlnea cu ea aici, asta era prima dată când o vedea atât de... serioasă. Era ăsta un joc? Urmau să interpreteze niște roluri în după-amiaza aceasta? Simți din nou că o dorește.

Fiindcă nu putea să-și stăpânească zâmbetul, închise ușa și se îndreptă către ea.

– Bună, draga mea. Interpretăm roluri astăzi? Ce este asta, profesoara nemulțumită și elevul recalcitrant?

– Will, trebuie să vorbim...

– Ah, nu mă îndoiesc, spuse el dezbrăcându-și haina și aruncând-o pe comodă. Despre notele mele mici? Sau am creat probleme în clasă?

Ava se ridică în picioare și își încrucișă brațele în jurul taliei.

– Nu. M-ai înțeles greșit...

– Ah, deci suntem văduva îndurerată și distribuitorul de gheață peste măsură de interesat? Își desfăcu nodul de la cravată. Sau soldatul bolnav care cere îngrijiri de la o inocentă timidă?

Ea își atinse nasul și zâmbi circumspect.

– Dumnezeule, câte astfel de lucruri îți poți imagina?

– Ah, de abia încep. Femeia care îl seduce pe fratele mai mare și mai arătos al soțului ei. Doctorul care examinează frumoasa pacientă. Lăptăreasa cu forme și fermierul. Sultanul și fata lui preferată din harem...

– Încetează, râse ea. Taci, enervantule!

Cu mâinile în șolduri, o privi nedumerit. Își dădu seama că ea era serioasă.

– Ce este, Ava?

Ea oftă adânc, ceea ce îi semnală nefericirea și îi crescu neliniștea lui Will. El voia să o ia în brațe, să o sărute până când începe să râdă,

dar exista o distanță în ținuta ei, așa că în schimb își vârî mâinile în buzunare.

– E ceva în neregulă? S-a întâmplat ceva?

– Știu despre Newport. Despre domnișoara Iselin.

– Newport? spuse el încercând să înțeleagă de ce ar fi îngrijorată de petrecerea pe vas cu Kathleen. Îmi pare rău, nu înțeleg.

– Ziarul are un articol complet despre plimbarea cu vasul, spune că urmează să te căsătorești cu ea.

El se încruntă. Cum de știau ziarele despre evenimentele de sâmbătă? Tompkins? Will avea de gând să aibă o conversație cu consilierul lui de campanie cu prima ocazie. Nu voia detaliile vieții sale private în ziar.

„Dar nu era în primul rând acela motivul pentru care o curta pe Kathleen? Publicitatea care să ajute campania?"

Simțind cum i se învârte capul, își trecu o mână prin păr.

– Ava, nu ar trebui să crezi tot ceea ce vezi despre mine în ziare. Eu nici măcar nu mă mai deranjez să mă uit la paginile cu astfel de bârfe.

– Deci nu plănuiești să-i ceri mâna? Nu aveai patru pretendente în primăvara aceasta?

– Aveam, dar...

Nici nu știa ce să spună. Că entuziasmul lui pentru căsătorie scăzuse semnificativ de când ei doi începuseră să se culce împreună? Că nu se putea abține să nu se gândească la ea? Că o dorea până în măduva oaselor în fiecare secundă?

– Will, nu pot fi cealaltă femeie. Nu pot fi femeia care primește rămășițele tale de timp și de atenție. Ar fi... spuse ea neterminându-și cuvintele.

– Cum ar fi? întrebă el.

Ea își umezi buzele și inspiră adânc.

– M-ar distruge.

Simți o greutate în piept, povara circumstanțelor care îi separa. O simți îndepărtându-se, iar asta îl sperie.

– Ce spui? Ce vrei de la mine, Ava?

– Nu ne mai putem întâlni. Noi știam...

Will lovi cu palma comoda din lemn. După mica izbucnire, simți cum o furie neputincioasă îi năvălea prin brațe. Voia să continue

să lovească în ceva până când ar putea să-și înfrunte emoția care îl stăpânea.

– Știam că asta va fi ceva temporar, continuă Ava cu o voce mai ridicată și mai puternică. Nu voi fi amanta ta, iar dacă circumstanțele sunt așa cum sunt...

– La naiba cu circumstanțele, izbucni el.

Ura hotărârea tristă pe care i-o putea citi în privire. Era ea atât de pregătită să renunțe la el?

– Nu vrei să spui asta. Viețile noastre sunt cum nu se poate mai diferite, Will. Originile noastre, responsabilitățile noastre. M-ai urî dacă te-aș face s-o schimbi pe oricare dintre ele. Nu-ți voi cauza nici un regret.

El își încrucișă brațele și își încleștă pumnii la subraț.

– Îți este chiar atât de ușor să pleci?

O umbră de tristețe îi trecu peste față înainte ca ea să o mascheze. Mica fisură în hotărârea ei de gheață îi dădu speranță. Probabil că o putea convinge să se răzgândească.

Apropiindu-se de ea, îi prinse obrajii în palme. Pielea ei era catifelată și elastică, iar el știa cât de bun îi era gustul. Ridicându-i fața, o forță să-l privească.

– Așa este?

– Nu prea contează dacă este ușor sau greu, șopti ea. Viața nu ne oferă întotdeauna numai alegeri simple, lipsite de durere, dar alegerile trebuie oricum făcute.

– Da, dar de ce trebuie făcute acele alegeri *acum*?

– Fiindcă doare, Will. Și va durea și mai mult mâine, și poimâine încă și mai mult. Fiecare zi în care mă păcălesc spunându-mi că ești al meu – și doar al meu – nu face decât să doară și mai mult.

O durere puternică îi străpunse pieptul. Cum de s-a ajuns aici? Își dorea să se întoarcă în pat și să o ia de la început, să vină aici și să o găsească zâmbind și bucuroasă să-l vadă.

– Dă-mi mai mult timp, Ava, spuse el atingându-i bărbia cu degetul mare. Nu sunt pregătit să te las să pleci.

– Îmi pare rău, dar nu pot.

Lacrimile i se strânseră în colțul ochilor, o privelițe care aproape că îl îngenunche. Dumnezeule, fără lacrimi – orice, dar nu lacrimi. Mai curând ar striga la el, aruncându-i cu ceva în cap.

Aplecându-se, își apăsă buzele de ale ei, o simplă atingere a buzelor ce erau atât de familiare. Precum ceva ce-și dorise dintotdeauna, dragoste și fericire. Zâmbete și vioiciune. Ea se opri, dar curând începu să-i răspundă la sărut, gura sa întâlnind-o pe a lui într-un schimb delicat, nuanțat de nefericire. Când degetele ei îi treceau peste umeri și i se prindeau de păr, el o săruta și mai intens, oferindu-i limba și primind-o pe a ei în schimb. Au stat așa ceva timp, gustându-se reciproc, până ce ea s-a retras.

– Will, te rog! Nu îngreuna situația.

– Deci ar trebui să o fac mai simplă pentru a putea să pleci?

O apucă de coapse și o trase înspre el. Să o lase să simtă cât de mult o dorea.

– Nu pot face asta, femeie minunată. Te doresc cu prea multă disperare să te las să pleci fără luptă.

Ea își lăsă capul către pieptul lui, plecându-și umerii.

– *Will*... oftă ea.

El o sărută pe frunte.

– *Ava*... spuse el cu același ton.

Ea nu spuse nimic, dar mâinile ei își găsiră drumul către șoldurile lui, către piept, peste abdomen. Își dorea atingerea ei peste tot.

– Te rog, Ava! Nu mă părăsi! Rămâi!

Fără să aștepte un răspuns, el îngenunche și începu să-i ridice fusta. Cu degetele îi atingea gambele și genunchii acoperiți de ciorapi, apoi zona dintre picioare.

– Ține astea, spuse el, dându-i hainele pe care i le ridicase. Cu pieptul care-i tresălta, ridicându-se și coborând rapid, ea își strânse fusta și jupele, lăsându-l pe Will să se ocupe de lenjeria ei intimă.

El îi putea simți mirosul, aroma provocatoare a excitației ei, iar lui îi bătea pulsul de-a lungul erecției.

– Vrei asta? o întrebă el înainte să o atingă. Spune-mi, Ava! Te pot avea în după-amiaza asta?

Totul depindea de răspunsul ei. Dacă o putea convinge astăzi, avea șanse să o poată convinge și în viitor. Iar el era gata să joace necinstit pentru a obține ce dorea.

Tremurând, ea stătea acolo, cu despicătura expusă privirii lui avide.

– Tu ești diavolul, Will Sloane.

– Ăsta nu e un răspuns, spuse el lăsându-și nasul să-i alunece peste pielea catifelată a coapsei ei, în timp ce ea ofta. Vreau să te aud spunând-o.

– Ar fi păcat să irosim camera de hotel, cred.

Îl cuprinse o senzație de victorie, un zâmbet îi apăru pe față. O răsplăti cu o trecere rapidă a limbii peste mugurele întărit al sexului ei. Ea tresări, degetele i se prinseră în păr, dar el rămase nemișcat.

– Spune-mi că ai nevoie de mine, Ava. Că ai nevoie de *asta*. *Că ai nevoie de mine.*

– Da, Will. Doamne, da!

El se năpusti asupra ei, gata să o devoreze. Să-i demonstreze că nimeni altcineva nu s-ar putea compara cu el. Să o lege de el și să o facă să nu plece niciodată. Să câștige mai mult timp. Nu putea permite ca asta să se termine.

Brusc, ea îi prinse capul pentru a nu-l lăsa să se miște, așa că el privi în sus, curios.

– Nu ne mai întâlnim. Asta e ultima dată, Will. Te rog să înțelegi că nu pot continua, nu în felul acesta.

Dezamăgirea îl copleși, iar el se ridică rapid.

– La naiba, Ava! Exagerezi. Nu sunt nici măcar însurat!

Fusta și jupele îi căzură, acoperindu-i picioarele și gleznele atrăgătoare.

– Și te folosești de atracția dintre noi pentru a mă manipula. Pentru a obține ceea ce vrei. Încetează să te mai gândești doar la tine!

Nevoia de a striga, de a se certa până când ar fi câștigat îi stăteau pe limbă. Dar știa că avea dreptate; el era egoist. Așa că se deplasă către fereastră și privi către traficul din stradă. Îi plăcuse întotdeauna New Yorkul, dar în momentul acesta simțea orașul ca pe un șireang în jurul gâtului.

De ce trebuia să fie încăpățânată? Nu putea să se însoare cu oricine voia, nu așa funcționa societatea, nu pentru un bărbat cu statutul lui. Și nu i-ar plăcea tatălui său ca Will să întoarcă spatele la peste două sute de ani de viață bună și de statut social pentru a se căsători cu un mediu? „Vei pierde totul", obișnuia tatăl său să spună. Will mai degrabă ar muri înainte de a-i dovedi bătrânului că avusese dreptate.

După o clipă, două brațe mici i se așezară în jurul taliei, iar greutatea sânilor ei îi presa spatele. O prinse de încheieturile mâinilor, căutându-și cuvintele potrivite. Dar nu existau cuvinte, cel puțin nici unul care să-i slăbească prea curând durerea din piept.

– Știi că-ți poți schimba părerea oricând, spuse el în cele din urmă, observând cum soarele după-amiezii scălda clădirile în nuanțe de portocaliu și de roșu. O parte din mine te va aștepta mereu.

O auzi inspirând greu.

– Ah, Will. O parte din mine va fi mereu cu tine.

Zgomote ale străzii îi înconjurau, în timp ce se țineau unul de celălalt precum mușchiul de stâncă. Era asta dragoste, această nevoie totală de a respira același aer cu această femeie? Cum naiba ajunsese ea să însemne atât de mult într-o perioadă atât de scurtă? Nu avusese niciodată nici o dificultate în a se despărți de o amantă din trecut. Totuși, chiar atunci, s-ar putea prăbuși orașul, iar lui Will nu i-ar păsa prea mult.

Îi atinse umărul cu mâna și îl întoarse ușor. Tristețea i se citea în ochi, dar se mai găsea acolo și ceva necuviincios.

– Ultima dată, feroviarule! Ar fi bine să fie de neuitat.

Ploaia de la începutul serii se potrivea cu starea de spirit a Avei în timp ce ea se grăbea către Hudson Street. O dureau picioarele și spatele, iar inima... ei bine, își simțea inima ca și când mai mulți cai ar fi trecut peste ea. De două ori.

Trecuseră șase zile de când îl văzuse ultima dată, de când împărțiseră patul. Se simțeau mai degrabă ca șase minute. Ea continua să aștepte ca durerea de cap să cedeze. Nu era atât de norocoasă. Numai o privire în sus o rupea în bucăți de durere. Să o ferească Dumnezeu să mai pună un singur pas în Grand Central.

Se simțea oarecum consolată să știe că făcuse ceea ce trebuia, mai ales când încă suferea după el.

Cu toate astea, i se întâmplase mai rău de atât, nu-i așa? Când pierduse copilul. Când Stephen îi întorsese spatele, abandonând-o și concediind-o. Sau când părinții ei muriseră, lăsând-o să aibă grijă de cei trei frați mai mici. Toate aceste evenimente cântăreau mult mai mult decât pierderea unui milionar – iar ea supraviețuise până atunci.

„Vei supraviețui, Ava. Întotdeauna o faci."

Insistase să părăsească prima camera de hotel. Mai bine să plece prima decât să fie lăsată în urmă. Dacă ar fi rămas, poate că nu ar fi găsit niciodată curajul de a pleca. Tentația de a dormi în așternuturi care îi păstrau mirosul ar fi fost prea mare ca să-i poată rezista.

Îi luase totuși câțiva nasturi de la cămașă. Nu-i fusese greu să-i distragă atenția și să-i strecoare butonul cu aur și perlă la ea în buzunar. Într-un mod naiv, își dorise o părticică din el pe care să o ia cu ea. În cele din urmă, îi va trimite butonul înapoi – după ce-l va fi purtat prins în gulerul ei timp de câteva săptămâni.

După ce scoase o cheie din poșeta ei mică, o introduse în broasca ușii din față.

– Domnișoară Jones.

Vocea joasă din spatele ei o făcu să-i scape cheia cu un zăngănit. Întorcându-se, îi găsi pe domnii Grey și Harris. La naiba! Nu-i plăcea ca acești doi bărbați să fie în fața casei ei, lângă frații ei. Mary și Sam ar fi deja acasă, poate că și Tom. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca unul dintre ei să audă această conversație.

– Bună seara, domnilor, spuse ea aplecându-se să ia cheia și strângând-o bine în mână. Cu ce vă pot ajuta?

– Nu v-am găsit astăzi la hotel, îi spuse Grey. Nu aveți clienți astăzi?

Ea încercă să nu reacționeze, luându-și o expresie neutră.

– Nu. Mi-am luat o săptămână liberă.

Minția. Schimbase hotelurile pentru a-i evita pe cei doi.

Harris chicoti, iar cicatricea de pe obraz i se mișcă.

– O săptămână liberă? Dumneavoastră? Mergeți cumva la casa de vară?

– Așa ceva. Sper că ați primit banii pe care i-am trimis săptămâna trecută.

– Ah, da, spuse Grey, apropiindu-se. Dar nu am înțeles prea bine. De ce au venit banii prin dumneavoastră, și nu prin unul dintre clienții noștri?

Ea își drese vocea:

– Pentru că nu se simt confortabil să aibă de-a face cu oameni din exterior. Au încredere în mine să fac investiția pentru ei.

O altă minciună, Dumnezeu s-o ierte! Nu-l determinase pe nici unul dintre clienții ei să investească în planul lui Grey și Harris.

În schimb, le trimisese bani din propriul buzunar, sperând să-i potolească pe cei doi puțin.

– Nu așa funcționează, adăugă Harris urcând scările până ajunse în fața ei.

Grey îl urmă, spunând:

– Vedeți, noi vrem să știm că vă faceți treaba. Că nu ne trimiteți bani doar când aveți dumneavoastră chef.

– Nu cred că asta contează prea mult, atâta vreme cât sunteți plătiți.

Ea se deplasa ușor către ușă.

– Contează. Noi îi putem câștiga de partea noastră și îi putem determina să investească în alte afaceri, odată ce dumneavoastră ni-i trimiteți nouă. Numai dacă nu ne trimiteți pe nimeni.

– Nu mi-am dat seama că așa preferați, spuse ea încercând să-i țină și mai mult la distanță. Voi face un efort începând de mâine.

La naiba!

Harris încercă să nu o lase să treacă de ușă. Stătea aproape, folosindu-se de propria statură pentru a o intimida.

– Faceți bine să respectați lucrul acesta, domnișoară Jones. Dacă nu avem pe nimeni până vineri, tot ceea ce ați construit, toate lucrurile pentru care ați muncit vor dispărea. Veți fi de râsul întregului oraș.

Urmă Grey, cu rânjetul lui terifiant chiar și în semiîntuneric.

– Odată ce veți fi deconspirată, nu doar dumneavoastră veți fi ruinată, ci și alți câțiva.

– Ava?

Grey și Harris se dădură înapoi, iar Ava îl văzu pe Tom îndreptându-se pe coridor, încruntându-se de îngrijorare.

– Ești bine? întrebă fratele ei.

Harris ridică mâinile în timp ce coborau amândoi pe scări.

– Nu-ți face griji, fiule. Doar vorbim prietenește cu sora ta.

Grey rânji către Ava, ca și când tocmai se bucuraseră împreună de o conversație la ceai.

– Deci ne vedem vineri, nu-i așa, domnișoară Jones?

– Da, spuse ea, fără vlagă. Vineri.

Cei doi bărbați se îndepărtau pe Bank Street îndreptându-se către Houston, dar Ava se întoarse către Tom. Ea nu putea spune nimic, temându-se să-l întrebe cât de mult auzise.

El urcă și privi îngrijorat către Grey și Harris.

– Ce-a fost asta?

– Nimic. Cum a fost astăzi?

Ea se întoarse și începu să descuie ușa – numai dacă i s-ar opri mâna din tremurat.

– Ava. Palma lui Tom se așeză pe mâna Avei. Oprește-te și spune-mi ce se întâmplă. Cine erau acei bărbați? Ce voiau de la tine?

– Să le citesc în palmă, desigur.

– Prostii. Uiți cu cine vorbești. Eu nu sunt unul dintre clienții tăi pe care îi poți păcăli. Vreau adevărul.

– Acei doi bărbați reprezintă o problemă la care lucrez. Nu este nevoie să te îngrijorezi.

Cu mâinile în șold, o privea dezaprobator. Deși avea doar șaisprezece ani, el creștea, transformându-se rapid dintr-un băiat într-un bărbat.

– Nu mai sunt un copil. Am o slujbă și sunt bărbatul familiei. Nu mă poți trata ca pe ceilalți doi. Merit să știu ce se întâmplă.

Își strânse buzele. Pe de-o parte, ar fi bine să aibă un ajutor în timp ce duce această povară. Dar pe de altă parte, fratele ei nu ar trebui implicat în această problemă. Cu cât știa mai puțin cu atât mai bine.

– Știu că vrei să ajuți, dar nu poți face nimic de data asta. Sunt într-o situație ușor neplăcută, dar găsesc eu o soluție.

– Are asta legătură cu faptul că nu ai mâncat și nu ai dormit săptămâna asta?

„Nu", voia ea să spună. „Asta are legătură cu Will Sloane."

– Nu știam că ești atent la obiceiurile mele.

– Nu e simplu să nu le observ când mâncăm și dormim într-un spațiu mic, Ava. Pe lângă asta, hainele atârnă pe tine ca niște saci.

Ea se uită în jos la ea. Poate că bluza îi era un pic cam largă.

– Tom, las-o baltă. O să văd ce e de făcut.

Nu avea nici cea mai mică idee cum, dar nu prea avea de ales. Nici nu aveau prea multe economii pentru a părăsi New Yorkul. Deși poate ar putea merge la New Jersey pentru ceva vreme...

– Dacă nu-mi spui adevărul, mă duc sus și îi spun lui Sam că nu există Moș Crăciun.

– Nici să nu îndrăznești! El este singurul care încă mai crede.

Tom ridică o sprânceană, iar umerii Avei căzură. Bine, dacă voia să știe, atunci îi va spune. Nu va schimba nimic. Dar poate că Tom ar găsi o soluție de a obține mai mulți bani pentru Harris și Grey fără să știe că veneau de la ea.

– Acum un pic mai mult de o lună, acei doi bărbați au venit să mă vadă...

Capitolul 18

Birourile de la *The New York Mercury*, din Park Row erau extrem de aglomerate. Reporteri, asistenți și tipografi se concentrau asupra ediției de a doua zi, neliniștea lor devenind aproape palpabilă odată cu scurgerea timpului. Will nu era deloc atent. Se întoarse la ce avea de făcut, Tom Jones urmându-l îndeaproape.

O secretară se ridică să-l întâmpine.

– Vă pot ajuta, domnule?

Will nici măcar nu încetini.

– Mă așteaptă.

– Da, dar tot trebuie să...

Trecu pe lângă ea, deschise ușa și intră în spațiul privat al editorului. O încăpere mare cu ferestre din podea până în tavan, biroul de la etajul paisprezece domina clădirea primăriei. Doi bărbați stăteau în fața biroului, întreruperea făcându-i să-și ridice privirile.

Calvin Cabot, editor la *Mercury*, se îndreptă și îi zâmbi afectat. Nu purta haină, doar o vestă și o cămașă, iar fața îi era nebărbierită.

– Sloane, asta e o amenințare neașteptată. Jim, se întoarse el către celălalt bărbat, lasă-mă câteva minute și continuăm după.

– Bine, Cabot.

Adunând câteva acte, angajatul părăsi camera, închizând ușa în urma lui.

– Cabot, el este Tom, unul dintre angajații mei.

Cabot se îndepărtă de birou, îi strânse mâna lui Tom, apoi îl plesni pe Will pe spate.

– Arăți ca naiba, Sloane! Ai stat până noaptea târziu?

Will strânse din dinți. Nu mai dormise bine de o săptămână. Nu se putea concentra și avea o stare proastă. Cu excepția lui Tom,

angajații de la Northeast erau foarte distanți zilele acestea, demonstrându-și suspiciunea în mod frecvent și aruncând priviri în direcția lui Will.

– Unii dintre noi muncesc ca să se întrețină, Cabot. Nu toți merg la băut bere și la meciuri de box în fiecare seară.

Stilul de viață excesiv al lui Cabot era renumit. Will nu înceta să nu fie uimit de felul în care acesta reușea să se ocupe de trei ziare în același timp. Cu toate acestea, Cabot era în stare să facă lucrurile să se schimbe după cum voia el, astfel încât să obțină lucruri magice.

Iar Will avea astăzi nevoie disperată de acea atingere magică.

– Tom, îmi pare foarte rău că trebuie să lucrezi pentru acest om plictisitor, spuse Calvin, arătând către cele două scaune din fața biroului. Dacă vrei să te distrezi un pic, vino la mine să cauți de lucru.

Will își descheie haina și se așeză, iar Tom făcu și el asemenea.

– Vă mulțumesc, domnule, spuse Tom politicos.

– Domnule? spuse Calvin dând din cap. Aici nu suntem în armată, fiule. Spune-mi Cabot. La fel ca toată lumea.

– Ai terminat? se repezi Will la Cabot. Eu am un program încărcat astăzi, iar tu nu ai un ziar de tipărit?

Cabot se așeză confortabil în scaun.

– Iar eu am crezut că ai venit să-mi ceri o favoare.

Will pufni enervat. Cabot avea dreptate; Will era un ticălos. Totuși, de data asta era adevărat.

– Îmi cer scuze. Trebuie să-ți cer o favoare. Vreau să publici un articol pentru mine în ziarul de mâine.

– Ziarul de mâine? întrebă Cabot mirat. Dumnezeule, Sloane! E deja pregătit și vor începe să-l tipărească în – se uită la ceasul de buzunar – cincisprezece minute.

– Spune-le să aștepte.

Cabot se uită fix la Will, cu o expresie indescifrabilă în timp ce își atingea bărbia. După o clipă, se ridică în picioare, se duse la telefonul de pe perete și ridică receptorul. De îndată ce răspunse cineva, el spuse:

– Charles, spune-le să aștepte. S-ar putea să trebuiască să fac câteva modificări.

Se așeză din nou pe scaun și făcu semn cu mâna.

– Să auzim.

– Am nevoie să dau în vileag niște șantajiști.

Cabot se încruntă, o vagă presupunere i se putea citi în priviri, așa că Will i se adresă lui Tom.

– Spune-i tot ce mi-ai spus mie.

Tom își drese vocea și se apropie ușor.

– Sora mea este Madame Zolikoff.

– Mediul? întrebă Cabot mirat. Am văzut-o anul trecut. E bună.

Tom încuviință din cap.

– Da, ea este. În urmă cu o lună, au venit la ea doi bărbați și i-au cerut să le spună clienților ei să investească în compania lor...

– Care nu există, bineînțeles, continuă Cabot.

Tom încuviință din cap, iar Cabot continuă:

– Apoi „compania" dispare luând toți banii cu ea, pe care acești bărbați îi iau și pleacă mai departe. Nu foarte original, dar eficient, din păcate. Deci ce a spus sora ta?

– Nu voia să o facă. A încercat să le spună nu, dar au amenințat să o demaște ca escroacă. Să-i facă cunoscută identitatea și să o gonească din oraș.

– Este exact cum mă așteptam. Este singurul lor mecanism. Deci devin nerăbdători fiindcă îi refuză?

Will se minună văzând cât de repede îi mergea mintea lui Cabot. Având talentul unui reporter, Cabot putea mirosi o pistă mai rapid decât orice alt bărbat sau femeie pe care îi știa Will.

– Da, răspunse Tom. A încercat să le trimită toți banii ei, pretinzând că sunt de la investitori, dar nu au crezut-o. A fost amenințată. I-au dat timp până mâine să găsească pe cineva dispus să investească.

– Ar putea trimite pe cineva acolo cu niște bani. Un prieten sau o rudă.

– Nu o știți pe Ava, spuse Tom râzând ca pentru sine. Ea nu cere ajutor.

O declarație cu totul incompletă. Așa se gândi Will. De fapt, dacă Ava ar ști ce făceau Will și Tom acum, ar fi furioasă. Dar lui Will nu-i păsa. Avea puterea să o ajute, așa că va rezolva această problemă – cu sau fără voia ei. Măcar atât putea să facă pentru ea.

– Cine sunt acești doi domni fermecători? Le știi numele?

– Mi-a spus că numele lor sunt Harris și Grey. Mi i-a și descris bine.

– Harris și Grey? Unul are o barbă lungă, iar celălalt o cicatrice pe față?

Tom încuviință din cap, iar Cabot își lăsă capul pe spate și râse.

– Dumnezeule, acei doi bărbați sunt de la Tammany. Nu le este rușine?

Will nu se deranjă să răspundă de vreme ce întrebarea era retorică.

– Deci poți să-i demaști? Vreau să faci asta în ediția de mâine, înainte ca ei să vină și să o amenințe din nou.

Buzele lui Cabot se mișcară ca și când încerca să reprime un zâmbet.

– Tom, trebuie să vorbesc cu Sloane între patru ochi. Fă-mi, te rog, o favoare și așteaptă-mă în hol, bine? Servește-te cu niște cafea!

– Sigur. Vă mulțumesc, domnule. Adică, Cabot.

Tom părăsi camera, iar Will își făcu curaj. Cabot nu era fraier.

– Îmi place povestea asta. O țigară?

Cabot luă cutia de pe biroul său și scoase un trabuc rulat perfect. Will luă și el unul, bucuros să-și găsească ceva de făcut cu mâinile. Odată ce ambele trabucuri au fost aprinse, Cabot se așeză în scaun și își ridică picioarele încălțate pe birou.

– Așadar, este sora lui.

Will expiră încet fumul.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Motivul pentru starea ta proastă. Pungile de sub ochi. Felul în care îți atârnă haina pe umeri. Și nu e ca și cum te-ai implica în așa ceva fără un motiv serios.

Dumnezeule, trebuia Cabot să fie atât de intuitiv?

– Există vreo șansă de a evita această conversație?

– Nici una, spuse Cabot rânjind și făcând semn înspre Will cu trabucul. Nu dacă îți vrei articolul tipărit, băiatule.

– Câteodată chiar te urăsc.

– Nu, mă iubești – la fel ca oricine altcineva din acest oraș frumos. Dar nu voi mai ține presele din lucru multă vreme, așa că ai face bine să-mi spui povestea ta.

– Promiți să nu-i faci cunoscut numele?

Cabot își scărpină fața bărboasă.

– Va fi o provocare să scriu un articol despre o femeie care a fost șantajată, fără să-i menționez numele. Nutrești sentimente pentru această femeie?

– Da, recunoscu Will, uimindu-se și pe el însuși. Am fost... intimi. Dar nu mai suntem.

– Will Sloane și Madame Zolikoff, spuse Cabot, oftând încântat. Cred că inima mea de reporter a murit și a ajuns în paradis. Ce n-aș da să public povestea *asta*.

– Ei bine, nu poți – nu dacă vrei să nu-ți pierzi boașele.

Cabot râse.

– Nu-mi vine să cred! Will Sloane tocmai mi-a amenințat a doua parte preferată a corpului. M-aș aștepta la asta de la Cavanaugh, nu de la tine. Pesemne că femeia asta te-a făcut să suferi.

Așa e, dar Will nu avea de gând să discute despre asta acum. Masându-și zona îndurerată a stomacului, prinse țigara între dinți și trase din ea.

– Se aude că o curtezi pe domnișoara Kathleen Iselin, spuse Cabot subtil, bucurându-se în felul său obișnuit de asemenea situații. Cel puțin așa scrie ziarul *Sun*.

– Doar un zvon, mulțumită lui Tompkins. Le-am invitat pe ea și pe mama ei la o plimbare cu vaporul în Newport.

Cabot privi către ferestrele înalte.

– Ar trebui să ai grijă cu Tompkins. Este... periculos de ambițios. Suficient de ambițios încât să nu-i pese cum ajunge în vârf.

Will se gândi la asta preț de o clipă. Nu-l plăcuse niciodată pe Tompkins, dar îi fusese de folos până atunci. Totuși, Cabot avea de obicei dreptate în ceea ce-i privește pe oameni.

– Deci vei scrie articolul?

– Sigur, spuse Cabot ridicându-se în picioare. Din două motive, dintre care primul este că-mi place să mă iau de Tammany de fiecare dată când am șansa.

– Și al doilea?

– Îți voi cere în schimb o mare favoare.

Aplecată peste masa de bucătărie, Ava își luă chifla cu unt. Dacă și-ar lua o zi liberă, i-ar păsa cuiva?

Grey și Harris și-ar da seama, desigur. Fără îndoială că cei doi infractori o vor găsi mai târziu în cursul acelei zile. Nu știa ce să facă. Timpul trecuse și nici o sumă de bani nu i-ar liniști. Tom îi spusese să nu se îngrijoreze înainte de a pleca la serviciu acum câteva minute, dar nu crezu în optimismul lui. Nimic nu mergea bine în ultima vreme în viața Avei. De ce ar fi asta altfel?

Ea desfăcu pagina uzată de ziar. Văzu reclama unei ferme idilice din nordul New Yorkului. Un gard de pari și două etaje. O verandă perfectă pentru un leagăn și o curte decentă unde s-ar putea juca copiii. Reclama apăruse în urmă cu câțiva ani, dar ea o păstrase ca pe o amintire a posibilităților pe care le avea. Scopul unui viitor mai bun.

Simți un nod în gât. Trebuia să plece din New York – acum mai mult ca niciodată. Amintirile erau peste tot, la fiecare colț de stradă. De fiecare dată când trecea câte o trăsură elegantă, își încorda privirea, sperând să zărească un păr blond nisipiu. Salariul lui Tom de la Northeast ajutase enorm, și economiile lor crescuseră, dar Tom continuă să nu pară interesat să părăsească orașul.

Cum să se despartă de el? Ideea de a-l lăsa pe fratele ei în urmă și de a începe o nouă viață în altă parte fără el era îngrozitoare. Dar trebuia să se gândească la Sam și la Mary. Tom va fi bine lucrând pentru Will și construindu-și un viitor aici, dar cei doi frați mai mici aveau încă nevoie de o cale de ieșire. Să aibă grijă de ei era responsabilitatea Avei.

Fără avertizare, ușa se deschise, făcând-o pe Ava să tresară. Tom se năpusti înăuntru, cu un ziar la subsuoară.

– Credeam că ai plecat la lucru, spuse ea mirată. Ce naiba s-a întâmplat?

Îl concediase Will?

– Uite, spuse Tom aruncând ziarul *Mercury* pe masă. Citește asta!

Ea se ferea dinadins de ziare de când aflase vestea despre Will și domnișoara Iselin. Ultimul lucru cu care voia să aibă de-a face acum era să vadă anunțul căsătoriei sau vreun alt pasaj picant despre cuplul perfect.

– De ce?

– Ava, uită-te doar!

Trase rapid cu ochiul la titlu – și i se tăie respirația.

INTRIGĂ DE ȘANTAJ DIN PARTEA
ORGANIZAȚIEI TAMMANY DEZVĂLUITĂ!
GREY ȘI HARRIS AU DELAPIDAT SUTE DE DOLARI!
COMPANIE FALSĂ FOLOSITĂ PENTRU
A MOMI INVESTITORI!

– Cum...

Dar apoi își dădu seama. Will făcuse asta. Will aflase cumva despre ceea ce se întâmplase și îl convinsese pe Calvin Cabot, editorul ziarului *Mercury*, să publice articolul. Își trecu degetele peste cuvintele citite, încercând să nu plângă, în timp ce pielea i se înnegrea de la cerneală.

„O iubea."

Nu se îndoia de asta. Will nu i-ar scrie niciodată o odă sau o scrisoare de devotament, dar acesta... acesta era felul acestui bărbat de a-și exprima afecțiunea.

– Tu i-ai spus.

– Da, recunoscu Tom. Știam că te va ajuta. Am văzut felul în care se uita la tine atunci când nu erai atentă. Și este evident de ce ne-a invitat la el acasă în seara aceea toridă. Nu știu de ce vă feriți unul de altul, dar a trebuit să-i cer ajutorul.

Ea începu să citească articolul, ignorând mica bucurie de a-l ști și pe Will suferind. „O parte din mine te va aștepta mereu." Poate că nu stabilise deja nunta – nu că ar conta. Nu se putea căsători niciodată cu ea, iar Ava nu putea fi niciodată amanta lui. Ziarul se încețoșă sub privirea ei, iar ea respiră adânc, încercând să se calmeze.

– Nu-ți apare numele, adăugă Tom.

– Asta e o ușurare.

– Am crezut că vei fi mai bucuroasă. Domnul Sloane a spus că cei doi bărbați vor fi arestați astăzi.

Se forță să zâmbească.

– Sunt bucuroasă. Foarte. Asta este o ușurare, mai ales de când îmi dădusem seama că nu știam ce să fac cu ei. Mulțumesc, Tom.

– Cu plăcere. Îți spun mereu că-ți pot fi de folos. Nu ar trebui să mai faci asta singură, Ava.

Ea încuviință ușor din cap, luptându-se cu lacrimile și neputând vorbi.

Tom păru să înțeleagă. Își așeză pălăria pe cap.

– Va trebui să plec sau voi întârzia la lucru.

– Îți place să lucrezi acolo? Cum ar fi dacă...

Expresia lui se încordă, hotărârea făcându-l să pară mai mare de șaisprezece ani.

– Îmi place să muncesc aici. Nu-mi lipsește deloc vechea viață. Și nu-mi cere să plec, Ava, fiindcă nu o voi face.

Ea scutură din cap. Răspunsul lui nu era o noutate pentru ea, iar ea nu avea nici un drept să-l forțeze să renunțe la ceva ce lui îi plăcea.

– Fugi până nu dai de belea.

Tom se întoarse și se apropie de ușă.

– Ai vreun mesaj pe care vrei să-l transmit mai departe?

Privirea ei se ațintì din nou asupra ziarului.

– Nu, răspunse ea rapid. Mă ocup personal de asta.

Spectacolul de operă continua la fel de plictisitor, o arie continuând cu alta, în timp ce afară se lăsa noaptea. Will nu era foarte atent, incapabil să simtă vocile emoționante și muzica nemaipomenită așa cum o făcea de obicei. De fapt, nu simțea nimic în ultimele nouă zile.

„Te-a făcut să simți. Te-a făcut să simți mai mult decât ți-ai fi imaginat vreodată."

Da, dar ea nu mai era. Dumnezeule, când vor înceta aceste gânduri deprimante? Cu toate acestea, gândurile erau floare la ureche pe lângă visele care-l chinuiau noaptea. Acelea erau încărcate de tensiune sexuală, astfel încât se trezea transpirat. La naiba! Nu consumase niciodată atât de mult alcool în viața lui.

Mulțimea începu să aplaude, așa că i se alătură și Will. Când se făcu liniște, doamna Iselin se apropie.

– Văd un prieten drag pe care aș vrea să-l vizitez.

Will se ridică, gata să o însoțească în loja alăturată, dar femeia îi puse mâna pe braț.

– Vă mulțumesc, domnule Sloane, dar mă descurc singură. Nu este foarte departe. Simțiți-vă bine alături de Kathleen.

El așteptă până ce ea plecă pentru a lua loc din nou. Kathleen îl privea.

– Pari distras.

– Îmi cer iertare. Am avut o săptămână grea, ceea ce este o scuză proastă, dar se întâmplă să fie și adevărul.

Ea așteptă un pic înainte să spună:

– A fost foarte amabil din partea ta să ne însoțești în seara aceasta.

– Plăcerea a fost de partea mea. M-am bucurat să primesc mesajul mamei tale, referitor la solicitarea de însoțire. Vei fi în oraș pentru multă vreme?

– Numai în timpul weekendului. Tatăl meu a trebuit să se întoarcă, așa că am convins-o pe mama să vină.

– Și de ce asta?

Ea își coborî bărbia, evitându-i privirea, ceea ce-l făcu brusc să înțeleagă. *El* era motivul pentru care ea se întorsese weekendul acesta.

Aflarea acestui lucru ar trebui să-l bucure, ținând cont de planurile lui de a avea o soție. Iar domnișoara Iselin era alegerea perfectă. Cu o minte orientată politic, inteligentă, frumoasă, inocentă, cu un statut social ce putea ține piept familiei Sloane... Deci de ce nu era încântat?

„Fiindcă îți dorești pe altcineva."

Asta nu conta prea mult. Ava se hotărâse. Nu voia să aibă de-a face cu el.

– Înțeleg, spuse el, neștiind ce să răspundă.

– Nu pari bucuros de întoarcerea mea. Trebuia să fi rămas în Newport? Credeam că...

Ea se opri, deși el o înțelegea perfect. „Credeam că te vei bucura să mă vezi." Dumnezeule, era un ticălos. Fata aceasta se gândea la el, sperând ca și el să simtă la fel, totuși, el era interesat de altcineva – o femeie pe care nu o va avea niciodată.

„Ce altceva voiai să creadă Kathleen de vreme ce ai invitat-o la plimbarea pe mare și ai însoțit-o la operă?"

Dintr-odată, aglomerația sălii, așteptările și îndrăzneala micii lor lumi precise îl împovărau. Papionul nu-l lăsa să respire. Se ridică în picioare.

– Cred că merg să iau ceva de băut din salon. Tu vrei ceva?

– Șampanie, te rog!

Will se grăbi la bar și își turnă un pahar cu whisky. Abia îl dădu peste cap când apăru Kathleen. Înghițind, se strâmbă din cauza durerii de stomac. „Cel puțin pot să simt asta."

Fără să comenteze, scoase o sticlă din frapiera din argint și îi turnă un pahar cu șampanie rece. Ea acceptă paharul, prinzându-l cu degetele. Când dădu să se întoarcă, ea îl opri punându-i o mână pe braț.

– Will, așteaptă!

El se opri, privind-o.

– Da?

Era roșie în obraji, dar își ridică bărbia, ca și când ar fi luat o decizie importantă.

– Unul dintre motivele pentru care nu am fost curtată mult anul acesta este acela că sunt foarte perceptivă. Am o avere, da, și sunt suficient de plăcută ochiului. Dar bărbații – ei bine, bărbații de vârsta mea – nu vor să-mi asculte părerile și gândurile. Vor să mă impresioneze cu toate cunoștințele lor despre cursele de cai sau despre iahturi. Dar tu ești altfel. Nu numai că îmi vorbești ca unui egal, dar și asculți ce am de spus.

Dumnezeule, trebuia să oprească asta. Era prea mult atenția ei. El nu o merita.

– Kathleen...

– Nu, stai! Lasă-mă să termin, spuse ea sorbind din paharul din cristal. Mi-ar plăcea să fim sinceri unul cu altul. Eu nu sunt o tânără stupidă care vrea să-și găsească un soț indiferent de ceea ce simte el. Vreau un bărbat bun, sincer. Mai mult decât atât, unul care vrea să fie cu mine. Nu să te simți ca și când ar trebui să te prefaci.

El oftă.

– Eu... eu nu știu ce să spun. Nu a fost intenția mea să-ți cauzez neplăceri.

– Eu mă simt bine; întotdeauna mă simt bine la operă. Totuși, îți simt nefericirea. Dorința de a fi în altă parte. Și îmi pare foarte rău că te-am forțat să ne însoțești în seara asta. Dacă știam, nu i-aș fi cerut niciodată mamei să-ți scrie.

– Nu te scuza! Eu sunt cel căruia îi pare rău. Când am acceptat să te însoțesc, uitasem cât ești de inteligentă.

Ea zâmbi, iar drăgălășenia ei îl uimi încă o dată. Totuși nu simțea nimic pentru ea în afară de admirație și de prietenie. Ceea ce însemna că trebuia să facă ceea ce simțea.

– Vei deveni soția minunată a unui bărbat norocos într-o bună zi, dar mă tem că acel bărbat nu voi fi eu.

Odată ce rosti cuvintele, întregul lui corp se relaxă... și știuse că era ceea ce trebuia făcut. Nu o putea face fericită pe această femeie, iar ea merita ceva mai bun.

– Înțeleg, spuse ea încet. Îl ascultase liniștită. Buzele i se strânseră într-un zâmbet discret. Sincer, mai bine că am aflat asta acum decât peste alte câteva luni. Sper totuși să rămânem prieteni.

– Cu siguranță, mi-ar plăcea asta. Ești o femeie inteligentă și frumoasă, Kathleen,

– Mulțumesc, Will. Întâlnirea noastră m-a umplut de speranță. Chiar dacă nu ești viitorul meu soț, asta demonstrează că există cel puțin un bărbat care dorește să asculte.

El zâmbi ca pentru sine.

– Cu siguranță că mai este și altul, iar eu sunt sigur că-l vei găsi.

– Renumita Madame Zolikoff! strigă domnul Ashgate, gazda serii și bărbatul care a angajat-o, pentru a se putea face auzit în zgomotul general. Bine ați venit!

Invitații se înghesuiau în spatele lui, un grup de oameni mai mare decât se așteptase ea. Toți acești oameni vor participa la ședința de spiritism?

Seara a fost aranjată în urmă numai cu câteva zile. Cu toate că organizase o ședință de spiritism cu o seară înainte, Ava era disperată să lucreze, ca să nu se mai gândească la o anumită persoană, așa că nu ratase ocazia și nici măcar nu făcuse cercetările pe care obișnuia să le facă înainte. În mod normal, se interesa ce știa sau nu gazda. Cine va participa? Cum era camera aranjată? Va putea controla în totalitate spațiul camerei și organizarea ei?

De data asta, nu pusese nici o întrebare, ceea ce o neliniștea. Încercând să-și reprime neliniștea, zâmbi frumos.

– Bună seara, domnule Ashgate.

El îi strânse mâna, atingându-i umărul.

– Suntem onorați să vă avem aici în seara aceasta. Este o adevărată plăcere. O seară pe care ne-o vom aminti cu toții, fără îndoială.

Îi făcu semn să înainteze.

– Veniți, să vă prezentăm!

– Dacă nu vă deranjează, domnule Ashgate, aș vrea să văd camera în care va avea loc ședința de spiritism.

– Este suficient timp pentru asta. Veniți!

Curând începu să-i cunoască pe invitați, ceea ce nu o deranja de obicei. Dar entuziasmul lui Ashgate mai conținea și altceva. Nu putea pune punctul pe i, dar era ceva în cameră, ceva ce-o apăsa.

„Respiră, Ava! Ești ridicolă."

Printre invitați făceau parte membri proeminenți ai societății, elita bogată și privilegiată care îi reamintea prea mult de Will. Fără îndoială că el îi cunoștea pe toți, pe când ea doar le văzuse numele în ziare.

Un bărbat mai în vârstă se apropie de ea.

– Madame Zolikoff, eu sunt Robert Murphy, spuse el aplecându-se să-i sărute mâna. Este o plăcere să vă cunosc.

Ea zâmbi și răspunse cum era de așteptat, dar gândurile i-o luară razna. Îl știa... dar cum? Robert Murphy. De ce îi era numele acela atât de familiar? Era ridicol, mai ales că ambele erau nume suficient de comune. Totuși, nu putea scăpa de impresia că îl știa de undeva.

– O plăcere să vă cunosc, domnule Murphy.

– Sunteți foarte renumită. Sunt pregătit să mă distrez bine în seara aceasta.

– Așa sper și eu.

Apropo, unde era Ashgate? Dispăruse acum zece minute, spunând că se va întoarce. Îi zâmbi domnului Murphy.

– Este aceasta prima ședință de spiritism la care participați?

– Da. Am auzit că sunteți conectată bine la lumea spiritelor. De fapt, domnul Bennett vă laudă foarte mult.

– Îl știți pe John Bennett?

– Desigur, de mulți ani. Voi candida împotriva lui pentru titlul de guvernator.

Se simți și mai inconfortabil. Deci el era favoritul democraților, cel sprijinit de Tammany.

– Serios?

– Da, deși nu se știe niciodată. Bennett și Sloane pot fi nominalizați. Politica din New York este o afacere complicată.

De-abia așteptând să scape de el, încuviință politicos din cap și se scuză să-l caute pe Ashgate. Poate că ar trebui să lase deoparte distracția din seara aceasta. Să pretindă că spiritele nu sunt receptive. Să mimeze că-i este rău. Orice ca să scape de acolo.

– Aici erați! spuse Ashgate apropiindu-se de ea. Vreți să vedeți salonul?

„Poți face asta. O reprezentație rapidă, de o oră, iar apoi ești liberă să pleci."

Ashgate o conduse în camera unde urma să aibă loc ședința de spiritism. Nerăbdătoare să vadă spațiul și organizarea camerei, ea îl urmă. Erau mai mulți invitați în seara aceea decât își imaginase, și voia să știe cât de mare era masa pe care o pregătise Ashgate. Mai mult de șase sau șapte invitați făceau reprezentația imposibilă.

Deschise ușa și o lăsă să intre.

– Chiar aștept să *văd* un spirit în seara aceasta.

– Nu tuturor spiritelor le place să fie văzute, spuse ea lăsându-și geanta pe podea. Dacă le înduplecăm, s-ar putea să ne oblige. Dar sunt alunecoase, domnule Ashgate.

– Înțeleg, da. Spun doar că celelalte ședințe de spiritism pe care le-am mai găzduit aici nu au fost capabile să producă un spirit real. Dar i-am spus doamnei Ashgate că dacă există o femeie care să poată oferi o astfel de reprezentație mistică, atunci ea este Madame Zolikoff.

– Vă mulțumesc, șopti ea. Convocarea spiritelor era greu de realizat, mai ales când nu exista un partener de încredere în sală. Ava va trebui să pretindă că este ea însăși spiritul, vorbind astfel încât vocea să i se audă din altă direcție. Slavă Cerului că a adus cu ea o cârpă de împachetat brânza.

După ce îi confirmă faptul că spațiul camerei era suficient, el se retrase, lăsând-o singură, iar Ava se apucă de treabă. În scurt timp, avea totul pregătit, scaunele așezate, luminile suficient de obscure.

Curând ușa se redeschise. Ashgate, împreună cu alți invitați, printre care și Murphy, intraseră și se așezaseră la masă. Erau șapte în total, cinci bărbați și două femei – neobișnuit pentru o ședință de spiritism, unde participau mai multe femei decât bărbați. Dar

nu-i păsa; atâta vreme cât o plăteau, puteau să-și aducă și câinele de companie.

Odată așezați confortabil, făcu și mai mult întuneric și începu incantațiile. Aerul din cameră deveni sufocant. Când simți că invitații erau pregătiți, începu să cheme lumea spiritelor, invocând un ghid al spiritelor.

– Ghidul nostru în lumea spiritelor este aici! anunță ea, în timp ce câțiva invitați rămaseră fără suflare. O pot simți. O tânără vrea să ne ajute în seara aceasta, să ne ajute să comunicăm cu lumea cealaltă. Sunteți aici, domnișoară? Vă puteți arăta?

Ava mișcă masa cu vârful botinei, iar una dintre invitate spuse surprinsă:

– Am simțit! șopti femeia celui de lângă ea.

Spiritul răspunse la întrebările celor prezenți, totul de la întrebări despre rude decedate, despre viitor, și până la rezolvarea problemelor cu vecinii. La sfârșitul orei Ava era deja obosită. Hotărâse să încheie seara cu ceva memorabil.

– Te-am putea vedea, spiritule ghid?

Când spiritul ezită, Ava le recomandă celor prezenți să-l invoce cu putere, în speranța de a-l face să se răzgândească. În timp ce invitații îl invocau, Ava se îndepărtă de masă. De vreme ce nu se ținuse cu ei de mâini, cei din stânga și din dreapta ei nu vor ști niciodată că a plecat. Fusta și jupele ei nu făceau zgomot, iar întunericul îi masca mișcările în timp ce mergea în spatele unui paravan din colț, scoțând o cârpă de împachetat brânza din geantă. Cu mănușile apucă borcanul cu ulei de fosfor.

Simți ceva mișcându-se pe deasupra fustei sale, ceea ce o sperie, dar deși se întoarse să vadă ce era... nu găsi nimic. Poate că și-a prins haina cu tocul.

De îndată ce uleiul umezea cârpa, aceasta căpăta o culoare albă nenaturală. O prinse la capătul bățului retractabil din buzunarul ei, astfel încât fantoma să pară reală. Apoi, după ce-și dădu jos mănușile și le puse în buzunare, împinse bățul în cameră.

Invitații erau șocați, iar Ava începu să pună spiritului mai multe întrebări. După ceva timp, le ceru să o invoce și mai mult, iar ea vârî rapid cârpa în geantă. Considerând că era suficient de bine ascunsă, ea se așeză din nou pe scaun.

Luminile se aprinseră brusc, făcând-o să nu vadă bine, după care îl zări pe bărbatul de lângă întrerupător cu un zâmbet afectat pe față. Ceilalți doi bărbați se ridicară de la masă.

– Ce este asta? întrebă ea cu un puternic accent rusesc. Ședința nu s-a terminat încă.

Bărbatul de lângă întrerupător deschise ușile. Ceilalți invitați începură să intre în cameră, cu privirile pline de anticipație avidă. Ea simți teama ca pe o senzație rece în stomac.

– Madame Zolikoff, eu sunt Neville Sedgwick, spuse unul dintre bărbați cu un accent britanic. Acești domni sunt asociații mei de la Societatea pentru Cercetare a Mediilor. Vrem să vă vorbim.

I se puse un nod în gât. Distracția din seara aceasta nu va fi centrată pe reprezentația ei. Ci pe căderea ei.

Capitolul 19

Will mergea printre mesele oamenilor îmbrăcați elegant, care se bucurau de cina de la Sherry. Culorile predominante erau alb și negru, cu pene de struț care spărgeau monotonia. El le făcea semn din cap cunoștințelor, iar în cele din urmă se opri când doi bărbați se ridicară să-l salute.

– Bună seara, Bennett. Tompkins.

Își dădură mâinile înainte ca toți trei să ia loc. Strategia politică nu se regăsea printre cele mai importante lucruri pe lista cu ceea ce avea Will de făcut într-o duminică seară, dar Bennett și Tompkins fuseseră insistenți. Ca să spunem adevărul, diversiunea îi făcea cumva bine lui Will. În afară de mersul la operă, nu făcuse decât să lucreze continuu vreme de zece zile.

– Îți mulțumesc că ai venit să te vezi cu noi, spuse Tompkins.

Mustața lui renumită era ținută sub control în seara aceasta, dar avea o strălucire calculată în privire.

– Avem câteva lucruri de discutat, iar cina părea cea mai bună alegere.

Nu mai conta că se întâlneau în fiecare săptămână în biroul lui Will. Lui Tompkins îi plăcea oricum ideea ca ei, în calitate de candidați, să fie văzuți prin oraș. Spunea că asta îi făcea să apară și mai

des în ziare, ceea ce-i păstra în ochiul publicului. Will nu reușea să înțeleagă cum de homarul servit la cină, la restaurant, era important pentru alegători, dar nu voia să se contrazică pe tema asta.

– Nici o problemă. Nu mi-am făcut planuri pentru seara asta.

Comandară băuturi și se relaxară preț de câteva minute. Will privea perechile care cinau împreună, zâmbetele discrete ale doamnelor. Privirile doritoare ale bărbaților. Regreta că nu o dusese niciodată pe Ava la cină. Sau la operă. Și de ce nu o făcuse? Oare fiindcă îi fusese teamă de bârfele legate de faptul că e însoțit de o femeie cu un alt statut social? Părea ridicol acum ținând cont că pierduse această posibilitate pentru totdeauna.

Schițând o grimasă, își frecă stomacul, încercând să înlăture sentimentul de vinovăție. Tocmai sosiseră aperitivele, iar ei discutau lejer în timp ce mâncau din ele. Bennett era neobișnuit de tăcut, în vreme ce Tompkins vorbea neîntrerupt. De fapt, Will nu-l văzuse niciodată atât de vorbăreț.

Chelnerul se întoarse curând cu mâncarea. Lui Will nu-i era neapărat foame, dar trebuia să mănânce. Valetul lui amenințase să plece dacă va continua să-i tot strâmteze costumele.

– Știi unde se va ține următorul miting electoral? întrebă el.

– Buffalo, peste trei săptămâni, răspunse Tompkins. Apoi Rochester.

Bine. Excursiile îi vor oferi un subiect de gândire, altceva decât afacerea Northeast și Ava.

– Cum avansează lucrurile cu domnișoara Iselin? întrebă Bennett.

Will își lăsă paharul jos.

– Nu avansează. Nu o voi curta.

Tompkins se aplecă spre el.

– Credeam că am discutat despre asta. Am căzut de acord, Sloane.

Nedorind să se lase intimidat, Will se aplecă și el.

– Nu am căzut de acord cu nimic. Nu voi continua să fac ceva ce-mi displace doar pentru că ți se pare ție că este cel mai bine pentru campanie.

– Ceva ce-ți displace? Așa îi spui acum? zise el încordându-și maxilarul în timp ce se lăsa pe spătarul scaunului. Se pare că te-a fermecat complet.

– Nu știu despre ce vorbești, răspunse el rece.

– Nu știi?

– Sloane, am să-ți spun ceva.

Will ridică capul și îl zări pe Calvin Cabot stând lângă masă.

– Cabot. Bună seara.

Cabot își plecă capul într-o parte.

– Doar un cuvânt. Rapid.

Will se simți alarmat. Cabot era destul de relaxat de felul lui, așa că îngrijorarea din ochii albaștri ai editorului îl făcu pe Will să se ridice rapid.

Se îndepărtară de lângă mese, unde puteau vorbi între patru ochi.

– Am auzit ceva despre o prietenă de-a ta în seara asta. A venit cineva tocmai din Anglia, de la Societatea pentru Cercetare a Mediilor. Știi ceva despre asta?

Will tresări, fiecare mușchi încordându-i-se. La naiba! Nu-i anunțase pe cei de la Societate că-și retrage cererea de a o demasca pe Ava.

– Sunt aici să...

– Da. Ashgate a aranjat o întâlnire la el acasă și urmează să o demaște.

– Ashgate?

Ashgate era bun prieten cu Murphy, candidatul celuilalt partid, ambii fiind de multă vreme oameni de la organizația Tammany. De ce se amesteca Tammany în...

Își închise ochii în secunda în care simți adevărul ca pe sabia călăului. „Din cauza ta."

Cumva Tammany aflase de asocierea lui cu Ava, iar acum o folosea să-l târască pe el – și pe Bennett – prin noroi. Trebuia să ajungă acolo și să oprească totul.

– Când?

– La șapte. Am venit să te iau de îndată ce am aflat.

Will înjură în șoaptă, într-un fel în care nu o făcea prea des. Trecuseră deja patruzeci și cinci de minute după ora șapte.

– Trebuie să plec. Trebuie să ajung la Ashgate și să încerc să o ajut.

Întorcându-se, se îndrepta către ieșire.

– Spune-le lui Bennett și lui Tompkins că a trebuit să plec.

– În nici un caz, vin cu tine. S-ar putea să ai nevoie de un prieten.

Ultimul cuvânt îi atrase atenția lui Will, ceea ce-l făcu să privească înapoi.

– Îți mulțumesc, Cabot.

– Sloane! Tompkins îl prinse pe Will de braț, încercând să-l oprească. Unde mergi?

– Trebuie să fiu undeva, spuse Will enervat. Îmi cer scuze pentru plecarea bruscă.

În loc să dea din cap și să-l lase să plece, Tompkins îl blocă. Cu o voce joasă, îi spuse:

– Ashgate nu știe despre voi doi. Tot ceea ce vrea Tammany este renunțarea la procesul împotriva lui Harris și Grey.

Corpul lui Will se încordă și mai tare.

– *Tu*? Tu ai făcut asta?

Nu-i venea să creadă. Tompkins o dăduse pe Ava, în schimbul lui Harris și al lui Grey? Dumnezeule mare!

Îl prinse pe Tompkins de reverele hainei și îi strigă:

– Idiotule! Care naiba e problema ta? Știi ce ai făcut?

– Ne strică planurile, Sloane. Nu te duce acolo și nu o lăsa să te doboare și pe tine. Nu după tot ce am făcut ca să te protejez.

– Sloane, spuse Cabot încet. Nu e nici timpul, nici locul.

Will se opri și se uită curios în jur. Cabot avea dreptate; nu aveau nevoie de o scenă în public. Îi dădu drumul lui Tompkins.

– Am eu grijă de tine mâine, îi promise el înainte să iasă pe ușa principală.

În aer plutea o vibrație de încântare, un sentiment pe care Ava nu-l împărtășea. Restul mulțimii se îngrămădise de-a lungul pereților camerei pentru a o înconjura. Pentru a lua parte la umilirea ei. Ea se simțea un pic precum monstrul lui Mary Shelly; tot ceea ce lipseau fiind furcile.

– Societatea pentru Cercetare a Mediilor, continuă domnul Sedgwick, a investigat toate mediile din Anglia, chiar și pe unii din Chicago sau Boston. Am fost chemați aici la New York pentru a verifica existența sau nonexistența puterilor dumneavoastră, Madame Zolikoff.

Și trebuie să spun că reprezentația din seara aceasta a fost un răspuns clar.

Societatea pentru Cercetare a Mediilor. O amintire ieși la suprafață, una în care Will o amenința exact cu acest lucru. Asta era mâna lui Will? Le ceruse prezența ca s-o demaște pe Ava. „Să te ia naiba, feroviarule!"

Inspiră adânc și încercă să rămână calmă. A demonstra lipsa fenomenelor psihice era la fel de dificil precum a le demonstra existența. Atâta vreme cât nu-i verificau lucrurile, nu putea exista nici o dovadă.

– Sunteți liber să faceți asta, domnule Sedgwick. De unde să începem?

El clipi, ca și când bunăvoința ei îl uimise. Fără îndoială că majoritatea mediilor ori încep să plângă, ori încearcă să fugă. Ava nu ar recurge la nici una dintre aceste posibilități.

El le făcu semn colegilor săi.

– Domnule Evans, vă rog!

Se apropie un alt bărbat.

– Primul truc a fost mișcarea mesei. Madame Zolikoff a realizat acest lucru prin mișcarea din vârful botinei, care are o margine convenabilă, am observat, și se afla sub cel mai apropiat picior al mesei. Ea s-a folosit apoi de musculatura piciorului pentru a ajusta poziția mesei.

Ava se așeză pe un scaun, încercând să-și strecoare vârful botinei sub piciorul scaunului, după care oftă.

– Mă tem că nu sunt suficient de puternică pentru a face ceea ce sugerați dumneavoastră.

Oftând, încercă, dar fără a reuși.

– Vedeți, nu pot muta mobila cu piciorul.

Buzele domnului Evans se strânseră într-o grimasă.

– Suspectez, în baza unor argumente adecvate, că putem observa un rezultat diferit. Cu toate acestea, voi continua. Au existat întrebări despre mătușa mea Katie, care a murit din cauza unei afecțiuni la stomac pe care Madame Zolikoff a confirmat-o cu ajutorul spiritului său.

El dădu din cap, mimând un fals regret.

– Nu am o mătușă pe nume Katie, și nici nu a murit din cauza unei afecțiuni la stomac.

– Spiritele pot fi confuze, spuse Ava încet. Poate că altcineva din sală a avut o mătușă sau o verișoară care a murit în urma unei afecțiuni la stomac.

– Cred că ați descris aproape pe toată lumea prezentă, spuse Sedgwick sec. Dumneavoastră ce aveți, domnule Blackburn?

Un alt membru al societății păși în față.

– Când a sosit spiritul ghid, am detectat mișcare în cameră. Suspectez că era Madame Zolikoff, pregătindu-și spiritul.

– Nu m-am ridicat de la masă. Îi puteți întreba pe invitații care stăteau lângă mine. Ne țineam de mână și nu le-am dat drumul.

Nu mai conta faptul că cei doi invitați se ținuseră de mână unul cu celălalt, nu cu ea. Totuși, nimeni nu știa asta în afară de ea.

– Așa este? întrebă Blackburn. Atunci am făcut într-adevăr foarte bine că am tăiat o bucățică de material din fustă.

– Fustă de fantomă, îl întrerupse Sedgwick zâmbind afectat.

– Da, fustă de fantomă.

Blackburn scoase o bucată de material din buzunarul său. Era neagră. Exact ca fusta Avei.

La naiba!

Ea nu se putea abține; își plie fusta în fața lor.

– Nu există nici o dovadă că acea bucățică este din fusta mea. Sunt trei femei acum în această cameră care poartă negru.

– Da, dar poate sunteți amabilă să vă ridicați și să ne lăsați să vă examinăm fusta.

Înainte să poată spune ceva, Sedgwick adăugă:

– Și odată ce vă vom fi examinat cu atenție hainele, ne vom uita și la obiectele dumneavoastră.

Ea simți un gol în stomac, o senzație demnă de Steve Brody. *De asta* se temea ea. Trei ani de muncă grea, construindu-și o reputație, perfecționându-și dexteritatea... și o singură clipă poate ruina totul. Tot ceea ce sperase dus pe apa sâmbetei. Sam și Mary abandonându-și locurile de muncă mizerabile. Micuța casă de la fermă, cu gard de pari. Aer proaspăt și spațiu deschis. Duse pe apa sâmbetei.

Nu există nici o minciună care să o scape de asta, nici o reprezentație care să le distragă atenția. Fusese prinsă.

Fețele din cameră erau încântate să asiste la spectacolul care se dădea sub ochii lor. Ea înțelese; nu mulți puteau spune

că au participat la un spectacol în care mediul să fie demascat. Totuși, ea stătea drept. Nu-i va lăsa să o umilească. Indiferent de ce găseau, indiferent de ce spuneau, Ava Jones va pleca de acolo cu fruntea sus.

Se ridică ușor.

– Începeți, domnule. Faceți după cum...

– Ce se întâmplă aici? se auzi o voce familiară din prag.

Privirea Avei se îndreptă către ușă, unde îl văzu pe Will, cu maxilarul încordat, furios. Totuși, nu se uita la ea. Nu, privirea lui intensă era îndreptată asupra lui Sedgwick și a lui Blackburn.

Venise să-și vadă opera?

Durerea îi străfulgeră pieptul, simțind adânc sentimentul de trădare. El nu fusese niciodată de acord cu Madame Zolikoff, dar ea crezuse că el se obișnuise totuși cu alegerea carierei sale în ultimele săptămâni. Cu siguranță că nu. Nu numai că îi chemase pe cei de la societate, dar venise și el însuși la Ashgate, ca să observe măcelul.

– Sloane, ce surpriză, spuse Murphy. Nu ne așteptam să te vedem în seara aceasta.

– Da, așa credeam și eu, spuse Will, înaintând încordat în cameră.

– Ce este asta, un fel de vânătoare de vrăjitoare?

Sedgwick clipi.

– Domnule, acesta este rolul societății, și anume de a descoperi frauda. Credeam că dumneavoastră sunteți cel care...

– Nu, spuse Will pe un ton care nu lăsa loc nici unui argument. Nu eu am organizat întrunirea din această seară.

Ava se încruntă. Spunea el adevărul? Dacă nu el, atunci cine era cel care orchestrase această farsă?

– O știți pe această femeie? spuse Sedgwick făcând semn către Ava. Ea este...

– O mincinoasă, șopti cineva din mulțime.

– O escroacă, se auzi o altă voce, mai tare.

– Ea nu este nimic din toate acestea, răspunse Will furios, în timp ce se întorcea către ușă. Cabot?

Un alt bărbat, unul pe care Ava nu-l remarcase, înaintă în cameră. Suplu, înalt și arătos, el îi făcu Avei semn cu ochiul, după care zâmbi larg. Ca un adevărat om de spectacol, își desfăcu brațele și se adresă celor din încăpere.

– Pentru aceia care nu mă cunoașteți, eu sunt Calvin Cabot, editor la *Mercury*, *Bulge* și la *Chicago Morning Star*. Această femeie este Ava Jones. Este un reporter care lucrează pentru mine, sub acoperire, pentru a descoperi corupția din domeniul parapsihologic.

– Eu... mă tem că nu înțeleg, șopti Sedgwick. Nu este asta ceea ce facem noi?

– Nu, nu asemenea fetei mele de aici. Ați auzit cu toții de Nellie Bly? întrebă el mulțimea.

Toată lumea încuviință din cap; nu era om din New York care să nu știe cine era Nellie Bly. Joseph Pulitzer o angajase pe reporteră ca să dezvăluie condițiile îngrozitoare din azilul de pe Blackwell's Island.

– Jones este Nellie Bly a mea. O trimit în gura lupului, ca să spun așa, ca să scrie despre astfel de experiențe la prima mână.

– Deci ea... pretinde că este mediu pentru a scrie despre felul în care sunt pregătite farsele? Plănuiește să scrie despre cum a păcălit publicul și l-a determinat să o creadă? spuse Blackburn scărpinându-și fața. Dar face asta de ani în șir.

– Totul la cererea ziarului, vă asigur. Am sperat să demonstrăm cât de dornic este publicul să creadă în aceste fraude – fără supărare, spuse el mulțimii, în speranța de a ajuta adevărații medii, cei cu adevărat talentați. Și povestea ei era aproape gata. Mare păcat, domnișoară Jones!

El se uita la ea, ordonându-i din priviri să confirme.

– Ah, da, spuse ea. Mare păcat, domnule Cabot!

– Și care este participarea ta în povestea asta, Sloane? întrebă Murphy. Nu-mi spune că și tu faci parte din investigație, fiindcă știm cu toții că tu și domnișoara Jones v-ați bucurat de o relație personală *specială*.

Pielea Avei se înroși, căldura cuprinzându-i scalpul și gâtul. Nimeni din sală nu va uita sensul expresiei o „relație personală specială". Și tocmai când crezuse că ce era mai rău trecuse...

Își drese vocea și spuse:

– Domnul Sloane este doar un prieten.

– Un prieten care petrece fiecare joi după-amiază cu dumneavoastră într-o cameră de hotel din Washington Square.

Două femei exclamară surprinse, iar Ava simți că intră în pământ de rușine. Ea se uită rapid la Will, așteptându-se să vadă groază sau

neîncredere. În schimb, corpul îi vibra, mușchii i se încordaseră de furie, fiind mai mânios decât îl văzuse ea vreodată. De fapt, Ava nu ar fi fost surprinsă nici dacă l-ar fi strangulat în acel moment pe domnul Murphy.

– Pui la îndoială onoarea acestei femei?

Murphy nu se opri.

– Da, cu tot cu judecata ta.

– Domnișoara Jones este logodnica mea, Murphy. O insulți pe viitoarea mea soție.

Umerii Avei se încordară, nevenindu-i să creadă ce auzise. Logodnică? Își pierduse mințile? Erau repercusiunile sociale ale unei aventuri cu ea atât de odioase, încât trebuise să spună o minciună atât de gogonată despre asocierea lor?

– Domnule Sloane, spuse ea încet. Dumneata...

– Nu, Ava. Știu că voiai să mai păstrăm secretul ceva vreme, dar vreau ca ei să afle.

Murphy chicoti, în tonul lui simțindu-se neîncrederea.

– Stai, te *căsătorești* cu ea? Nu poți fi serios. Chiar dacă e mediu sau reporter, ea e un *nimeni*. Tatăl tău s-ar răsuci în mormânt, ca să nu mai spunem ce va crede societatea.

– Totuși, cred că decizia îmi aparține.

Will era înalt și mândru, o forță dinamică a naturii care atrăgea orice privire din încăpere. Pe Ava o durea inima doar uitându-se la el. Era limpede că el îi ceruse lui Cabot să fabrice povestea despre investigație, pentru a preveni astfel ca reputația ei profesională să fie zdruncinată, iar ea îi va fi veșnic recunoscătoare. Dar minciuna despre căsătorie o deranjă. Obosise din cauza atâtor minciuni, obosise să se simtă inferioară din cauza locuinței sale și a statutului social.

Cariera sa ca mediu era probabil încheiată, dar asta nu însemna că ea și Will aveau șansa unui viitor împreună. Știau amândoi asta, precum, aparent, știau și toți ceilalți din încăpere.

Cu toate astea, ea era gata. Ei puteau discuta orice ar fi vrut, dar Ava nu va mai zăbovi să le asculte ironiile. Îndurerată și epuizată, ea se ridică și își scoase peruca. Câțiva dintre invitați râseră, dar ea îi ignoră și traversă camera pentru a-și lua geanta.

– Scuzați-mă, vă rog, spuse ea în timp ce ieșea din cameră.

*

Ava își petrecu următoarea dimineață împachetându-și toate obiectele care aveau legătură cu Madame Zolikoff. Era ciudat să îndepărteze personajul, mai ales când fusese un lucru elementar în viața sa de zi cu zi timp de aproximativ doi ani, dar probabil că un alt mediu s-ar putea folosi de ele. Un ciocănit în ușă o întrerupse.

Ea își îndreptă spatele gândindu-se dacă să răspundă sau nu. Frații și sora sa plecaseră deja la lucru, toți trei neștiind ce se întâmplase la Ashgate acasă noaptea trecută. Nu avea idee despre cum putea suplini venitul după dispariția lui Madame Zolikoff, dar va găsi ea ceva. Mai bine să nu se îngrijoreze pentru frații ei mai mici până nu găsea o soluție.

Se auzi un alt ciocănit. Oftând, se îndreptă către ușă și o deschise. O privea un bărbat masiv, îmbrăcat într-un costum de dimineață, unul pe care îl mai întâlnise. Arăta mai răvășit decât își amintea, cu o scânteiere ciudată a ochilor.

– Domnule Tompkins.

– Domnișoară Jones. Pot intra?

Ava păși înapoi și deschise ușa larg. Odată ce pătrunse în casă, ea apropie ușa, lăsând-o doar un pic întredeschisă.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Aveți idee, începu el, plimbându-se prin casă ca și când ar fi fost a lui, ce-ați făcut?

Ea tresări. Nu se aștepta la o asemenea acuzație.

– Să am idee ce-am făcut?

– Da, escroacă ridicolă, spuse el privind-o, ținându-și brațele încrucișate la piept. Să ai idee ce-ai făcut. Ai distrus *totul*.

– Nu știu despre ce vorbiți, dar vreau să plecați.

Ea se îndreptă către ușă, dar el o prinse cu putere de braț.

– Nu, nu plec, Ava, continuă el să complice situația. Nu până nu mi-e clar că ne înțelegem.

Simți repulsie față de respirația lui mirosind a alcool și a ceapă.

– Dați-mi voie!

O împinse, iar ea se împiedică.

– Nu vor mai câștiga alegerile acum. La naiba, nici măcar nu vor câștiga nominalizarea. Sunt *pierduți*. Au terminat-o cu politica. Toate din cauza ta.

– Nu eu i-am cerut să vină aseară. Nici măcar nu am idee cum a aflat...

– Cabot a aflat. Aveam totul atât de bine aranjat, iar Cabot a intervenit, la naiba, spuse el agitat. Și s-a dus totul naibii.

– Stai... tu ai aranjat totul? Spune-mi, tu ai adus societatea la New York?

– Nu, acela a fost *viitorul* tău *soț*, pronunță el cu furie cuvântul, iar Ava se tulbură la confirmarea faptului că Will fusese cel care contactase societatea pentru a o investiga. El o amenințase cu asta și, fără îndoială, că dusese la bun sfârșit lucrul fără a-i spune. Ce bine că nu-l va mai vedea niciodată, altfel i-ar spune ea vreo două vorbe.

– Și pentru că voi doi nu ați putut rămâne îmbrăcați, continuă Tompkins, am acum doi candidați care nu ar putea fi aleși nici dacă ar fi singurii. Sunt *distrus*.

– Ei bine, nu ești distrus. Poate că Sloane și Bennett pot avea ceva dificultăți...

Dădu cu pumnul în masa ei din lemn.

– Sigur că sunt distrus. Cine crezi că se ocupa de toată această campanie? Bennett? El nu se pricepe la previziuni, nu se pricepe la mai mult de a-și planui următoarea întâlnire. Iar Sloane avea alte lucruri pe cap, afacerea, amanta...

Ea strânse din dinți, încercând cu disperare să se abțină să nege. „Nu am fost niciodată amanta lui." De parcă ar fi contat prea mult această precizare, oricum tot New Yorkul știa adevărul. Din păcate, fusese o mare nesăbuită.

– Oamenii îi plac, spuse ea, amintindu-și mulțimea din Albany.

Purtaseră pancarte și mărșăluiseră în sprijinul echipei Bennett–Sloane.

– Asta le poate crește popularitatea. Știi că publicul adoră scandalurile.

– Nu ai citit ziarele de astăzi, nu-i așa?

Întorcându-se, își luă haina din care scoase o pagină de ziar.

– Citește-ți opera, Madame Zolikoff.

AMANTA MEDIU A LUI SLOANE!

PARTENERUL CANDIDATULUI, BENNETT, ȘI EL CLIENT!

PARTIDUL REPUBLICAN RENEGĂ AMBII CANDIDAȚI!

Ah, nu! Bietul Will, își dorea nominalizarea atât de mult! Ea oftă.

– Nu voiam asta, șopti ea. Pentru nici unul dintre ei.

Niște degete grosolane o strângeau de braț și o zdruncinau. Tare.

– Cățea nenorocită! Cum de nu ți-ai dat seama că asta se va întâmpla?

O împinse, iar Ava își pierdu echilibrul. Balansându-se pe tocurile botinelor ei, încercă să-și recapete echilibrul, doar că se împiedică de un scaun. Se prăbuși pe podea, cu fusta și jupele vraiște.

„La naiba! A durut."

Lui Tompkins i se luminară ochii, în vreme ce ei i se răspândi frica prin vene. Nu mai era nimeni și, deși ușa era întredeschisă, Ava nu-și imagina că vreunul dintre vecini va răspunde strigătelor ei de ajutor.

– Îți stă bine pe podea, ca o cățea ce ești.

Își descheie haina și începu să și-o dea jos.

Cu respirația accelerată, ea încercă să se ridice în picioare, să se târască – orice pentru a crea o distanță între ei doi.

– Ieși afară din casa mea! strigă ea.

– *Ce naiba?*

Will Sloane avea una dintre mâini pe ușa întredeschisă, buzele îi erau albe de furie. Ava răsuflă ușurată. Cel puțin nu trebuia să se îngrijoreze că Tompkins ar putea-o viola în dimineața aceasta.

Auzind zgomot, Tompkins se întoarse.

– Mă gândeam că vei veni la adulmecat în jurul casei ei, spuse Tompkins batjocoritor. Nu te mai saturi de târfa asta de doi bani...

Într-o clipă, Will îl apucă pe Tompkins și îl lovi direct în nas. Tompkins se dezechilibră, mișcându-și brațele până când căzu pe podea. Will își scutură mâna înjurând, iar apoi se întoarse către Ava.

– Ești bine?

Îi întinse cealaltă mână.

Ea îl apucă de încheietura mâinii, iar el o trase în sus.

– Sunt bine, spuse ea încet dându-i drumul.

Lui Tompkins îi curgea sânge din nas, murdărindu-i pieptarul.

– Nenorocitule! Mi-ai spart nasul!

Will o lăsă pe Ava și se apropie de Tompkins. Se aplecă și îi spuse:

– Dacă nu dispari naibii de aici, îți voi mai sparge și altceva, nu numai nasul! În loc să aștepte răspunsul lui Tompkins, Will îl prinse

de revere, îl ridică în picioare și îl târî către ușa deschisă. Dacă mai vorbești *vreodată* în viața ta cu domnișoara Jones, te distrug, Charles. Averea ta, situația ta, familia ta... Îți voi lua tot. Am cum să fac asta – știi prea bine. Așa că gândește-te foarte bine înainte să-i mai vorbești vreodată.

Tompkins se eliberă din mâinile lui Will și se îndreptă către hol. Se uită ironic în spate.

– Pentru asta ai renunțat tu la tot? Chiar merită?

Următoarele cuvinte care ieșiră din gura lui Will o luară pe Ava pe nepregătite.

Will ținu ușa și spuse:

– Fără îndoială.

Apoi i-o trânti lui Tompkins în față.

Capitolul 20

Will stătu nemișcat o clipă, încercând să se liniștească. Să-l ia naiba pe Tompkins! Își închipuise că acesta o va învinovăți pe Ava pentru tot. Will trebuia să vină mai întâi să o vadă pe ea, în loc să dea târcoale casei până se făcea o oră rezonabilă.

Nu simțea nici un pic de vinovăție pentru ceea ce i se întâmplase Avei, de la afacerea cu domnișoara Iselin până la Societatea pentru Cercetare a Mediilor. Acum Tompkins o asaltase. Oare nu avea sfârșit această nebunie?

„Da, are", își spuse, respirând adânc. Totul se terminase astăzi, pentru că Will voia să remedieze situația.

– Ești bine? o întrebă el, întorcându-se.

Doi ochi mari și căprui clipeau către el. Răvășită, roșie în obraji și furioasă, nu fusese niciodată mai frumoasă.

– Da. Ai ajuns înainte ca lucrurile să devină... urâte. Adică și mai urâte, în fine.

– Îmi cer scuze pentru asta. Nu credeam că va veni să te caute.

– Nu e atât de surprinzător după noaptea trecută. Într-adevăr, mă aștept acum în orice clipă să se formeze o coadă de matroane ale societății la ușa mea, cu ghearele ascuțite și pregătite pentru femeia care a îndrăznit să le fure bărbatul. După care va trebui să le spun

că povestea căsătoriei nu este nici mai mult, nici mai puțin decât o minciună.

– Nu trebuie să fie.

Ea se încruntă uimită.

– Pardon?

– O minciună. Povestea căsătoriei. Nu există vreun motiv pentru care să fie o minciună.

– Glumești!

– Nu, nu glumesc.

Spusese minciuna asta la Ashgate acasă pentru a-i proteja reputația, dar se gândise la ea toată noaptea. Și cu cât se gândea mai mult la idee, cu atât căsătoria căpăta mai mult sens. Campania nu mai era un factor determinant, iar oricare alt motiv nu-l mai împiedica acum. Și-o dorea zilnic. În fiecare noapte. La naiba cu societatea!

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, Ava.

– Vrei să... te căsătorești cu mine?

– Da, vreau.

În timp ce îl privea, nu i se putea citi nici o expresie pe față. El își dorea să știe ce gândea. Îi surâdea ideea de a se căsători cu el? Nu exista vreun motiv pentru care să nu vrea, nu după felul pasional în care îi răspunsese. Cei doi erau cu adevărat compatibili; cu siguranță că ea putea vedea asta.

– Îmi pare rău, dar nu pot.

Nu-i veni să creadă. Ea spusese nu.

– Nu poți... să te căsătorești cu mine. De ce nu?

– Will, oftă ea și își netezi bluza. Fii rezonabil. Tu nu-ți dorești o căsătorie.

– Sigur că-mi doresc. De ce nu aș vrea să mă căsătoresc cu tine?

– Pentru că ești... spuse ea făcând semn către el, ca și când acela ar fi răspunsul ei.

Se privi în jos, ținându-și brațele ridicate.

– Sunt ce? Nu înțeleg, Ava. Cum de ești tu atât de sigură pe sentimentele mele, când de-abia mi-am dat eu seama de ele?

Buzele ei se strânseră într-o linie.

– Este dorință, Will. Nu vrei decât să te mai culci o dată cu mine. Sunt convinsă că va trece curând.

– Mă îndoiesc, iar tu îmi spui din nou ce simt eu, Ava. Vreau să știu ce simți *tu* despre asta.

– Bine, se repezi ea. Atunci îți voi spune ce simt *eu*. Noaptea trecută ai fost umilit într-o cameră plină cu prieteni și alte cunoștințe, prins într-o aventură cu o femeie nedemnă de sângele tău albastru. Așa că ai inventat povestea căsătoriei ca să...

– Stai, tu crezi că ideea căsătoriei a fost în beneficiul *meu?* râse el forțat. Ava, aproape orice bărbat are o amantă, majoritatea actrițe sau vânzătoare. Dansatoare. S-ar râde de mine să se știe că umblu cu Madame Zolikoff. Minciuna a fost în beneficiul tău. Să-ți protejez reputația de scandal.

Ea își ridică ochii în tavan, în semn de neîncredere.

– Într-adevăr, mai ales când scandalul este o îngrijorare atât de mare pentru mine. Ah, nu! spuse ea acoperindu-și fața cu mâinile. Să nu mai primesc invitații la baluri și serate?

– Amuzant, spuse Will. Mai bine te-ai îngrijora de un scandal, mai ales când ar putea să apară în ziare. Ce vor spune frații tăi, când sora lor este târâtă prin noroi pe prima pagină?

– S-a întâmplat deja. Nu ai văzut presa de astăzi?

Ea făcu semn către ziarul de pe masă, iar Will tresări la vederea titlului. El evitase intenționat ziarele acestei dimineți.

– Și nu contează, continuă Ava. Aceasta este lumea ta, nu a mea. Frații mei vor înțelege.

– Greșit. Aceasta poate fi lumea mea, dar este și a ta implicit. Dacă ești legată de mine, trebuie să înveți să te confrunți cu ea.

– Nu mai sunt legată de tine! aproape că strigă ea. Tu te auzi vorbind? Te contrazici singur.

Aranjându-și poalele hainei, își puse mâinile în șolduri.

– Dacă într-adevăr crezi asta, atunci nu mă asculți. Suntem departe de a fi terminat, Ava.

– Nu tu decizi asta! Nu poți hotărî să ne căsătorim și să te aștepți ca eu să mă plec în fața dorințelor tale. Ca eu să fiu recunoscătoare că-mi faci această onoare, marea onoare de a-ți deveni soție. Eu, sărmana copilă a străzii, care nu face altceva decât să aștepte un bărbat puternic și bogat care să-i facă problemele să dispară. Du-te naibii, Will!

Se întoarse către fereastră, cu spatele la el.

El clipea. Furia ei îl surprinse. Nu că s-ar fi așteptat la recunoștință, dar se aștepta la... ceva favorabil. Încântare? Ușurare? Afecțiune? Ava continua să-i creeze confuzie. O va înțelege el vreodată?

– Te înșeli, spuse el cu blândețe. Nu cred asta despre tine, Ava. Ești puternică, poate cea mai puternică femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Onoarea ar fi de partea mea.

– Oare așa este?

Privirile lor se întâlniră, iar lui nu-i plăcea durerea pe care o citea în ochii ei.

– Așa le-ai fi cerut în căsătorie și pe domnișoarele Iselin și Baldwin, sau pe oricare alte tinere pretendente? Unde este inelul? Unde sunt cuvintele tandre? întrebă ea, încrucișându-și brațele la piept. Nu le ai, nu-i așa? Pentru că nu ți-a trecut prin minte că ai avea nevoie de ele. Te așteptai să-ți cad la picioare spunând da – ceea ce demonstrează că nu mă cunoști deloc.

Pieptul i se încordă, simțind regret și vinovăție.

– Ava, dă-mi puțin timp! Ideea mi-a venit abia noaptea trecută. Îți voi cumpăra un inel...

– Nu vreau să-mi cumperi un inel. Și nu vreau o căsnicie în care să mă simt mereu inferioară. Vreau egalitate, Will. Am nevoie de un partener, nu de un stăpân.

– Vreau să-ți fiu partener. Te vreau lângă mine, să dormim împreună și să avem copii. Pe tine și pe nimeni alta.

Ea dădea din cap înainte ca el să termine de vorbit.

– Nu, nu vrei. Tu vrei o femeie ca tine, o femeie care să provină din una dintre cele mai bune familii, care să se miște în lumea ta cu ușurință. Una cu care te poți etala la operă sau pe care o poți lua pe vas în Newport. Una care se poate purta ca o soție de politician.

– E ridicol! Vorbești de parcă ai fi o leproasă. Și tu poți face toate aceste lucruri, Ava. Te-ai prefăcut a fi un mediu din Rusia, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu mă voi preface că sunt ceea ce nu sunt, nici măcar că sunt soția ta. M-ar omorî puțin câte puțin, în fiecare zi, până când nu ar mai rămâne nimic. Oricine se căsătorește cu mine, va trebui să mă ia așa cum sunt, cu bune sau rele.

– Dumnezeule, exclamă el, trecându-și mâna prin păr. Ești cea mai dificilă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

– Asta fiindcă nu ești obișnuit să fii refuzat. Un alt motiv pentru care nu am fi potriviți.

Ea se întoarse pentru a privi pe fereastră, conturul siluetei sale rămase nemișcat în lumina difuză a dimineții.

Apucând spătarul unui scaun din lemn, el se sprijini și își plecă capul. Citi titlul dimineții. AMANTA LUI SLOANE ESTE MEDIU! Will nu putea spera decât ca ziarele lui Cabot să povestească într-un mod mai favorabil evenimentele de seara trecută.

Cum ajunsese asta atât de rău? Tot ceea ce-și dorise era femeia aceasta. Atât. Ultimele două săptămâni au fost oribile. Ar putea să-i vorbească tandru, desigur, dar ar ajuta? Ea era încăpățânată, Ava lui, dar el nu era pregătit să renunțe la ea. Absolut deloc.

– Țin la tine, spuse el repede. Vreau să facem asta să meargă. Tu și cu mine. Căsătoriți.

– Când ai chemat Societatea pentru Cercetare a Mediilor la New York?

El clipi. Discutau despre asta acum, după ce el o implorase să se căsătorească cu el? Totuși, îi datora un răspuns sincer.

– Când ai refuzat prima dată să participi la mitingul din Albany. Iar apoi am uitat... Cu tot ce s-a întâmplat, nu i-am mai contactat din nou pentru a revoca invitația. Îmi cer scuze, Ava!

Ea scutură din cap și continuă să privească pe fereastră fără să scoată un cuvânt.

– Nu am vrut să se întâmple așa ceva, îi spuse el.

– Nu mă îndoiesc, dar era inevitabil. Sunt momente în care trebuie să acceptăm orice obstacole ne pune viața în cale.

– Nu, nu cred asta – și nici tu nu crezi. Ambele noastre vieți au fost pline de obstacole care nu ne-au oprit încă. Nu renunța la mine, Ava!

– Nu mă mai lupt, Will.

Părea obosită, iar el detesta înfrângerea pe care i-o simțea în voce.

– Ei bine, eu încă nu am terminat de luptat. Așa că pregătește-te, eu abia am început.

Ridicându-se de la birou, domnul Cabot îi întinse mâna Avei.

– Vă mulțumesc că mi-ați acceptat oferta, domnișoară Jones.

Reporter la ziar. Avei aproape că nu-i venea să creadă, dar ideea o încânta. Să demaște corupția, să îndrepte relele și să dea voce

celor care nu pot vorbi pentru sine – Cabot îi promisese toate aceste lucruri. Cariera ei ca Madame Zolikoff se încheiase acum aproximativ o săptămână, și de-abia aștepta să înceapă un nou capitol din viața ei.

– Vă mulțumesc din nou, domnule Cabot. Sunt recunoscătoare pentru această oportunitate.

– Nonsens. *Mercury* este mândru să vă aibă. Înainte de a vă acomoda, vă dau prima sarcină pe care o aveți de făcut.

El își luă haina de pe spătarul scaunului.

– Urmați-mă! Trebuie să participăm la o conferință de presă.

– O conferință de presă? întrebă ea urmându-l, picioarele mișcându-i-se de două ori mai repede decât ale lui pentru a ține pasul.

– Știți, atunci când un grup de reporteri – și reporterițe – se întrunesc pentru a asculta o declarație. Apoi ne întoarcem cu toții la birourile noastre și încercăm să scriem articolul.

– Pare interesant.

– Da, este, domnișoară Jones. Afacerea cu presa este nesuferită, plină de tactici crude și de aranjamente secrete, spuse el zâmbind, în timp ce cobora scările. Motiv pentru care îmi place atât de mult.

– Vă rog, spuneți-mi Ava!

– Ei bine, atunci aș fi onorat dacă mi-ai spune Cabot. Aproape toată lumea de la ziar o face.

– Bine. Mulțumesc.

O trăsură aștepta în stradă, iar Cabot o ajută să urce. El o urmă, și curând se îndreptară către vest. Deci unde mergem?

– La o companie de pe Vesey Street. Se pare că are loc o fuziune de mari proporții.

Ea dădu din cap și privi pe fereastră la traficul străzii și la St. Paul. Bineînțeles că se îndreptau către Vesey Street. Încă ceva care îi amintea de Will datorită faptului că birourile Northeast erau situate acolo. Ura faptul că orașul îi reamintea de el atât de mult. Va înceta ea vreodată să se mai gândească la ochii lui gri metalic sau la pieptul lui lat? Grimasa arogantă a buzelor lui sau sărutările care o amețeau?

Înghițind în sec, îndepărtă toate acele gânduri din minte și le lăsă în trecut, acolo unde își aveau locul.

Într-un final, opriră trăsura în fața unei clădiri în stil federal, din cărămizi roșii cu ornamente din calcar, încadrată cu ferestre mari

la fiecare dintre cele șapte etaje. Cabot o ajută să coboare, iar apoi cei doi urcară scările către intrarea principală. Mai erau și alți bărbați prin preajmă, unii stăteau în picioare și fumau, alții scriau ceva în carnețele.

– Ar trebui să am ceva cu care să scriu? îl întrebă ea pe Cabot odată ce ajunseră în foaier.

– Nu astăzi. Ești aici doar ca observator. Trebuie să mergem la etajul patru.

Mai multe scări, iar apoi Cabot o conduse pe alte coridoare. Două uși erau deschise, încăperea din spatele lor fiind plină cu scaune aliniate ca la teatru către un podium din față. Pe majoritatea scaunelor erau așezați reporteri, pălăriile lor negre și cafenii puteau fi observate în toate direcțiile în care privea Ava. Numele lui Cabot era pronunțat de numeroase voci, ceea ce-l determină să petreacă ceva timp dând mâna și bătându-i pe spate pe unii dintre ei. Noul ei șef era o figură legendară a presei, în special pentru cineva atât de tânăr.

Până să se așeze, singurele scaune libere erau cele din spatele camerei.

– Pun pariu că deții informația la prima mână, șopti un bărbat în spatele ei.

Ea privi în spate pentru a-l întreba ce voia să spună, dar Cabot zise:

– Tacă-ți fleanca, Jenkins!

Bărbatul se retrase și își închise gura, atent să nu dea ochii cu Ava.

– Ce voia să spună? îl întrebă ea pe Cabot.

– Nu contează. Începem, spuse el făcându-i semn către ușa care se deschise în spatele platformei. Pregătește-te!

Reporterii se aplecară, un freamăt de încântare răsunând din fiecare rând. Trebuie să fie o declarație importantă, dacă stârnește o astfel de reacție. Ava nu știa nimic despre ce urma să se întâmple, dar se simțea și ea nerăbdătoare.

Un tânăr plasă niște hârtii pe un piedestal înalt din fața platformei. Ea își întinse gâtul, încercând să vadă printre siluetele masive și pălăriile ce o înconjurau. Un bărbat înalt și blond intră pe ușă, și fiecare reporter se ridică în picioare, punând frenetic întrebări – fiecare reporter având câte una. Ava nu se putea mișca fiindcă îl știa

pe bărbatul acela înalt și blond. *Will.* De ce era acolo, la conferința de presă? Urma să vorbească? Și de ce o adusese Cabot și pe ea?

Cu o durere care îi strângea pieptul, se întoarse spre Cabot, care se uita la ea atent.

– E o glumă? șopti ea.

– Nu, Ava. Nu ți-aș face asta. Dă-i o șansă, te rog!

Fără să răspundă, ea privi către masa de costume negre care o înconjurau. Să încerce să iasă de acolo părea ridicol – și imposibil. La naiba! Își ciupi nasul și încercă să-și păstreze răbdarea.

– Toată lumea, luați loc, vă rog! Nu voi începe până când nu sunteți așezați.

Se auzi vocea lui Will, pe un ton autoritar și decisiv.

– Așezați-vă cu toții! Apoi încep.

Dură câteva minute, dar reporterii se calmară în cele din urmă, lăsând-o pe Ava să-l privească pe Will pentru prima dată în ultima săptămână. El părea obosit, deși arăta încă bine. Așa cum era de așteptat, se simțea emoționată, respirația i se accelera în timp ce inspira. Părul lui blond era perfect pomădat, fața lui proaspăt bărbierită. Îmbrăcat impecabil cu un costum de zi, din stofă de lână de un albastru-închis care se potrivea cu ochii lui cenușii. Cu umerii relaxați, stând drept, avea aerul unui comandant. Bogat, privilegiat și atât de intangibil, încât o făcea să lăcrimeze.

– Trebuie să plec, îi șopti ea lui Cabot, și începu să se ridice de pe scaun.

– Ava, așteaptă! Nu pleca încă. Îți promit, ai vrea să auzi asta.

Își ținu respirația și se așeză din nou. Privirea lui Will scrută mulțimea până când o zări pe ea. Ea nu-i putea citi gândurile pe chip, dar îl văzu oftând, ca și când ar fi fost ușurat să o găsească acolo.

– Domnilor – și doamnă, începu el. Așa cum știți toți, am moștenit compania Northeast Railroads de la tatăl meu. Am preluat-o și am dezvoltat-o de multe ori, triplând și cvadruplându-i profiturile în fiecare an. Nu doar că am împânzit Statele Unite cu linii ferate, dar am și ajutat la construirea liniilor suspendate aici în New York. Dar a venit vremea să renunț la conducerea companiei Northeast Railroads.

Uimirea colectivă se împrăștie în toată încăperea. Reporterii își reveniră repede și începură să pună întrebări. Will ridică din nou mâinile.

– Promit că voi răspunde tuturor întrebărilor, dar vreau să mai spun ceva înainte.

Larma se potoli, iar Will spuse:

– O persoană pe care o respect mi-a spus odată că trebuie să acceptăm obstacolele pe care ni le pune viața în cale. Că unele lucruri sunt inevitabile.

El făcu o pauză, iar Ava își simți fața luând foc. De ce spunea asta chiar în acel moment?

– Dar întotdeauna am crezut că oamenii au capacitatea de a se schimba. Că noi, formând un colectiv, suntem mai puternici, mai drepți, mai inteligenți și mai buni decât fiecare dintre noi luat separat. Sperasem să aduc o mare schimbare statului New York, împreună cu John Bennett, după alegerile din această toamnă. Să îmbunătățesc viețile multora prin intermediul unei politici oneste, nu prin fraudă, și să fiu vocea celor care nu pot vorbi pentru ei înșiși. Dar viața mi-a dat un obstacol, iar acum trebuie să mă decid dacă să schimb cursul sau să renunț. Râse ușor. Pentru cei care mă cunosc bine – știți că eu nu renunț ușor. Și mi-am dat seama că am capacitatea de a crea schimbarea în viața mea. Într-adevăr, este pe o scală mai mică decât Albany, dar nu mai puțin importantă pentru mine și pentru cei pe care îi iubesc.

El o privi pe Ava, iar aproape fiecare cap din sală se întoarse către ea. Îi ignoră, captivată fiind de bărbatul din fața încăperii.

– Vedeți, există o femeie cu care vreau să mă căsătoresc, dar ea nu mă acceptă până când nu devenim egali, după cum spune ea. Așa că dau Northeast altcuiva, unui bărbat care va avea mare grijă de companie. Ceea ce este bine, deoarece voi fi șomer și voi avea nevoie de dividende.

Râsete se auziră în întreaga sală.

– Aceasta ar trebui să-mi dea suficient timp liber ca să o conving pe această femeie să se căsătorească cu mine. Fiindcă o iubesc și nu voi înceta să o iubesc vreodată.

Ava își duse mâna la gură, șocată și copleșită în același timp. O iubea? I se puse un nod în gât, dorindu-și să-l poată atinge, pentru a se asigura că nu este un vis.

– Acum, continuă Will, cu o voce un pic gravă. Aș vrea să-l cunoașteți pe noul proprietar de la Northeast, cumnatul meu și proprietarul de la East Coast Steel, Emmett Cavanaugh.

Reporterii săriră din nou în picioare, exprimându-și surpriza și încântarea la aflarea veștilor. Ava își simțea capul învârtindu-se. Renunță la compania lui? O iubea? Nu-și ura cumnatul?

Silueta imensă a lui Emmett Cavanaugh se îndreptă către podium și se așeză lângă Will.

– Calmați-vă, șacalilor, strigă Cavanaugh. Vă voi răspunde la toate întrebările legate de Northeast, compania mea, și de ce viitor ne așteaptă – dar numai dacă facem asta într-un mod civilizat, nu ca într-o tavernă gălăgioasă din Bowery. Deci cine e primul?

Cu inima bătându-i, Will deschise ușa de la biroul gol, departe de locul în care reporterii îl bombardau încă pe Cavanaugh cu întrebări. O găsi pe Ava stând la fereastră, iar imaginea ei îl calmă. Orice s-ar fi întâmplat după ziua de astăzi nu l-ar mai fi interesat, fiindcă această femeie, chiar această femeie de aici, merita să riște totul pentru ea. Acum trebuia doar să o convingă.

Ava se uită peste umăr, în timp ce el se îndrepta către ea.

– Will, spuse ea, cu ochii strălucindu-i.

– Bună, Ava.

Se apropie, dar rămase suficient de departe cât să nu se atingă. Degetele lui abia se puteau abține să nu-i atingă pielea, dar își vârî mâinile în buzunare.

– Nu-mi vine să cred că ai renunțat la companie.

– Ca să fiu sincer, am vândut-o. Cavanaugh urmărea Northeast de ceva vreme, așa că l-am lăsat să o ia.

– De ce?

Fusese întrebat asta de multe ori în ultimele zile, dar acesta fu primul lui răspuns sincer:

– Din cauza ta.

– *A mea?* Nu înțeleg. Când am spus să fim egali, nu m-am gândit să renunți la compania ta.

– Știu. Nu am luat acele cuvinte literal, Ava, dar am înțeles ce ai vrut să spui. Nu mă mai bucuram de faptul de a conduce Northeast de mulți ani, dar eram hotărât să merg înainte. Să realizez mai mult, fără să țin cont de mine sau de oricine altcineva.

– Durerea de stomac?

– Da, are legătură, desigur. Orele, îngrijorarea, durerile de cap... Am continuat totuși, fiindcă am vrut să demonstrez că eram mai bun decât tatăl meu. Că se înșela când se îndoia de calitățile mele.

El râse forțat.

– E ridicol să te îngrijorezi de ce credea un om care a murit deja, dar eu am făcut asta. Erau anumite lucruri pe care voiam să le obțin și să le fac cel mai bine. Până când te-am întâlnit pe tine.

– Fiindcă eu nu sunt cea mai bună?

– Nu, draga mea, fiindcă nu ești ceea ce plănuisem. Nu erai pe lista cu ceea ce voiam pentru mine, dar câteodată viața...

– Îți pune obstacole în cale? continuă ea când se opri el.

– Exact. Mi-ai zdruncinat lumea construită cu atâta grijă, Ava. Ești diferită de toate femeile pe care le-am întâlnit, cu mai mult suflet, integritate și hotărâre decât oricine altcineva. Nu ești ceea ce-mi dorisem, dar... ești mai mult decât ce îmi dorisem. Ești ceea ce am *nevoie*.

Inspiră și își închise ușor ochii înainte de a întreba:

– Cum poți fi sigur? Îți poți schimba părerea și poți regreta că m-ai ales pe mine. Fiindcă eu nu mă voi schimba, Will.

– Nu vreau să te schimbi, spuse el ferm. M-am îndrăgostit de o femeie încrezătoare, pentru numele lui Dumnezeu – și nu-mi pasă dacă este sau nu acceptată în societate, sau dacă o interesează plimbările cu vasul. Nu contează nimic din toate astea, atâta vreme cât acea soție ești *tu*.

El căzu într-un genunchi și își duse mâna la buzunarul hainei. Cu cealaltă mână o prinse strâns de degete. Ea făcu niște ochi mari, iar gura îi rămase întredeschisă în timp ce-l privea.

El spuse:

– Ava Jones, te iubesc cu toată ființa mea. Cu tot ceea ce sunt acum și cu tot ceea ce voi fi. Am vândut Northeast în schimbul iubirii și al fericirii cu tine, să ne creștem copiii și pe frații tăi mai mici, să fiu lângă tine în fiecare zi. Deoarece cu tine lângă mine, nu voi vrea să pierd nici o secundă.

Buza Avei tremura, ochii îi luceau, dar Will nu aștepta reacția ei. Luând inelul de la bunica lui, cu platină și diamant de patru carate, i-l puse Avei pe deget.

– Îmi faci onoarea de a deveni soția mea? Știu că nu-ți doreai un milionar cu sânge albastru drept soț, dar jur să te fac fericită.

Ea rămase cu gura deschisă, fără să poată spune ceva. El aștepta, cu durerea în stomac și cu gura uscată, în timp ce buzele ei începură să se miște. Dumnezeule, dacă spunea nu, nu știa ce va face. Dar se întâmplă, o mișcare aproape imperceptibilă care se transformă curând într-o încuviințare din cap.

– Da, șopti ea. Mă căsătoresc cu tine.

Ridicându-se, își puse brațele în jurul ei și o strânse la piept.

– Mulțumesc. Mă îngrijoraseși.

Își ascunse fața în lavaliera lui.

– Ești nebun, Will Sloane.

– Dar? se repezi el.

Îl sărută pe obraz.

– Dar te iubesc oricum.

Aplecându-se către ea, își lipi gura de a ei, sărutând-o ușor, dulce și prelung.

– Te rog spune-mi că ești de acord cu o logodnă scurtă și o lungă lună de miere.

– De acord cu ambele. Deși va trebui să văd dacă Cabot îmi va da liber pentru luna de miere.

– Cred că va fi de acord. Tocmai l-am făcut foarte fericit.

– L-am făcut?

Will scoase un ziar din buzunarul hainei.

– Asta este pentru ediția de mâine din *Mercury*, care se tipărește chiar în momentul de față. Am cerut o copie a primei pagini ca să ți-o arăt.

O despături și i-o dădu.

– *Mercury* va fi singurul ziar care va avea acest articol în ediția de mâine.

Ea luă ziarul și îl citi. El știa exact ce spun titlurile:

SLOANE VINDE NORTHEAST LA EAST COAST STEEL!

„AM FĂCUT-O ÎN NUMELE IUBIRII!" DECLARĂ BARONUL FEROVIAR!

SLOANE SE CĂSĂTOREȘTE CU AVA JONES, REPORTER LA *MERCURY!*

Buzele Avei se strânseră într-o grimasă.

– Cam sigur pe tine, nu-i așa? Dar dacă aș fi spus nu?

– Atunci, te-aș fi sărutat până ai fi spus da. Și probabil te-aș fi răpit.

Ea râse.

– Nu ai luptat niciodată corect. Cum aș fi putut să-ți rezist?

Zâmbind, el se aplecă să o sărute.

– Dumnezeu știe de ce te-ai fi deranjat să încerci.

Capitolul 21

Oceancrest
Newport, Rhode Island
Septembrie 1888

– Cred că avem probleme.

Ava se întoarse la auzul vocii cumnatei sale. Soții Cavanaugh găzduiau o petrecere de sfârșit de sezon, în aer liber, la casa din Newport de lângă ocean, unde se strânseseră o mulțime de oameni. Copiii, inclusiv frații și sora Avei, alergau împreună pe iarbă, în timp ce adulții beau și jucau crochet.

– Avem? o întrebă ea pe Lizzie.

– Da, acolo!

Lizzie o luă pe Ava de braț și îi arătă cu cealaltă mână către marginea cortului.

Tom stătea cu sora mai mică a lui Emmett Cavanaugh, Katie. Ava și Lizzie îl priveau pe Tom scoțând de la spate o floare și oferindu-i-o. Obrajii lui Katie se înroșiră în timp ce o accepta timid.

– Ah, nu!

– Într-adevăr. Fratele tău este un tânăr decent, dar Emmett este... ei bine, protector nu este cel mai bun mod de a descrie ceea ce simte el față de surorile lui.

Ava fusese suficient de mult în preajma lui pentru a-și da seama de asta.

– Voi vorbi eu cu Tom.

– Nu, nu-l speria. Cred că ar trebui să-i lăsăm. Nu sunt decât niște copii, până la urmă, și este destul de drăguț. Dar Tom trebuie să facă

un efort să-și păstreze gesturile romantice în privat, astfel ca Emmett să nu-i observe.

– Da, e o idee excelentă. Chiar nu vreau să-l supăr pe soțul tău.

Ava o plăcea pe cumnata ei. În mod surprinzător, cele două femei aveau multe în comun, mai multe decât iubirea lor față de Will.

– Cu cine vorbește Will? o întrebă Ava pe Lizzie.

Soțul ei petrecuse o jumătate de oră ascultându-l pe un bărbat pe care Ava nu-l cunoscuse încă.

Lizzie își lungi gâtul să vadă încotro se uita Ava.

– Ah, acela e Teddy. E un prieten vechi de-ai familiei. Vino, îți voi face cunoștință!

– Nu, nu...

– Prostii! Obișnuia să locuiască în vest, să știi. Teddy are o mie de povești interesante.

Lizzie o prinse de braț și aproape că o trase după ea pe Ava acolo unde erau Will și celălalt bărbat.

– Teddy! strigă ea, iar bărbatul se întoarse zâmbind.

– Bună, Lizzie, spuse el sărutând-o pe obraz. Și briza oceanului este în acord cu tine.

Will o prinse pe Ava de talie și o trase lângă el.

– Ava, aș vrea să-l cunoști pe domnul Theodore Roosevelt. Teddy, ea este soția mea, Ava Sloane.

– Reporterul care lucra sub acoperire ca mediu, spuse Teddy făcând o plecăciune. Asta necesită curaj, doamnă Sloane.

– Venind de la un bărbat care face în prezent campanie pentru Benjamin Harrison, spuse Will, ăsta este chiar un compliment.

– Ah, dar va câștiga alegerile prezidențiale, Will. Iar apoi mă voi muta la Washington.

De acolo îi știa numele, se gândi Ava. Theodore Roosevelt fusese membru al Senatului și candidase și ca primar.

– Și, Teddy se întoarse către Ava, încerc să-l conving pe soțul dumneavoastră să mă însoțească.

– La Washington? Se uită la Will. Pentru ce anume?

– Teddy crede că ar trebui să candidez pentru Camera Reprezentanților peste doi ani.

– Pentru Congres? întrebă Ava. E ceea ce te interesează?

Will tresări.

– Nu sunt sigur. Va trebui să discut cu soția mea mai întâi, spuse el strângând-o pe Ava de talie.

– Desigur, spuse Teddy. Nici eu nu mi-aș imagina să fac ceva fără acordul lui Edith a mea. Dar șefii de partid au fost impresionați de campania ta, Will. Au spus că făceai de două ori cât popularul de Bennett. Și bănuiesc că, acum că tocmai te-ai căsătorit, tu și doamna Sloane veți fi într-adevăr foarte simpatizați.

– Eu? exclamă Ava.

– Da, tu, draga mea. Ai devenit o celebritate de când te-a descoperit Cabot, reporterița frumoasă care s-a agățat de cel mai râvnit burlac din oraș.

– Ei bine, eu tot încerc să mă descotorosesc de el, spuse ea, iar Teddy își dădu capul pe spate râzând.

– Îmi place de ea, îi spuse Teddy lui Will. Ai o persoană plină de viață lângă tine.

– Știu asta, spuse Will strângând-o de talie ca un semn privat de afecțiune, care Avei începuse să-i placă. Și sunt recunoscător în fiecare zi.

Teddy făcu semn cu mâna cuiva de pe partea cealaltă a gazonului, iar apoi spuse:

– Trebuie să plec, dar gândește-te la asta, Will. Mi-ar plăcea să vii la Washington cu mine.

Teddy își luă rămas-bun, iar Lizzie plecă să-și caute soțul, lăsându-i pe Will și pe Ava singuri în mijlocul mulțimii elegante.

– Nu știam că vrei să te muți la Washington, spuse ea privindu-și soțul arătos. Avea o senzație de ușoară amețeală. De fiecare dată când se afla în preajma lui, avea aceeași reacție. Va deveni vreodată imună la vederea lui?

– Ar fi atât de rău?

Își puse degetele sub bărbia ei, o atingere simplă și rapidă, care o făcuse să tresară. El zâmbi și făcu asta din nou.

– Nu mă mai distrage, spuse ea dându-i mâna la o parte.

– Asta este ceva serios, Will. Nu sunt sigură că vrei să fiu soție de politician.

– Draga mea, cine a fermecat-o pe doamna Astor la nunta noastră? Cine a flatat-o pe dura de Kelly a lui Cavanaugh, valsând cu ea la recepție? Și cine l-a salvat pe feroviar de la o viață singuratică?

– Ea își dădu ochii peste cap. Cine flatează acum? Știi că politica este altceva.

– Teddy nu mințea. Nu ți-am arătat ziarele în timpul lunii de miere, dar noua doamnă Sloane atrage destul de multă atenție. De fapt, Cabot vrea un articol exclusiv când ne întoarcem la New York.

– Despre noi?

– Nu, despre tine.

Ea rămase cu gura întredeschisă, iar soțul ei i-o închise.

– Ava, mai bine te-ai obișnui cu notorietatea. Curând, toată lumea va ști de ce m-am îndrăgostit de tine.

Sinceritatea din vocea lui și blândețea de pe chip îi atinseră sufletul. Îl iubea pe acest bărbat.

– Indiferent ce fac, spuse el, te vreau lângă mine. Nu te las singură în New York pentru ca toți ceilalți reporteri să-ți facă ochi dulci.

Will era convins că majoritatea reporterilor de la *Mercury* erau pe jumătate îndrăgostiți de ea. Era ceva ridicol, dar ei îi plăcea să-l vadă puțin gelos.

Dar ea, soție de politician?

– Will...

– Ava, poți face orice îți propui. Poate nu ești înzestrată să vorbești cu spiritele, dar ai oricum puteri remarcabile.

– Ești sigur că nu ai fi vrut să păstrezi Northeast? Nu este prea târziu să te răzgândești, iar durerea de stomac nu mai este atât de puternică.

Avuseseră deja discuția asta de sute de ori, iar răspunsul lui nu se schimbase niciodată.

– Nu. Să i-o vând lui Cavanaugh a fost cea mai bună decizie. Cele două companii împreună vor aduce o grămadă de bani pentru Carnegie. Serios! De aceea rămân în conducerea noii companii, pentru a lua parte la asta. Apoi credeam că îți place să mă ai prin preajmă.

– Ceea ce nu se va mai întâmpla, dacă vei candida.

– Atunci, voi refuza.

– Ai face asta?

Îi cuprinse obrajii cu mâinile, privind-o atent.

– Aș face orice pentru tine, draga mea soție. Orice. Tu însemni mai mult decât orice statut, titlu sau companie.

Știa că era sincer, așa că inima ei se umplu de emoție. Acest bărbat era totul pentru ea, iar să-l oprească din a face mai mult ar fi pur

egoism din partea ei. Will avea charisma, impulsul și inteligența de a produce cu adevărat o schimbare în țara aceasta. De ce i-ar refuza o asemenea oportunitate?

– Cred că trebuie să mă convingi, spuse ea pe un ton gutural pe care el îl adora.

El zâmbi cu subînțeles.

– Trebuie să te conving?

Ea își mușcă buza și încuviință din cap. Will o prinse de braț și o conduse către mulțime.

– Pari obosită. Poate că ar trebui să te conduc într-un dormitor, unde să te poți odihni un pic.

– Poate vrei să spui unde *ne* putem odihni un pic?

– Ah, draga mea! E posibil să mă întind, dar cu siguranță nu ca să mă pot odihni.